

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2011. október 25.*

A T-192/08. sz. ügyben,

a **Transnational Company „Kazchrome” AO** (székhelye: Aktöbe [Kazahsztán]),

az **ENRC Marketing AG** (székhelye: Kloten [Svájc])

(képviselik őket kezdetben: L. Ruessmann és A. Willems, később: A. Willems és S. de Knop ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik kezdetben: J.-P. Hix, később: J.-P. Hix és B. Driessen, meghatalmazotti minőségben, segítők kezdetben: G. Berrisch és G. Wolf, később: G. Berrisch ügyvédek)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

támogatják:

az **Európai Bizottság** (képviselik: H. van Vliet és Talabér-Ritz K., meghatalmazotti minőségben),

az **Euroalliances** (székhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: J. Bourgeois, Y. van Gerven és N. McNelis ügyvédek)

beavatkozók,

a Kínai Népköztársaságból, Egyiptomból, Kazahsztánból, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságból és Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára kivetett végleges dömpingellenes vámról, valamint a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2008. február 25-i 172/2008/EK tanácsi rendelet (HL L 55., 6. o.) abban a részében történő részleges megsemmisítése iránti kérelem tárgyában, amelyben az a felpereseket érinti,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe (előadó) és S. Soldevila Fragoso bírák,

hivatalvezető: N. Rosner tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. december 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- ¹ A felperesek, a Transnational Company Kazchrome AO (a továbbiakban: Kazchrome) és az ENRC Marketing AG két, a vas- és acéliparban nyersanyagként felhasznált ferroszilícium termelésével és értékesítésével foglalkozó társaság. A kazahsztáni székhelyű Kazchrome teljes termelését a svájci székhelyű ENRC Marketing részére értékesíti. Ez utóbbi társaság viszont világszerte értékesíti a Kazchrome termelését.
- ² Az Euroalliales (a vasötvözetgyártó iparág összekötő bizottsága) 2006. október 16-án benyújtott panaszát követően az Európai Közösségek Bizottsága az Európai

Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozattal szembeni védelemről szóló, módosított 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.; a továbbiakban: alaprendelet) (amelynek helyébe az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozattal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 343., 51. o., helyesbítés: HL 2010. L 22., 7. o.] lépett), különösen pedig az alaprendelet 5. cikke alapján (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 5. cikke lépett) dömpingellenes eljárást indított a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságból, Kínából, Egyiptomból, Kazahsztánból és Oroszországból származó ferroszilícium behozatalát illetően. Az eljárás megindításáról szóló közleményt az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2006. november 30-i számában (HL C 291., 34. o.) tették közzé. A dömpinggel és a kárral kapcsolatos vizsgálat a 2005. október 1-jétől 2006. szeptember 30-áig terjedő időszakra (a továbbiakban: vizsgálati időszak) irányult. A kár felmérése keretében végzett tendenciavizsgálat a 2003 januárjától a vizsgálati időszak végéig terjedő időszakra (a továbbiakban: vizsgált időszak) irányult.

- 3 Ezen eljárás keretében a felperesek 2006. december 15-én az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontja alapján (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontja lépett) piacgazdasági elbánás iránti kérelmet terjesztettek a Bizottság elé.
- 4 A felperesek 2007. január 12-én megküldték a Bizottság dömpingellenes kérdőívére adott válaszaikat egy, a kárral kapcsolatos dokumentum kíséretében. 2007. január 25-én a felperesek a Bizottság részére további, a kárral kapcsolatos megjegyzéseket küldtek.
- 5 2007. február 4-i levelükben a felperesek tájékoztatták a Bizottságot, hogy lemondanak a vizsgálatban való részvételről, ugyanakkor készek a korábban már a Bizottság elé terjesztett adatokkal kapcsolatban magyarázattal szolgálni. A Bizottság ugyan ezen a napon elküldött faxüzenetében tájékoztatta a felpereseket, hogy a közöltekre

tekintettel törli a 2007. február 22. és 2007. március 2. közötti időszakra tervezett ellenőrző látogatást. Kiemelte, hogy az effajta törlés azzal jár, hogy a felperesek által a Bizottság elé terjesztett adatok – ellenőrzés hiányában – nem fogadhatóak el, továbbá hogy az alaprendelet 18. cikke alapján (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 18. cikke lépett) lehetséges, hogy a vizsgálat következtéseit a rendelkezésre álló tények alapján kell majd levonni. 2007. február 20-i levelükkel a felperesek tájékoztatták a Bizottságot, hogy igaz ugyan, hogy a vizsgálat folyamán teljes együttműködésük nem lehetséges, ám az említett vizsgálatot a lehető legnagyobb mértékben szeretnék elősegíteni.

- 6 2007. július 5-én a Bizottság tájékoztatta a felpereseket, hogy mivel képtelen volt a telephelyeiken ellenőrizni az általuk közölt információkat, nem részesülnek piacgazdasági elbánásban. 2007. július 16-án a felperesek megküldték a Bizottság részére a piacgazdasági elbánás megadásának elutasítására vonatkozó észrevételeiket.

- 7 A Bizottság 2007. augusztus 29-én kihirdette a Kínai Népköztársaságból, Egyiptomból, Kazahsztánból, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságból és Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára alkalmazandó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2007. augusztus 28-i 994/2007/EK rendeletet (HL L 223., 1. o.; a továbbiakban: átmeneti rendelet). Az átmeneti rendelet ideiglenes dömpingellenes vámot vetett ki, amelynek mértékét a Kazahsztánból származó ferroszilícium behozatala vonatkozásában 33,9%-ban határozta meg. A Bizottság az átmeneti rendelet (25) preambulumbekkezdésében megállapította, hogy a felperesek piacgazdasági elbánás iránti kérelmét figyelmen kívül kellett hagyni, mivel az ellenőrző látogatást nem tették lehetővé.

- 8 2007. augusztus 30-án kelt levelében a Bizottság közölte a felperesekkel azokat a lényeges tényeket és szempontokat, amelyek alapján az átmeneti intézkedéseket elfogadta (a továbbiakban: átmeneti tájékoztatást tartalmazó dokumentum). 2007. szeptember 15-én kelt levelében a Bizottság eljuttatott a felperesekhez egy az átmeneti tájékoztatást tartalmazó dokumentumhoz kapcsolódó kiegészítést. A felperesek 2007. október

5-én eljuttatták a Bizottság részére az átmeneti tájékoztatást tartalmazó dokumentumhoz fűzött észrevételeiket.

- 9 A Bizottság 2007. december 18-án levelet küldött a felpereseknek, amely tartalmazta azokat a lényeges tényeket és szempontokat, amelyek alapján végleges dömpingellenes intézkedések elfogadására irányuló javaslatot készült tenni (a továbbiakban: végleges tájékoztatást tartalmazó dokumentum). A felperesek a 2008. január 3-án a Bizottsághoz intézett levélben előterjesztették a végleges tájékoztatást tartalmazó dokumentummal kapcsolatos észrevételeiket.
- 10 Az Európai Unió Tanácsa 2008. február 25-én elfogadta a Kínai Népköztársaságból, Egyiptomból, Kazahsztánból, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságból és Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára kivetett végleges dömpingellenes vámról, valamint a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2008. február 25-i 172/2008/EK rendeletet (HL L 55., 6. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet). A megtámadott rendelet a Kazahsztánból származó termékek közösségi határparitáson számított, vámkezelés előtti, nettó áaira alkalmazandó végleges, dömpingellenes vámtételt 33,9%-ban állapította meg.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 11 A felperesek a Törvényszék Hivatalához 2008. május 21-én benyújtott keresetlevelükkel előterjesztették a jelen keresetet.
- 12 A Törvényszék Hivatalához 2008. szeptember 1-jén és szeptember 3-án benyújtott beadványában az Euroalliages és a Bizottság egyaránt kérelmezte, hogy a jelen ügyben beavatkozóként részt vehessen a Tanács kérelmeinek támogatása végett.

- 13 A Törvényszék Hivatalához 2008. október 28-án benyújtott beadványukban a felperesek kérelmezték, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 116. cikkének 2. §-a értelmében egyes bizalmas elemek ne szerepeljenek az Euroalliages részére megküldendő iratokban. A felperesek e célból benyújtották a szóban forgó beadványok és iratok bizalmas elemeket nem tartalmazó változatát.
- 14 2008. december 2-i és 2009. február 16-i végzésével a Törvényszék második tanácsának elnöke a Bizottság és az Euroalliages számára egyaránt engedélyezte a beavatkozást.
- 15 A Törvényszék Hivatalához 2009. március 10-én érkezett levelében az Euroalliages nyilatkozott, hogy nincs kifogása a felperesek bizalmas kezelés iránti kérelme ellen.
- 16 A Bizottság a Törvényszék Hivatalához 2009. június 26-án érkezett levelében tájékoztatta a Törvényszéket, hogy lemond a beavatkozási beadvány benyújtásáról, a tárgyaláson azonban részt vesz.
- 17 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:
 - nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;
 - a felperesekre vonatkozó részben semmisítse meg a megtámadott rendeletet;
 - a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

18 A Tanács, amelyet a Bizottság támogat, azt kéri, hogy a Törvényszék:

- utasítsa el a keresetet;
- a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

19 Az Euroalliages azt kéri, hogy a Törvényszék:

- utasítsa el a keresetet;
- a felpereseket kötelezze a költségek viselésére, ideértve az Euroalliages-nak a beavatkozás következtében felmerült költségeit is.

A jogkérdésről

20 Megsemmisítés iránti kérelmük alátámasztása érdekében a felperesek négy jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap keretében a felperesek a dömpingelt behozatal és a kár közötti okozati összefüggés meghatározását vitatják. A második jogalap keretében a közösségi érdek elemzését vonják kétségbe. A harmadik jogalap keretében a vizsgálatban való együttműködésük [uniós] intézmények általi értékelését, az alaprendelet 18. cikkének alkalmazását és a piaczgazdasági elbánás iránti kérelem elbírálását kifogásolják. A negyedik jogalap keretében előadják, hogy sérült a védelemhez való joguk.

A – A dömpingelt behozatal és a kár közötti okozati összefüggésre vonatkozó első jogalapról

21 A felperesek által az első jogalappal összefüggésben felhozott kifogásokat három csoportra oszthatjuk:

- először is, a dömpingelt behozatal és a közösségi iparágat ért kár közötti okozati összefüggés elemzése kapcsán irányadó jogelvek értelmezésére vonatkozó kifogásokkal a felperesek a jogalap első részében arra hivatkoznak, hogy az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének értelmezésekor (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 3. cikkének (6) és (7) bekezdése lépett) tévesen alkalmazták a jogot;
- másodszor, a dömpingelt behozatalon kívül a közösségi iparágnak kárt okozó vagy abban közreható, számos egyéb tényező intézmények által végzett önálló értékelésére vonatkozó kifogások tekintetében a felperesek a jogalap másodiktól nyolcadikig terjedő részében arra hivatkoznak, hogy a kár adott tényezőinek önálló értékelésével összefüggésben az intézmények jogsértést, valamint nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el;
- harmadszor, a dömpingelt behozatalon kívüli, egyéb különböző kártényezők együttes értékelésének elmaradására vonatkozó kifogásokkal a felperesek különösen a jogalap első és nyolcadik részében arra hivatkoznak, hogy az intézmények részéről nyilvánvaló mérlegelési hiba történt akkor, amikor az összetartozó tényezők értékelését nem végezték el.

22 A Törvényszék a kifogások e három csoportját egymást követően vizsgálja meg.

1. Az okozati összefüggés elemzésekor alkalmazandó jogelvek értelmezéséről (az első jogalap első része)

a) A felek érvei

- 23 Az első jogalap első részében a felperesek úgy vélik, hogy a Tanács a dömpingelt behozatal és a kár közötti okozati összefüggés megállapításakor alkalmazott módszerrel két ízben is tévesen alkalmazta a jogot.
- 24 A felperesek először is azzal érvelnek, hogy a Tanács álláspontja a kár betudhatóságára, illetve be nem tudhatóságára vonatkozó elemzés közötti mesterséges elhatárolást tükröz. Az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése alapján az okozati összefüggés beható mérlegelése kezdettől fogva megköveteli az egyéb ismert tényezők figyelembevételét, azért hogy a vizsgálati eljárás tárgyát képező behozatal hatása ne legyen összetéveszthető az egyéb tényezők hatásával. Az intézmények tehát csak azt követően juthattak volna arra a következtetésre, hogy a vizsgálati eljárás tárgyát képező behozatal okozta a kárt, ha előbb megvizsgálták volna, hogy valójában nem más tényező okozta-e azt.
- 25 Másodszor a felperesek úgy vélik, hogy a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) Fellebbviteli Testületének jelentéseiből, valamint a Bíróság és a Törvényszék ítélkezési gyakorlatából egyértelmű, hogy az oksági tényezőket együttesen kell vizsgálni.
- 26 A beavatkozók által támogatott Tanács ezzel szemben egyrészt előadja, hogy annak eldöntéséhez, hogy a dömpingelt behozatal anyagi kárt okozott-e, elsősorban azt kell figyelembe venni, hogy a kár a dömpingelt behozatal következménye-e, különös

tekintettel annak mennyiségére és árszintjére, valamint az alákínálás kiszámítására. Kizárólag effajta okozati összefüggés megállapítása esetén szükséges azt vizsgálni, hogy egyéb tényezők közrehatottak-e a kár keletkezésében úgy, hogy az említett okozati összefüggést megszakítsák. A Tanács másrészt úgy véli, hogy az egyéb tényezők együttes mérlegelése jogilag semmiképpen nem kötelező, azt nem alkalmazzák a gyakorlatban, továbbá az nem minősül az uniós bíróságok által jóváhagyott elvnek.

b) A Törvényszék álláspontja

- 27 Az első jogalap első része lényegét tekintve az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének alkalmazására vonatkozik. E rendelkezés alapján a Tanács és a Bizottság köteles megvizsgálni, hogy az a kár, amelyet alapul akarnak venni, ténylegesen dömpingelt behozatalból ered-e, valamint köteles figyelmen kívül hagyni minden egyéb tényezőtől eredő kárt (a Bíróság C-358/89. sz., Extramet Industrie kontra Tanács ügyben 1992. június 11-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-3813. o.] 16. pontja és a Törvényszék T-107/04. sz., Aluminium Silicon Mill Products kontra Tanács ügyben 2007. március 14-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-669. o.] 72. pontja).
- 28 Először is azt kell eldönteni, hogy – a felperesek által előadottaknak megfelelően – a szóban forgó rendelkezés megköveteli-e az intézményektől, hogy mielőtt a dömping és a behozatal közötti okozati összefüggés meglétére következtetnek, előbb a dömpingelt behozatal és az egyéb ismert tényezők közösségi iparágra gyakorolt hatását vizsgálják meg, vagy, a Tanács álláspontjának megfelelően, először azt kell megvizsgálni, hogy az említett behozatal eredménye-e a kár, majd – ha az okozati összefüggés fennáll – azt, hogy egyéb tényezők közrehatottak-e a kár keletkezésében olyan mértékben, hogy az az okozati összefüggés megszakításához vezetett.

- 29 E kérdés megválaszolása érdekében az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének szövegét, célját és tágabb összefüggésrendszerét kell elemezni.
- 30 Először is, a szöveget illetően, az alaprendelet 3. cikkének (6) bekezdéséből látható, hogy az intézményeknek kell bizonyítani, hogy a dömpingelt behozatal, mennyiségére és árszintjére tekintettel, anyagi kárt okoz a közösségi iparágnak. Ezt nevezzük „betudhatósági elemzésnek”. Továbbá az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdéséből kiderül, hogy az intézményeknek az összes olyan egyéb ismert tényezőt meg kell vizsgálniuk, amelyek a dömpingelt behozattal egyidejűleg kárt okoznak a közösségi iparágnak, és biztosítaniuk kell, hogy az egyéb tényezők által okozott kárt ne a dömpingelt behozatalnak tudják be. Ezt nevezzük „be nem tudhatósági elemzésnek”.
- 31 Másodszor, ahogy azt mind a felperesek, mind pedig a Tanács megjegyezte írásbeli beadványában, az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének célja annak biztosítása, hogy az intézmények a dömpingelt behozatal káros hatásait elválasszák és megkülönböztessék az egyéb tényezők káros hatásaitól. Amennyiben az intézmények nem választják el és különböztetik meg a különböző káros tényezők hatását, nem juthatnak érvényesen arra a következtetésre, hogy a dömpingelt behozatal kárt okozott a közösségi iparágnak.
- 32 Harmadszor, a rendelkezés összefüggésrendszerét illetően, mivel az alaprendelet 3. cikkének (6) és (7) bekezdése, ahogy arra az említett rendelet (5) preambulumbekkezdése is utal (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet (3) preambulumbekkezdése lépett), a Kereskedelmi Világszervezetet létrehozó egyezmény (WTO) (HL L 336., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet 21. kötet, 82. o.) 1.A. mellékletében szereplő, az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) VI. cikkének végrehajtásáról kötött megállapodás (HL L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 189. o.; a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás) 3.5 cikkének

uniós jogba való átültetése, utalni kell mind az említett rendelkezésre, mind annak a WTO Vitarendezési Testülete által adott értelmezésére.

- 33 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy – mint ez az állandó ítélkezési gyakorlatból következik – a WTO-megállapodások a jellegükre és szerkezetükre figyelemmel főszabály szerint nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek tekintetében az Európai Unió bíróságai a közösségi intézmények jogi aktusainak jogszerűségét az EK 230. cikk első bekezdése értelmében vizsgálhatnák (a Bíróság C-149/96. sz., Portugália kontra Tanács ügyben 1999. november 23-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-8395. o.] 47. pontja és a C-76/00. P. sz., Petrotub és Republica kontra Tanács ügyben 2003. január 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-79. o.] 53. pontja). Ha azonban a Közösség a WTO keretében vállalt valamely különös kötelezettséget szándékozik végrehajtani, vagy ha az uniós jogi aktus kifejezetten utal a WTO-megállapodások egyedi rendelkezéseire, az uniós bíróságok feladata a szóban forgó közösségi jogi aktus WTO-szabályokra figyelemmel fennálló jogszerűségének vizsgálata (a Bíróság fent hivatkozott Portugália kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 49. pontja, a fent hivatkozott Petrotub és Republica kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 54. pontja, valamint a C-351/04. sz. Ikea Wholesale ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-7723. o.] 30. pontja).
- 34 Márpedig az alaprendelet (5) preambulumbekkezdéséből kiderül, hogy a rendelet egyik célja az 1994. évi dömpingellenes megállapodásban rögzített szabályok lehető legteljesebb átültetése az uniós jogba, amely szabályok kifejezetten magukban foglalják a kár fennállásának, valamint a dömpingelt behozatal és a kár közötti okozati összefüggés meglétének megállapítására vonatkozó szabályokat (lásd ebben az értelemben a 33. pontban hivatkozott Petrotub és Republica kontra Tanács ügyben hozott ítélet 55. pontját).
- 35 Ebből következően az alaprendelet rendelkezéseit, amennyire csak lehet, a dömpingellenes megállapodás vonatkozó rendelkezéseinek fényében kell értelmezni (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-341/95. sz. Bettati-ügyben 1998. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-4355. o.] 20. pontját és a fenti 33. pontban hivatkozott Petrotub és Republica kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 57. pontját).

36 Ráadásul, noha a dömpingellenes megállapodásnak a WTO Vitarendezési Testülete által adott értelmezése nem köti a Törvényszéket a megtámadott rendelet érvényességének mérlegelésében (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-377/02. sz. Van Parys ügyben 2005. március 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., I-1465. o.] 54. pontját), semmi nem gátolja a Törvényszéket abban, hogy az alaprendelet valamely rendelkezésének értelmezésekor – mint a jelen ügyben is – azokra hivatkozzék (erről lásd a Törvényszék T-45/06. sz., Reliance Industries kontra Tanács ügyben 2008. szeptember 24-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-2399. o.] 107. pontját).

37 Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a WTO fellebbviteli testülete a 2001. augusztus 23-i „Egyesült Államok – Melegen hengerelt acél” jelentésében megállapította (a WT/DS184AB/R. sz. jelentés 226. pontja), hogy a dömpingellenes megállapodás 3.5 cikkében szereplő „be nem tudhatósági rendelkezés” kielégítése érdekében a vizsgálatot végző hatóságnak megfelelően mérlegelnie kell a belföldi iparágat károsító egyéb ismert tényezőket, és a dömpingelt behozatal káros hatásait el kell választania és meg kell különböztetnie az egyéb tényezők káros hatásaitól.

38 Az eddig kifejtettek arra engednek következtetni, hogy az alaprendelet 3. cikkének (6) és (7) bekezdése alapján az intézményeket semmiféle kötelezettség nem terheli az általuk végzendő betudhatósági, illetve be nem tudhatósági elemzés formájára vagy e vizsgálatok sorrendjére nézve. Ezzel szemben e rendelkezés szerint az említett elemzéseket úgy kell végezni, hogy a dömpingelt behozatal káros hatásait el lehessen választani és meg lehessen különböztetni az egyéb tényezők káros hatásaitól.

39 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felek vitája e ponton inkább szemantikai, mintsem érdemi jelleget ölt. Kevés jelentősége van ugyanis annak, ahogyan a Tanács – írásbeli beadványaiban – bemutatja az intézmények által a betudhatósági és be nem tudhatósági elemzésben használt módszereket, mivel a

Tanács és a Bizottság által ténylegesen alkalmazott módszer a jelen esetben lehetővé tette az intézmények számára annak biztosítását, hogy a dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényezők által okozott kár ne legyen betudható az említett behozatalnak. Így az intézmények először a dömpingelt behozatal hatását vizsgálták, az átmeneti rendelet (112)–(114) preambulumbekzdésében és a megtámadott rendelet (85) és (86) preambulumbekzdésében. Ezt követően, az átmeneti rendelet (115)–(136) preambulumbekzdésében és a megtámadott rendelet (87)–(101) preambulumbekzdésében, az egyéb tényezők hatását elemezték. Majd, az átmeneti rendelet (137)–(140) preambulumbekzdésében és a megtámadott rendelet (102)–(104) preambulumbekzdésében, röviden összefoglalták a betudhatósági és be nem tudhatósági elemzést, és erre az összefoglalóra alapították okozati összefüggéssel kapcsolatos következtetéseiket. Noha igaz, hogy a dömpingelt behozatalon kívüli káros tényezőket csak a második szakaszban vették figyelembe, az intézmények a kár betudhatóságára vonatkozó végső következtetéseiket is csak a második szakasz lezárultával vonták le, így a dömpingelt behozatal káros hatásait el tudták választani és meg tudták különböztetni az egyéb tényezők káros hatásaitól.

⁴⁰ Ebből a jelen ügyben az következik, hogy az átmeneti rendelet (111)–(140) preambulumbekzdésében és a megtámadott rendelet (83)–(104) preambulumbekzdésében az intézmények nem alkalmazták tévesen a jogot azáltal, hogy előbb a betudhatósági elemzést végezték el, majd ezt követően végezték el a be nem tudhatósági elemzést.

⁴¹ Másodsorban azt kell eldönteni, hogy a kár dömpingelt behozatalon kívüli tényezőit – a felperesek álláspontjának megfelelően – együtt, vagy – ahogy azt a Tanács állítja – önállóan kell-e vizsgálni. Az előző kérdéshez hasonlóan, e kérdést is az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének szövege, célja és tágabb összefüggésrendszere fényében kell vizsgálni.

- 42 Először, a szöveget illetően, meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 3. cikkének – a fenti 30. pontban felidézett – (6) és (7) bekezdése nem konkretizálja, hogy a kár dömpingelt behozataltól eltérő egyéb tényezőit együtt vagy önállóan kell értékelni.
- 43 Másodszor, az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének célja, ahogy az a fenti 31. pontban megállapítást nyert, annak biztosítása, hogy elválasszák és megkülönböztessék egymástól a dömpingelt behozatal és az egyéb tényezők káros hatásait azért, hogy ne a dömpingelt behozatalnak tudják be az egyéb tényezők által okozott kárt. E cél eléréséhez az egyéb tényezőket bizonyos körülmények között együtt kell értékelni. Különösen igaz ez akkor, ha az önálló értékelés elvégzése után az intézmények arra következtetnek, hogy az egyéb tényezők mindegyikének volt kedvezőtlen hatása a közösségi iparág helyzetére, bár e hatás önmagában nem tekinthető jelentősnek. Ahogy azt a felperesek írásbeli beadványukban megjegyzik, ha a dömpingelt behozataltól eltérő tíz egyéb tényező okozná a kár 99%-át, de közülük egyetlen egyedi tényező sem gyakorolna jelentős hatást a közösségi iparágra, az intézmények továbbra is úgy vélekednének, hogy a dömpingelt behozatal okozta az anyagi kárt, mivel a tíz egyéb tényező egyike sem tekinthető önmagában a kár okozójának. Az ilyen elemzést nem lehetne az alaprendelet 3. cikkének (6) és (7) bekezdésével összeegyeztethetőnek tekinteni.
- 44 Harmadszor, az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdése tágabb összefüggésrendszerének elemzése megerősíti, hogy bizonyos körülmények között az egyéb tényezőket együttesen kell értékelni. Ahogy az megállapítást nyert, az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének célja a dömpingellenes megállapodás 3.5 cikkének átültetése az uniós jogba. Márpedig a WTO fellebbviteli testülete a 2003. augusztus 18-i „EK – Csőszerezvények”-ügyben kidolgozott végső jelentésében (a WT/DS219/AB/R. sz. jelentés 190. és 192. pontja) megállapította, hogy a 3.5 cikk ugyan nem követeli meg minden egyes esetben az egyéb oksági tényezők együttes hatásának vizsgálatát, ám lehetségesek olyan, különleges ténybeli körülményekből fakadó esetek, amikor az egyéb oksági tényezők együttes hatása vizsgálatának mellőzése azzal a következménnyel jár, hogy a vizsgálatot folytató hatóság az egyéb oksági tényezők hatását tévesen

a dömpingelt behozatalnak tudja be. A WTO fellebbviteli testületének álláspontja szerint a vizsgálatot folytató hatóság nem köteles az egyéb oksági tényezők együttes hatásának vizsgálatára, feltéve hogy az eset különleges ténybeli körülményei között az egyéb oksági tényezők által okozott kárt – kötelezettségének megfelelően – nem a dömpingelt behozatalnak tudja be.

⁴⁵ Ebből következően – a felperesek érvelésének megfelelően – meg kell állapítani, hogy a kár dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényezőinek hatását bizonyos körülmények között együttesen kell értékelni. Különösen igaz ez abban az esetben, ha az intézkedések arra a következtetésre jutottak, hogy a kár bekövetkeztében a dömpingelt behozatalon kívül számos egyéb tényező is közrehatott, ám azok önálló hatása nem tekinthető jelentősnek.

⁴⁶ Ezért le kell szögezni, hogy hibás a Tanács – nem a megtámadott rendeletben, hanem kifejezetten az írásbeli beadványban kifejtett – érvelése az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének értelmezésére vonatkozóan. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a megtámadott rendeletben a Tanács tévesen alkalmazta volna a jogot, ami a rendelet megsemmisítését igazolhatná. A megtámadott rendeletben a Tanács egyszerűen csak önállóan értékelte a kár különböző tényezőit, és soha nem utalt arra, hogy ne lenne szükség az említett tényezők együttes értékelésére. Ennélfogva addig nem állapítható meg, hogy a Tanács a megtámadott rendeletben tévesen alkalmazta a jogot, amíg az nem kerül megállapításra, hogy a jelen ügyben együttes értékelésre lett volna szükség.

⁴⁷ Márpedig a fenti 45. pontból egyértelműen kiderül, hogy mielőtt eldöntenénk, hogy a jelen esetben szükség volt-e együttes értékelésre, először a kár minden egyéb ismert tényezőjének önálló értékelésére vonatkozó felperesi kifogást kell megvizsgálni. Ezért az, hogy a Tanács a kár tényezőinek önálló értékelésével tévesen alkalmazta a jogot, csak az alábbi 49–215. pontban lefolytatott, annak ellenőrzésére irányuló vizsgálat

eredménye alapján állapítható meg, hogy egyrészt nem jogsértő-e a kár mindegyik egyéb ismert tényezőjének önálló értékelése, másrészt pedig, hogy az ügy körülményei szükségessé tették-e a kár egyéb tényezőinek együttes értékelését.

- 48 Az első jogalap első részét azonban már most el kell utasítani annyiban, amennyiben arra hivatkozik, hogy az intézmények az okozati összefüggés elemzésének módszerével tévesen alkalmazták a jogot.

2. A kár dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényezőinek önálló értékeléséről (az első jogalap másodiktól nyolcadikig terjedő részéről)

- 49 Elöljáróban fel kell idézni az ítélezési gyakorlat által lefektetett azon elveket, amelyek fényében a kár dömpingelt behozatalon kívüli különböző egyéb tényezőinek önálló értékelésére vonatkozó különböző felperesi kifogásokat kell vizsgálni.

- 50 A fenti 27. pontban hivatkozott ítélezési gyakorlat szerint a Tanács és a Bizottság kötelesek megvizsgálni, hogy az a kár, amelyet következtetéseikhez alapul akarnak venni, ténylegesen a dömpingelt behozatalból ered-e, valamint figyelmen kívül kell hagyniuk minden egyéb tényezőtől eredő kárt.

- 51 Ráadásul az állandó ítélezési gyakorlat szerint az a kérdés, hogy érte-e kár a közösségi iparágat, és hogy ez a kár dömpingelt behozatalnak tudható-e be, valamint

az a kérdés, hogy más ismert tényező hozzájárult-e a közösségi iparágat ért kárhoz, összetett gazdasági problémák értékelését feltételezi, amellyel kapcsolatban az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. Ebből következik, hogy az uniós bíróságnak arra kell korlátoznia az intézmények által végzett mérlegelés tekintetében gyakorolt felülvizsgálatát, hogy az eljárási szabályokat betartották-e, a megtámadott határozatot megalapozó tények a valóságnak megfelelnek-e, valamint nem történt-e nyilvánvaló mérlegelési hiba e tények értékelésében, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés (lásd ebben az értelemben a fenti 27. pontban hivatkozott Aluminium Silicon Mill Products kontra Tanács ügyben hozott ítélet 71. pontját, valamint a T-462/04. sz., HEG és Graphite India kontra Tanács ügyben 2008. december 17-én hozott ítélet [EBHT 2008., II-3685. o.] 120. pontját).

a) Az első jogalap második, az acél iránti keresletnek és az acél árának közösségi és világgazdasági ingadozására vonatkozó részéről

A felek érvei

⁵² A felperesek azt állítják, hogy a megtámadott rendelet (85) preambulumbekzdése nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz és megsérti az alaprendelet 3. cikkének (6) és (7) bekezdését, mivel a közösségi árakra gyakorolt nyomást nem a dömpingelt behozatalnak, hanem az árak világgazdasági alakulásának és az acél iránti kereslet ingadozásának kellene betudni.

⁵³ Először is a ferroszilícium-árak a világ összes nagyobb piacán ugyanúgy alakulnak, és a közösségi árak alakulása világgazdasági dinamikát tükröz. A felperesek állítása szerint, mivel az árak – különösen a 2005 és a vizsgálati időszak vége közötti időben – minden

piacon csökkentek, nyilvánvalóan ésszerűtlen annak feltevése, hogy a dömpingelt behozatal hiányában a közösségi árak a közösségi iparág növekvő költségeinek fedezése céljából emelkedtek volna, s ezzel egyidejűleg ésszerű hasznot tettek volna lehetővé.

- 54 Másodszor a ferroszilícium alacsony árát nem a dömpingelt behozatal, hanem a kereslet ingadozása határozta meg. A megtámadott rendeletben maga a Tanács is elismerte, hogy a ferroszilícium-árak a kereslet ingadozásához igazodnak. A Tanács mindazonáltal a ferroszilícium közösségi árának alakulását – tévesen – akként elemezte, hogy azt a világsszintű nyersacéltermelés alakulásával vetette össze, míg azt a közösségi acéltermelés határozza meg. A ferroszilícium közösségi ára kifejezetten az acél iránti kereslet alakulását tükrözte, és a közösségi árak a közösségi kereslet stagnálása és csökkenése arányában estek. Ezért – a felperesek álláspontja szerint – a közösségi iparág még abban az esetben is veszteséget könyvelt volna el az egy időben lezajló költségnövekedés és keresletcsökkenés folytán, ha a dömpingelt behozatal nem valósított volna meg alákínálást.

- 55 Harmadszor a felperesek megjegyzik, hogy a vizsgálati időszak alatt a ferroszilíciumot magasabb áron értékesítették a Közösségben, mint az egyéb piacokon. Márpedig a világpiacra, ahol az árak egyensúlyi helyzetre törekednek, nem megalapozott azzal érvelni, hogy a legmagasabb árakat felvonultató piac árait tisztességtelenül leszorították, vagy tisztességtelenül alájuk ígértek.

- 56 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

A Törvényszék álláspontja

- 57 Az első jogalap második része lényegében az intézmények azon mérlegelésére vonatkozik, amelynek keretében a ferroszilícium-árak és az acél iránti kereslet világpiaci alakulását olyan egyéb ismert tényezőként értékelték, amelyek a közösségi iparágnak kárt okozhattak, vagy abban közrehatottak.
- 58 Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni egyrészt, hogy a megtámadott rendelet (85) preambulumbekkezdésében a Tanács megállapította, hogy a dömpingelt behozatal következtében a közösségi iparág képtelen volt értékesítési árait az összes költségének fedezéséhez szükséges szintre emelni. Másrészt a megtámadott rendelet (87)–(90) preambulumbekkezdésében a Tanács kifejtette, milyen okok miatt döntött annak az állításnak az elutasításáról, amely szerint a ferroszilícium-árak alacsony szintje a dömpingelt behozatal helyett a világpiac dinamikájához kapcsolódik, amely világpiac maga az acélipari kereslet ingadozásainak megfelelően változik. A Tanács mindenekelőtt rögzítette, hogy a piacgazdaságokban az árakat általában a kereslet és a kínálat szintje határozza meg, de lehetségesek egyéb áralakító tényezők – így például a dömpingelt behozatal jelenléte – is. A Tanács második lépésben megállapította, hogy igaz ugyan, hogy a vizsgált időszak egyes szakaszaiban az árazási gyakorlatot a ferroszilícium iránti világkereskedelmi, különösen acélipari kereslet befolyásolta, ám voltak olyan időszakok, amikor a ferroszilícium-árak a növekvő kereslet ellenére is estek. Harmadik lépésben a Tanács leszögezte, hogy a ferroszilícium-árak a Közösség szintjén is estek bizonyos időszakokban, a növekvő acélipari kereslet ellenére.
- 59 A felperesek e megállapítást három évrre hivatkozva vitatják. Először is, mivel a világpiaci árak – különösen 2005 és a vizsgálati időszak vége között – csökkentek, a közösségi árak még a dömpingelt behozatal hiányában sem emelkedhettek volna. Másodszor, a közösségi ferroszilícium-árak a közösségi acéltermelés ingadozásaihoz

igazodtak, és a közösségi acélipar keresletének stagnálásával és visszaesésével egyidejűleg csökkentek. Harmadszor, a közösségi piacon találhatóak továbbá a világ legmagasabb árai, ami kizár bárminemű áralákínálást vagy -leszorítást.

⁶⁰ Az említett három érv egyike sem bizonyíthatja azonban, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, és megsértette az alaprendelet 3. cikkének (6) és (7) bekezdését.

⁶¹ Így a világpiaci árak alakulására alapított érvvel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a felperesek ezen érv alátámasztása érdekében elsősorban egy, a keresetlevéllel ismételten benyújtott táblázatra hivatkoznak, amely álláspontjuk szerint bemutatja, hogy a ferroszilícium-árak a világ minden nagyobb piacán ugyanúgy alakulnak és a közösségi árak alakulása csupán a világpiac dinamikáját tükrözi. Noha a táblázatból látható, hogy a ferroszilícium közösségi ára az Egyesült Államokban és Japánban uralkodó árakkal azonos módon alakul, ez semmiképpen nem bizonyítja azt, hogy a világpiaci árak a vizsgált időszak teljes időtartama alatt, vagyis 2003. január 1-jétől 2006. szeptember 30-ig, vagy legalább 2005 januárjától a vizsgálati időszak 2006. szeptember 30-i végéig, folyamatosan estek. A táblázatból épp ezzel ellenkezőleg az derül ki, hogy 2003 és 2004 között, valamint a vizsgálati időszak folyamán emelkedtek az árak. Az árak ezen alakulását támasztják alá azok a közösségi átlagárakra vonatkozó adatok is, amelyekre az átmeneti rendelet (96) preambulumbekkezdése hivatkozik, és amelyeket a felperesek sem vitatnak. Ennek következtében a felperesek nem állíthatják, hogy a ferroszilícium árának általános csökkenésére tekintettel ésszerűtlen annak feltevése, hogy a dömpingelt behozatal hiányában a közösségi árak a közösségi iparág növekvő költségeinek fedezése és ésszerű haszon elérése céljából emelkedtek volna.

- 62 Másodsorban, az acélipari ágazat keresletének ingadozására és a ferroszilícium közösségi árának a világszintű nyersacéltermeléssel összevetett elemzésére alapított érvvel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a felperesek nem fogadják el az intézményeknek a végleges tájékoztatást tartalmazó dokumentumhoz készített grafikonját, amely a ferroszilícium közösségi árának ingadozását a világszintű nyersacéltermelés ingadozásához viszonyítva mutatja be, és érvelésük alátámasztása érdekében egy, a keresetlevél mellékleteként közölt grafikonra hivatkoznak, ami a ferroszilícium közösségi árának ingadozását a közösségi acéltermelés ingadozásához viszonyítva mutatja be. Márpedig a felperesek állításával ellentétben, az említett grafikon nem mutatja be, hogy a ferroszilícium közösségi ára a közösségi acéltermelés ingadozásait tükrözte és a közösségi acélipar keresletének stagnálásával vagy visszaesésével egyidejűleg csökkent.
- 63 Ezért először is meg kell jegyezni – a Tanács észrevételével egybehangzóan –, hogy az említett grafikon azt mutatja be, hogy a közösségi árak nem minden esetben tükrözik a közösségi acéltermelés ingadozásait. A grafikon például megmutatja, hogy 2004-ben, amikor a közösségi acéltermelés nőtt, az árak továbbra is estek. A grafikonon ehhez hasonlóan látható, hogy 2006-ban az acéltermelés csökkent, míg az árak nőttek. E példák megerősítik, hogy a felperesek által készített grafikon nem elegendő azon állításuk alátámasztásához, miszerint a kereslet visszaesése vezetett az árak csökkenéséhez.
- 64 Másodszor le kell szögezni, hogy a grafikonból nem látható, hogy a vizsgált időszak folyamán visszaesett a kereslet. A grafikon 2003 harmadik negyedéve és 2004 második negyedéve, 2004 negyedik negyedéve és 2005 második negyedéve között és a vizsgálati időszak első három negyedévében, vagyis 2005. október 1-je és 2006. szeptember 30-a között, az acéltermelés növekedéséről tanúskodik. A grafikonból az is látható, hogy a ferroszilícium közösségi ára emelkedett 2003 harmadik negyedéve és 2004 második negyedéve között, valamint a vizsgálati időszak folyamán. Az említett pozitív trendekre tekintettel, annak bizonyítása érdekében, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el annak megállapításakor, hogy a közösségi iparág a dömpingelt behozatal miatt volt képtelen értékesítési árait az összes költségének fedezéséhez szükséges szintre emelni, nem elegendő egyszerűen csak azt állítani, hogy

a közösségi árak a közösségi acélipar keresletének stagnálásával vagy csökkenésével egyidejűleg estek. A felpereseknek bizonyítaniuk kellett volna, amivel egyébként adósok maradtak, hogy az acéltermelésnek a hivatkozott időszak során tapasztalt növekedése túl csekély volt ahhoz, hogy olyan áremelkedéshez vezessen, amely lehetővé tette volna a közösségi ferroszilícium-termelők számára a termelési költségek emelkedésének a fogyasztókra hárítását.

- ⁶⁵ Harmadsorban, azt az érvet illetően, hogy a közösségi árak szintje miatt nem lehetséges az említett árak tisztességtelen leszorítására vagy áralákinálásra hivatkozni, nem szabad megfelelkezni arról, hogy az áralákinálás és az árleszorítás az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdésében (amelynek a helyébe az 1225/2009 rendelet 3. cikkének (3) bekezdése lépett) hivatkozott jogi fogalom. Leegyszerűsítve, az intézmények annak eldöntésekor, hogy fennáll-e az említett rendelkezés értelmében vett alákinálás, lényegében a közösségi árakat vetik össze a kiigazított behozatali árakkal egy százalékban kifejezett alákinálási különbözet kiszámítása érdekében. Hasonlóképp, annak megállapításakor, hogy a közösségi árakat leszorították vagy azok kielégítő növekedését akadályozták, az intézmények – még mindig leegyszerűsítve – a behozatali árakkal hasonlítják össze a közösségi irányarat, vagyis azt az árat, amely a dömpingelt behozatal hiányában alakulhatott volna ki, egy szintén százalékban kifejezett kárfel-számolási szint meghatározása érdekében. A jelen ügyben az átmeneti rendelet (87)–(89) és (112) preambulumbekkezdéséből egyértelműen kitűnik, hogy az intézmények az áralákinálást az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdésével összhangban állapították meg. Így az átmeneti rendelet (89) preambulumbekkezdésében a Bizottság megállapította, hogy 4–11%-os alákinálási különbözetet számított ki az érintett termelő-exportőr szerint, azon három termelő-exportőr kivételével, amelyek esetében nem állapított meg alákinálást. Márpedig a felperesek nem terjesztettek elő olyan érvet, amely kétségre vonhatná az intézmények által kiszámított alákinálási különbözetet. Annak pusztá hangoztatása, hogy a közösségi árak a világon a legmagasabbak, nem kérdőjelezi meg az említett számítást.

⁶⁶ Az eddig kifejtettek fényében arra kell következtetni, hogy a felperesek egyik érve sem bizonyítja, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el annak megállapításakor, hogy a dömpingelt behozatal – és nem a világpiac dinamikája vagy az acélipari ágazat keresletének ingadozása – volt az oka annak, hogy a közösségi iparág képtelen volt értékesítési árait az összes költségének fedezéséhez szükséges szintre emelni.

⁶⁷ Következésképpen az első jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

b) Az első jogalap harmadik, a közösségi iparág „önkárosításának” hatásaira vonatkozó részéről

Az egyes közösségi termelők által végzett termelésátállításra vonatkozó első kifogásról

– A felek érvei

⁶⁸ A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Tanács nem vette kellően figyelembe azon önkéntes termelésátállítás közösségi iparágra gyakorolt hatásait, amelyet a Huta Laziska S.A., az OFZ a.s. és a Vargön Alloys AB a megtámadott rendeletben egyébként „kivételesen kedvezőnek” minősített 2004-es évben véghezvitt.

69 Először is, a felperesek szerint az intézmények jelentős ténybeli tévesést követtek el, amely nagymértékben befolyásolta az okozati összefüggés elemzését, mivel az átmeneti rendelet (135) preambulumbekzdéséből ugyan nyilvánvaló, hogy két közösségi ferroszilícium-termelő 2004-ben átállította termelését mangánötvözetek előállítására, ugyanezen rendelet (93) preambulumbekzdéséből egyértelműen ki-vehető, hogy a ferroszilícium-termelés csökkentését 2005-ig nem vették figyelembe. A ferroszilícium-termelés kedvező piaci feltételek melletti csökkentésére vonatkozó döntés vezetett az előállított ferroszilícium egységnyi költségének növekedéséhez, a termelés és értékesítés csökkenéséhez, valamint a piacon megnövekedett hiányhoz. Továbbá az, hogy 2004-re vonatkozóan nem vették figyelembe a termelés átállítását, félrevezető képet eredményezett a közösségi iparág termelési kapacitásának, termelésének és nyereségességének alakulására vonatkozóan

70 Másodszor, a felperesek szerint, az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát kö-vettek el annak megállapításával, hogy a termelésátállítás a dömpingelt behozatal-ra adott válasz volt. 2004. egyrészt kivételes év volt, amely során a közösségi iparág a nyereségességét a vizsgált időszakban elért legmagasabb szintre emelte, és közel 20%-os befektetési megtérülési rátára tett szert, másrészt a Huta Laziska úgy döntött, hogy átáll egy jobban jövedelmező, alacsonyabb energiafelhasználást igénylő termék, a szilícium-mangán termelésére. A felperesek állítása szerint ezért a közösségi iparág által a 2005 és a vizsgálati időszak folyamán elszenvedett kárra az említett önkéntes termelésátállítás a magyarázat, amely a termelési költségek növekedéséhez, az pedig további termelés-csökkentéshez vezetett.

71 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

– A Törvényszék álláspontja

- ⁷² A jelen kifogás lényegében arra vonatkozik, hogy az intézmények milyen módon elemezték a közösségi iparágat annak következtében érő hatást, hogy 2004-ben bizonyos közösségi termelők a korábban ferroszilícium-termelésre szolgáló kohókat szilícium-mangán termelésére állították át.
- ⁷³ Ezzel kapcsolatban le kell szögezni, hogy a Bizottság az említett átállás hatását az átmeneti rendelet (135) és (136) preambulumbekkezdésében értékelte. A Bizottság azokban a preambulumbekkezdésekben megállapította, hogy a termelés átállításával járó költségek ellenére a termelés egy részét 2004-ben átállították, mert akkoriban az Európai Községek piacán mangánötvözetekből hiány, ferroszilíciumból viszont kielégítő kínálat állt fenn. A Bizottság ebből arra következtetett, hogy az egyes közösségi termelők a termelés visszafogását célzó döntést nem önkényesen hozták meg, hanem azért, mert a dömpingelt behozatal akadályozta a közösségi iparágat abban, hogy ferroszilícium-értékesítéssel nyereségre tegyen szert. Ezen túlmenően, az átmeneti rendelet (93) preambulumbekkezdésében a Bizottság a termelési kapacitásról és kapacitáskihasználásról készített táblázatban hivatkozott, termelési kapacitásra vonatkozó adatokat 2005-től kezdődően kiigazította annak érdekében, hogy figyelembe lehessen venni a kohók termelésének átállítását.
- ⁷⁴ A felperesek az átmeneti rendelet (93) és (135)–(136) preambulumbekkezdését is vitatják.
- ⁷⁵ Először is, a felpereseknek az átmeneti rendelet (93) preambulumbekkezdése kapcsán ténybeli tévedésre hivatkozó érve tekintetében a Tanács – a pervezető intézkedés keretében hozzá intézett írásbeli kérdésre adott válaszában – úgy nyilatkozott, hogy a termelést 2004 decemberének elején állították át. A tárgyaláson a Tanács azt is elismerte, hogy az átállított kapacitást nem használhatták 2004 decemberében ferroszilícium-termelésre. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a termelési kapacitásra vonatkozó mutatókat 2005 helyett 2004-től kezdődően kellett volna kiigazítani.

Ebből az következik, hogy az átmeneti rendelet (93) preambulumbekzdése tárgyi pontatlanságot tartalmaz.

76 A Törvényszék mindazonáltal nem osztja a felperesek véleményét az említett pontatlanságból levonható következményekre vonatkozóan. Egyrészt ugyanis, ahogy azt a Tanács a tárgyaláson megjegyezte, le kell szögezni, hogy annak a ténynek az ismeretében, hogy a termelési kapacitás 2004 decemberéig nem csökkent, a 2004. év egészére vonatkozó kapacitás átfogó kiigazítása csupán a 2005. évi kiigazítás egytizenkettődel egyenértékű, igen kis léptéket képviselt volna. Másrészt, még ha a termelési kapacitás 2004. évre vonatkozó kiigazítását feltételezzük is, a ferroszilícium közösségi piacának gazdasági helyzete a 2004. év tekintetében a következőképp alakult volna: kereslet-növekedés; a dömpingelt behozatal mennyiségének növekedése; termelés-csökkenés; a termelési kapacitás enyhe csökkenése; a közösségi iparág értékesítésének és piaci részesedésének visszaesése; majd a közösségi iparág árának, haszonkulcsának és befektetési megtérülési rátájának növekedése. Másképpen fogalmazva, a termelési kapacitás, a termelés, az értékesítés és a piaci részesedés kivételével minden gazdasági mutató javult volna. Természetesen bizonyos körülmények között elképzelhető, hogy egyes közösségi termelőknek a termelés átállítását célzó döntése nem a ferroszilícium piacon jelenlévő, és a közösségi iparág nyereséges működését aláaknázó dömpingelt behozatal eredménye, hanem olyan kereskedelmi döntés eredménye volt, amely a szilícium-mangán piacon egy magasabb nyereségszint elérését célozta. Azonban ugyanúgy elképzelhető az is, hogy az egyes közösségi termelők a termelés átállítására vonatkozó döntés meghozatalakor nem csupán a szilícium-mangán piacon megnőtt jövedelmezőségi kilátásokat, hanem annak az alacsony árú dömpingelt behozatalnak a jelenlétét is tekintetbe vették, amely már 2004-ben is jelentős mértékben nőtt, és amely a szilícium-mangán piacának potenciális jövedelmezőségét jóval vonzóbbá tette a ferroszilíciuménál.

77 A fentiekből következően az átmeneti rendelet (93) preambulumbekzdésében szereplő ténybeli tévedés nem ferdíthette el az okozati összefüggés elemzését.

- 78 Másodsorban, a felperesek azon érvét illetően, hogy az intézmények – az átmeneti rendelet (136) preambulumbekzdésében – nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el annak megállapításával, hogy a termelésátállítások a dömpingelt behozatalra született válaszok voltak, a fenti 76. pontban megállapítást nyert, hogy elképzelhető ugyan, hogy az átállítások nem a ferroszilícium piacon jelenlévő és a közösségi iparág nyereséges működését aláaknázó dömpingelt behozatal eredményei, hanem olyan kereskedelmi döntés eredményei voltak, amely a szilícium-mangán piacon egy magasabb nyereségszint elérését célozta, ám ugyanúgy elképzelhető az is, hogy a termelés átállítására vonatkozó döntések meghozatalakor nem csupán a szilícium-mangán piacon megnőtt jövedelmezőségi kilátásokat, hanem a ferroszilícium-piacon jelenlévő alacsony árú dömpingelt behozatalt is tekintetbe vették.
- 79 Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy a felperesek által felhozott egyik érv sem bizonyítja, hogy az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek volna el.
- 80 Az eddig kifejtettek fényében tehát a jelen kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

A termelés egyes közösségi termelők általi megszakítására vonatkozó második kifogásról

– A felek érvei

- 81 A felperesek azt állítják, hogy a Tanács nem vette megfelelően figyelembe azt a hatást, amely az egyes közösségi termelők tudatosan kivitelezett termelésmegszakítása folytán érte a közösségi iparágat, és az említett hatást tévesen a vita tárgyát képező behozatalnak tudta be.

82 Először is a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azzal, hogy a megtámadott rendelet (101) preambulumbekzdésében megtagadta a Huta Laziska általi termelésmegszakítás hatásának figyelembevételét azzal az indokkal, hogy az okozati összefüggés megállapítása a közösségi iparág egészének szintjén kell, hogy történjen, holott a szóban forgó tényező a közösségi iparág egészének teljesítményére kihatott. A felperesek ezzel kapcsolatban kiemelik, hogy először is, a Huta Laziska az energia-szolgáltatójával való problémák következtében a vizsgált időszak folyamán számos alkalommal leállította a termelést; másodszor, a Huta Laziska kénytelen volt átállítani a termelést a kevesebb energiát igénylő és jobban jövedelmező termékek – például szilícium-mangán – előállítására; harmadszor pedig a Kínai Népköztársaságból és Kazahsztánból származó szilíciumos mangán behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és az Ukrajnából származó szilíciumos mangán behozatalára vonatkozó eljárás megszüntetéséről szóló, 2007. december 4-i 1420/2007/EK tanácsi rendelet (HL L 317., 5. o.) keretei között az intézmények elkülönítve értékelték a Huta Laziska helyzetében bekövetkező fejleményeket.

83 Másodszor, az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el azzal, hogy nem vették figyelembe azoknak a termelésmegszakításoknak a hatásait, amelyeket egyrészt a FerroAtlántica SL foganatosított a magas energiafelhasználású időszakokban, amikor energia értékesítése útján próbálta hasznát maximalizálni, másrészt pedig a vizsgálati időszak folyamán ferroszilícium-termelését teljesen megszüntető Vargón Alloys vitt végbe. A FerroAtlántica tekintetében a felperesek válaszukban megemlítik, hogy a Tanács az ellenkérelmében első ízben jelentette ki, hogy a ferroszilícium-termelés villamosenergia-fogyasztási csúcsidőben történő leállítása mindig is a vállalat üzletmodelljének részét képezte. A felperesek szerint az említett kijelentés ráadásul ellentétes a megtámadott rendelet (81) preambulumbekzdésével, amelyben a Tanács megállapította, hogy a termelés áramszünet miatti csökkentése nem fordult rendszeresen elő.

84 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

– A Törvényszék álláspontja

- 85 A jelen kifogás arra a módra vonatkozik, ahogyan az intézmények azt a hatást elemezték, amit a három közösségi termelő – a Huta Laziska, a FerroAtlántica és a Vargön Alloys – általi termelésmegszakítás gyakorolt a közösségi iparágra.
- 86 A felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy egyrészt a Tanács a megtámadott rendelet (101) preambulumbekzdésében helytelenül értékelte a Huta Laziskánál történt termelésmegszakítások hatásait, másrészt pedig nem vette figyelembe a FerroAtlánticánál és a Vargön Alloysnál bekövetkező megszakításokat.
- 87 Először is, a Huta Laziska helyzetének vizsgálatakor állítólag elkövetett mérlegelési hibára vonatkozóan, emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács a megtámadott rendelet (101) preambulumbekzdésében megállapította, hogy a kár okait a közösségi iparág egészének szintjén kell elemezni, továbbá azt, hogy még ha a termelő adatai kizárhatóak lennének is a kárfelmérésből, a megfigyelhető tendencia a közösségi iparág többi szereplőjére nézve is rendkívül hátrányos lenne, és továbbra is jelentős kárra utalna.
- 88 Ezzel kapcsolatban – a felperesek észrevételeivel egybehangzóan – mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy az okozati összefüggés fennállására vonatkozó elemzést nem szükségszerűen úgy kell lefolytatni a közösségi iparág egészének szintjén, hogy a dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényező által valamely egyedi közösségi termelőnek okozott kárt ne lehetne figyelembe venni. A fenti 30. pontban ugyanis már megállapítást nyert, hogy az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdésében szabályozott, úgynevezett be nem tudhatósági elemzés keretében az intézmények kötelesek a dömpingelt behozattal egyidejűleg minden olyan egyéb ismert tényezőt megvizsgálni, amelyek kárt okoztak a közösségi iparágnak, valamint arról meggyőződni, hogy az említett egyéb tényezők által okozott kár nem tudható be a dömpingelt behozatálnak. Az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése nem mondja ki, hogy e vizsgálat

során csak azt a kárt lehetne figyelembe venni, amelyet e más tényezők a közösségi iparág egészének okoztak. E rendelkezés céljára tekintettel – amely, ahogy az a fenti 31. pontban megállapítást nyert, annak biztosításában nyilvánul meg, hogy az intézmények a dömpingelt behozatal káros hatásait elválasszák és megkülönböztessék az egyéb tényezők káros hatásaitól – lehetséges, hogy a dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényező által valamely közösségi termelőnek egyénileg okozott kárt bizonyos körülmények között figyelembe kell venni, amennyiben e kár közrehatott az egészében vett közösségi iparágban tapasztalt kárban.

- ⁸⁹ Továbbá igaz, hogy a Tanács a megtámadott rendelet (101) preambulumbekkezdésében meglehetősen egyértelműen kifejtette, hogy a kár okait a közösségi iparág egészének szintjén kell elemezni, mely állítás úgy is értelmezhető, hogy a valamely közösségi termelőt egyénileg érintő kártényezőt esetleg sosem lehet figyelembe venni. Mindazonáltal, a felperesek állításaival ellentétben, a termelés megszakítása következtében a Huta Laziskának okozott kárt a (101) preambulumbekkezdése helyesen vette figyelembe. Ezért, ahogy a fenti 87. pontban megállapítást nyert, a Tanács az említett preambulumbekkezdésben azt állapította meg, hogy még ha a Huta Laziska adatait ki is zárná a kárfelmérésből, a közösségi iparágra vonatkozóan megfigyelhető tendencia továbbra mutatná a kár meglétét. Márpedig a felperesek nem próbálták meg bizonyítani, hogy az említett megfontolás nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz. A felperesek csupán azt állítják, hogy a Huta Laziskának a villamosenergia-szolgáltatójával kapcsolatban tapasztalt nehézségei vezettek a termelés megszakításához, amely érvet a Tanács figyelembe is vette a megtámadott rendelet (101) preambulumbekkezdésében.

- ⁹⁰ Végül, az 1420/2007 rendelet kapcsán, amint az a fenti 50. és 51. pontban is megállapítást nyert, az intézmények a mérlegelési jogkörük gyakorlásakor kötelesek megvizsgálni, hogy a közösségi iparágot érte-e kár, és hogy az említett kár a dömpingelt

behozatalnak tudható-e be, vagy egyéb tényező hatott közre a kárban. Az említett mérlegelési jogkört az összes releváns tény fényében esetről esetre kell gyakorolni (lásd ebben az értelemben a C-156/87. sz., Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ügyben 1990. március 14-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-781. o.] 43. pontját). Mindenesetre, a felperesek állításaival ellentétben, a Huta Laziska helyzetének 1420/2007 rendeletben szereplő vizsgálata nem tér el érzékelhetően a megtámadott rendeletben lefolytatott vizsgálattól. A megtámadott rendelethez hasonlóan, az 1420/2007 rendeletben sincs a Huta Laziskáról szóló külön alfejezet. Továbbá a megtámadott rendelethez hasonlóan az 1420/2007 rendeletben is abban az alfejezetben vizsgálják a Huta Laziska helyzetét, amely a kár bekövetkeztében közreható termelési költség-növekedést taglalja. A megtámadott rendelet és az 1420/2007 rendelet között csupán egyetlen különbség figyelhető meg. Míg a megtámadott rendeletben a Tanács – feltételes jelleggel és pusztán annak érdekében, hogy a közösségi iparág egészét ért kár felméréséből bárminemű torzító hatást kizárhasson – elismerte, hogy lehetséges, hogy a Huta Laziska és annak villamosenergia-szolgáltatója közötti vita eredménye a vállalatot ért kár, addig az 1420/2007 rendeletben, noha elfogadta, hogy az említett vita és a villamosenergia-költségek megnövekedése befolyásolhatták a Huta Laziska teljesítményét, általában véve úgy ítélte meg, hogy a termelési költségek változása nem hatott közre a közösségi iparágat ért kár keletkezésében.

⁹¹ Ebből következően a felperesek által felhozott egyik érv sem bizonyítja, hogy a megtámadott rendelet (101) preambulumbekkezdése nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz.

⁹² Másodsorban, a FerroAtlánticánál és a Vargön Alloysnál bekövetkezett termelésmegszakítások vizsgálatkor állítólag elkövetett mérlegelési hibára vonatkozóan először is le kell szögezni, hogy a FerroAtlántica tekintetében a felperesek a tárgyaláson kijelentették, hogy véleményük szerint a társaság által végrehajtott termelésmegszakítások „önkárosításnak” minősülnek, mivel a villamosenergia-árak növekedése arra indította a FerroAtlánticát, hogy az energia értékesítését

a ferroszilícium-értékesítés elé helyezze. Azonban meg kell jegyezni, hogy az egyetlen olyan dokumentum, amelynek alapján a felperesek az intézmények által elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára hivatkoznak, a FerroAtlántica 2007. február 26-án kelt, az Euroalliances-nak küldött levele. Az említett levélben a FerroAtlántica közölte, hogy – a tarifarendszerére tekintettel – a villamosenergia-felhasználás csúcsidejére leállította a ferroszilícium-termelést, és az említett időszakban megtermelt villamosenergiát értékesítette. Az említett levél semmilyen módon nem bizonyítja, hogy a FerroAtlántica minden alkalommal leállítja a ferroszilícium-termelést, amikor nőnek a villamosenergia-árak. Ennek következtében a felperesek nem terjesztettek elő semmilyen bizonyítékot annak alátámasztására, hogy a FerroAtlántica villamosenergia-felhasználási csúcsidőben történő termeléscsökkentése közrehatott a közösségi iparág egésze által elszenvedett kár keletkezésében, és hogy azt a Tanácsnak figyelembe kellett volna vennie.

- ⁹³ Másodszor, a felperesek a Vargön Alloys tekintetében pusztán azt állítják, hogy az említett vállalat a vizsgálati időszak folyamán leállította a termelést. Noha a keresetlevélhez csatolt egyik dokumentumban azt állítják, hogy a leállítás a villamosenergia-árak szintje miatt történt, semmiféle bizonyítékot nem terjesztettek elő ennek alátámasztására. Tehát semmilyen módon nem bizonyítják, hogy a Vargön Alloys saját kárában maga is közrehatott, vagy hogy a termelést nem a dömpingelt behozatal miatt állította le. Ennélfogva nem jelenthető ki, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azzal, hogy nem vezetett le kifejezetten a Vargön Alloys helyzetére vonatkozó okfejtéseket.

- ⁹⁴ Az eddig kifejtettek fényében tehát az első jogalap harmadik részében előterjesztett jelen kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az elméleti névleges termelési kapacitás alkalmazására vonatkozó harmadik kifogásról

– A felek érvei

- ⁹⁵ A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el és megsértette az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdését, valamint a védelemhez való jogukat is azáltal, hogy megtagadta az elméleti névleges termelési kapacitás helyett a tényleges termelési kapacitás alkalmazását.
- ⁹⁶ Először is, a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el akkor, amikor először is a kár fontosabb tényezőire, vagyis a termelési kapacitásra és a termelési kapacitás kihasználására jelentős mértékben kiható elemeket, mint például a termelés és a villamosenergia-ellátás megszakításait, nem vette figyelembe.
- ⁹⁷ Másodszor, a felperesek megjegyzik, hogy nem helytálló – a Tanács módjára – azt állítani, hogy még a tényleges termelési kapacitás alkalmazása esetén sem változtak volna a termelési kapacitás és kapacitáskihasználás tekintetében megfigyelt tendenciák és a kár fennállására vonatkozó következtetések. Még a termelési kapacitás és kapacitáskihasználás tekintetében megfigyelt tendenciák változatlan fennállása esetén is fontos például az a tény, hogy a kapacitáskihasználás 50-ről 95%-ra emelkedik, mivel az effajta növekedés azt jelenti, hogy a közösségi iparág képtelen a kereslet kielégítésére.

- 98 Harmadszor, a felperesek arra hivatkoznak, hogy súlyos ténybeli tévedést és nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz a Tanács azon állítása, miszerint az elméleti névleges kapacitáskihasználás azért alkalmazható, mert a termelés leállítása és csökkentése nem fordult rendszeresen elő. A felperesek kijelentik, hogy a termelés leállítása és csökkentése rendszeresen előfordult, és azt figyelembe kellett volna venni. Ez igaz a FerroAtlántica által villamosenergia-felhasználási csúcsidőben végrehajtott termelésleállításokra, ami a vállalat üzleti modelljének szerves részét képezi, ezért rendszeresen előfordult. Ehhez hasonlóan, a ferroszilícium-kohókat az éves karbantartás idején szintén nem használhatják. A felperesek arra is hivatkoznak, hogy nyilvánvaló mérlegelési hibát jelent, ha a termelési kapacitás kiszámításánál csak a rendszeresen előforduló eseményeket veszik figyelembe. Így akkor, amikor a villamosenergia-elátása lecsökkent, a Huta Laziska számos alkalommal komolyan csökkentette termelési kapacitását, ami a piaci környezettől függetlenül akadályozta a ferroszilícium előállításban.
- 99 Másodsorban – a felperesek szerint – az, hogy az okozati összefüggés elemzését a tényleges helyett az elméleti névleges kapacitáskihasználásra építik, szükségképpen sérti az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdésében rögzített be nem tudhatósági elvet, mivel a termelésimutató-ingadozás valódi okának elfedéséhez vezet.
- 100 Harmadsorban a felperesek arra hivatkoznak, hogy a megtámadott rendelet sérti a védelemhez való jogukat, mivel nem megalapozott az az állítás, hogy a tényleges kapacitáskihasználás figyelembevételével sem változtak volna a tendenciák.

- 101 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

– A Törvényszék álláspontja

- 102 A felperesek a jelen kifogással lényegében arra hivatkoznak, hogy a tényleges termelési kapacitás helyett az elméleti névleges kapacitáskihasználás alkalmazásával az intézmények egyrészt nyilvánvaló mérlegelési hibát és ténybeli tévedést követtek el, másrészt megsértették az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdését, harmadrészt pedig megsértették a felperesek védelemhez való jogát.
- 103 Először is, az intézmények állítólagos nyilvánvaló mérlegelési hibája és ténybeli tévedése tekintetében le kell szögezni, hogy az átmeneti rendelet (92) és (93) preambulumbekkezdésében a Bizottság kijelentette, hogy a termelési kapacitást a közösségi iparág termelőegységeinek elméleti névleges kapacitása alapján állapította meg, ám azt kiigazította annak érdekében, hogy figyelembe lehessen venni azt a tényt, hogy két közösségi gyártó a ferroszilíciumról részben más vasötvözetekre állította át a termelését a vizsgált időszak során. Ezenkívül a Tanács a megtámadott rendelet (81) preambulumbekkezdésében válaszolt az átmeneti rendelet (93) preambulumbekkezdésében alkalmazott módszerekkel szemben megfogalmazott kifogásokra, illetve közelebbről a közigazgatási eljárásban az egyes érdekelt felek által előadott azon javaslatokra, hogy a karbantartási és áramszünetek miatti bezárásokat figyelembe vevő mutató alkalmazandó. A Tanács ezzel kapcsolatban a vizsgálatra hivatkozott, amely – álláspontja szerint – kimutatta, hogy a gépek karbantartás vagy áramszünet miatti leállása ideiglenes jellegű volt, és nem fordult rendszeresen elő a vizsgált időszakban. A Tanács azt is megállapította, hogy a termelési kapacitási és kapacitáskihasználási tendenciák, valamint az anyagi kár fennállása tekintetében levont következtetések akkor sem változnának, ha a termelési kapacitás kiigazítására kerülne sor.
- 104 A felperesek úgy vélik, hogy az említett megfontolások nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaznak, különösen azért, mert nem veszik figyelembe a termelés megszaksításait és átállításait. Meg kell jegyezni, hogy a felperesek állítása nem kellően

pontos, mivel nem határozzák meg pontosan, hogy mely megszakításra és átállításra hivatkoznak. Azonban feltételezve, hogy a két korábbi kifogás vizsgálata folyamán szóban forgó eseményekre – vagyis a Huta Laziskánál történt termelésátállításra és -megszakításra, valamint a FerroAtlántica és a Vargön Alloys által végrehajtott termelésmegszakításokra – utalnak, mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperesek nem vitatják, hogy a Huta Laziska 2004-ben született, ferroszilícium-termelésről a szilícium-mangán termelésére való átállást célzó döntését figyelembe vették az átmeneti rendelet (93) preambulumbekkezdésében hivatkozott termeléskapacitási és kapacitáskihasználási táblázatban, mégpedig a termelési kapacitás 2005-re és a vizsgálati időszakra vonatkozó kiigazítása révén.

- 105 Azután, a Huta Laziskánál a közte és villamosenergia-szolgáltatója között fennálló vita folyamánaképpen 2005-ben és 2006-ban bekövetkező termelésmegszakításokat, valamint a Vargön Alloysnál a felperesek szerint a megemelkedett villamosenergia-költségek következtében 2006-ban lezajlott termelésmegszakítást illetően, az intézmények nemcsak ésszerűen, hanem nyilvánvaló mérlegelési hiba nélkül jártak el. A megtámadott rendelet (81) preambulumbekkezdéséből világosan látszik, hogy az intézmények úgy döntöttek, hogy azért nem igazítják ki a termelési kapacitásra vonatkozó mutatókat, mert a szóban forgó megszakítások ideiglenes jellegűek voltak. Az intézmények álláspontja helyes, mert először is – a felperesek állításaival szemben – az ügy irataiból kitűnik, hogy az említett megszakítások valóban ideiglenes jellegűek voltak. Másodszor, ha a termelési kapacitásra vonatkozó mutatóknak a gépek ideiglenes leállítását kellene tükrözniük, ahogy arra a jelen ügyben is hivatkoznak, nem lennének céljuknak megfelelően felhasználhatóak, ami abból áll, hogy a közösségi iparág termelési kapacitására nézve nyújtsanak támpontot, ne pedig a termelési mutatók által tükrözött termelésingadozásra. Mindazonáltal, annak érdekében, hogy az intézmények álláspontja ne épüljön nyilvánvaló mérlegelési hibára, a gépek effajta ideiglenes leállítását az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdésében rögzített be nem tudhatósági elemzés folyamán figyelembe kell venni.

106 Márpedig a jelen ügyben az intézmények – a megtámadott rendelet (81) preambulumbekkezdésében – megállapították, hogy a közösségi iparágot ért anyagi kár fennállása tekintetében levont következtetések akkor sem változnának, ha a termelési kapacitás kiigazítására kerülne sor. Noha a felperesek azt állítják, hogy e megállapítás téves, nem terjesztenek elő semmilyen bizonyítékot ennek alátámasztása érdekében. Egyszerűen csak azt állítják, hogy még a termelési kapacitás és kapacitáskihasználás tekintetében megfigyelt tendenciák változatlan fennállása esetén is fontos például az a tény, hogy a kapacitáskihasználás 50-ről 95%-ra emelkedik, mivel az effajta növekedés azt jelenti, hogy a közösségi iparág képtelen a kereslet kielégítésére. Azon kívül, hogy felperesek által hivatkozott helyzet tisztán elméleti jellegű, annak ténye, hogy a közösségi iparág képtelen a kereslet kielégítésére, a jelen ügghöz hasonló körülmények között, vagyis amikor számos gazdasági mutató tükrözi a közösségi iparág által elszenvedett kárt, semmiféle támpontot nem nyújt az említett kár eredetére nézve, ezért önmagában nem képes annak bizonyítására, hogy a kárt nem a dömpingelt behozatal okozta.

107 Végül, a FerroAtlánticánál bekövetkezett termelésmegszakítások tekintetében a fenti 92. pontban megállapítást nyert, hogy a felperesek semmilyen bizonyítékot nem tudtak előterjeszteni annak alátámasztására, hogy a termelés említett – rendszeresen előforduló – csökkentése közrehatott a közösségi iparág egésze által elszenvedett kár keletkezésében. Jóllehet – mint azt a felperesek is megjegyezték – az említett megszakítások figyelembevétele érdekében végzett termeléskapacitási kiigazítás talán módosította volna a közösségi iparág kapacitáskihasználási szintjét, jelezvén, hogy az kevésbé képes a kereslet kielégítésére, a fenti 106. pontban megállapítást nyert, hogy abban az esetben, amikor számos gazdasági mutató tükrözi a közösségi iparág által elszenvedett kárt, önmagában az a tény, hogy a közösségi iparág képtelen a kereslet kielégítésére, nem képes annak bizonyítására, hogy a kárt nem a dömpingelt behozatal okozta.

- 108 Az eddigiekre tekintettel arra kell következtetni, hogy a felperesek által előterjesztett egyik érv sem bizonyítja az elméleti névleges kapacitás használatában megmutatkozó nyilvánvaló mérlegelési hibát.
- 109 Másodsorban, az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének állítólagos megsértésére vonatkozóan – a felperesek érvelésével ellentétben – nem állítható, hogy a tényleges helyett az elméleti névleges kapacitáskihasználásra alapított okozati összefüggés-elemzés szükségképpen megsérti a be nem tudhatóság elvét. Meg kell állapítani ugyanis, hogy a termelőeszközök másik piacra tervezett termelést célzó átállítása, és ez a helyzet a jelen esetben is, kétségtelenül a termelési kapacitás mutatóinak kiiagíztását vonja maga után, ám a fenti 105. pontban megállapítást nyert, hogy az említett mutatóknak nem kell a gépek összes ideiglenes leállítását tükrözniük, mivel azok visszaköszönnek a termelési mutatókban. Az ilyen körülmények között viszont az intézményeknek eleget kell tenniük az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdésében rögzített kötelezettségeknek, és megfelelően el kell végezniük a be nem tudhatósági elemzést, amelynek keretében el kell választani és meg kell különböztetni az említett ideiglenes leállások következtében keletkezett kárt, már ahol ez releváns, a dömpingelt behozatalból eredő károktól.
- 110 Harmadsorban, a felperesek védelemhez való jogának megsértését illetően, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a védelemhez való jogból fakadó követelmények nemcsak a szankció kiszabásával fenyegető eljárások keretében állnak fenn, hanem az olyan, dömpingellenes rendeletek elfogadását megelőző vizsgálati eljárások keretében is, amelyek az érintett vállalkozásokat közvetlenül és személyükben érinthetik, és részükre hátrányos következményekkel járhatnak (a C-49/88. sz., Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ügyben 1991. június 27-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-3187. o.] 15. pontja). Különösen, az érintett vállalkozásoknak a közigazgatási eljárás során lehetőséget kell biztosítani arra, hogy kifejtsek álláspontjukat a tényállás és a hivatkozott körülmények valóságáról és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a dömpingmagatartás fennállására és az abból eredő kárra

vonatkozó állításának alátámasztására felhozott bizonyítékokról (a fent hivatkozott Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ügyben hozott ítélet 17. pontja).

- 111 Ezzel kapcsolatban, ahogy a Tanács is megjegyzi, le kell szögezni, hogy a végleges tájékoztatást tartalmazó dokumentum 80. pontja lényegében megegyezett a megtámadott rendelet (81) preambulumbekkezdésével, amely megállapítja, hogy a tendenciák a termelési kapacitás kiigazítása esetén sem változtak volna. A felperesek azonban a végleges tájékoztatást tartalmazó dokumentumhoz fűzött észrevételeikben nem kértek tájékoztatást az említett állítást alátámasztó mutatókról. Ennélfogva nem hivatkozhatnak a védelemhez való joguk megsértésére.
- 112 Az eddig kifejtettekre tekintettel a jelen kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

A közösségi iparág által 2005-ben és a vizsgálati időszakban megvalósított beruházásokra vonatkozó negyedik kifogásról

– A felek érvei

- 113 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdésében lefektetett be nem tudhatósági elvet, amikor a megtámadott rendeletben nem vette figyelembe azoknak a jelentős beruházásoknak a hatásait, amelyeket a közösségi iparág 2005-ben és a vizsgálati időszakban valósított meg, és amelyek – a vizsgálati időszak folyamán – a közösségi iparág veszteségének több mint harmadát tették ki. A felperesek ezzel kapcsolatban hangsúlyozzák, hogy az átmeneti rendelet (99) preambulumbekkezdésében az intézmények jelezték, hogy a közösségi iparág 2005-ben majdnem 10 millió eurót, a vizsgálati időszak folyamán pedig 6 millió eurót

ruházott be a gyártóberendezések korszerűsítése céljából. A felperesek szerint az említett beruházások hatásait, különösen azoknak az iparág nyereségességéhez viszonyított mértékére tekintettel, még akkor is figyelembe kellett volna venni, ha azok értékcsökkenési leírását hosszabb időszak alatt számolják el, valamint az arra a kérdésre adott választól is függetlenül, hogy egy kötelező környezetvédelmi előírásnak való megfelelés olyan kárnak minősül-e, amelyet a közösségi iparág önmagának okozott.

- ¹¹⁴ A beavatkozók által támogatott Tanács először is azzal az ellenvetéssel él, hogy a felperesek eltúlozzák a beruházások méretét és nyereségre gyakorolt hatásukat. A vizsgálati időszakban megvalósított összes beruházás nem mérhető össze az ugyanazon időszak alatt keletkezett összes veszteséggel. A Tanács álláspontja szerint a 2005-ben és a vizsgálati időszakban megvalósított beruházások töredéke hatott ki a haszonmutatókra, mivel a szóban forgó beruházások gyártóberendezésekhez kapcsolódtak, és hosszú évek alatt írták le értékcsökkenésüket. Másodszor, a befektetések nem tekinthetők „önkárosításnak”, mivel egy kötelező környezetvédelmi előírás végrehajtása érdekében valósították meg őket. Harmadszor, az átmeneti rendelet (99), (100) és (109) preambulumbekkezdésében, továbbá a megtámadott rendelet (82) preambulumbekkezdésében figyelembe vették az említett beruházások kármutatókra gyakorolt hatását. Negyedszer, a felperesek nem terjesztettek elő semmilyen bizonyítékot annak alátámasztására, hogy az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el azzal a következtetéssel, hogy a szóban forgó beruházások nem valósítottak meg „önkárosítást”.

– A Törvényszék álláspontja

- ¹¹⁵ A felperesek lényegében azzal érvelnek, hogy az intézmények, amikor nem vették figyelembe a közösségi iparág által 2005-ben és a vizsgálati időszakban megvalósított – és

a vizsgálati időszak folyamán a közösségi iparág veszteségének több mint harmadát kitevő – jelentős beruházások hatásait, megsértették az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdését.

- ¹¹⁶ Ezzel kapcsolatban, ahogy azt a felperesek is megjegyezték, világosan látható az átmeneti rendelet (99) preambulumbekkezdéséből, hogy 2005-ben és a vizsgálati időszakban számottevő befektetés került megvalósításra. Mindazonáltal az említett befektetések tekintetében sem a Bizottság az átmeneti rendeletben, sem a Tanács a megtámadott rendeletben nem végezte el a be nem tudhatósági elemzést. Ezért – a Tanács állításával ellentétben – az említett rendeletek nem tartalmazznak semmilyen érvet arra nézve, hogy a szóban forgó beruházások „önkárosítást” valósítanak-e meg. Márpedig az említett befektetések, a 2005-ben majdnem 10 millió eurót, a vizsgálati időszak folyamán pedig 6 millió eurót kitevő volumenükre tekintettel, igenis közrehatottak a közösségi iparág által elszenvedett kár keletkezésében. Ezért meg kell állapítani, hogy az intézmények azzal, hogy az említett befektetések hatását elmulasztották elválasztani és megkülönböztetni a dömpingelt behozatal hatásától, megsértették az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdését.

- ¹¹⁷ E következtetést a Tanács érvelése sem kérdőjelezheti meg. Először is, a Tanács állításával ellentétben, annak ténye, hogy a beruházásokat egy kötelező környezetvédelmi előírásnak való megfelelés érdekében valósították meg, még nem jelenti azt, hogy az intézmények figyelmen kívül hagyhatták a be nem tudhatósági elemzés elkészítésére vonatkozó kötelezettségüket. Nincs túl nagy jelentősége annak, hogy a kár „önkárosításnak” minősül-e, mivel a beruházások hatással lehetnek a közösségi iparágra, és az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése megtiltotta az intézmények számára, hogy a dömpingelt behozatalnak olyan kárt is betudjanak, amit nem annak kellene betudni.

- 118 Másodsor, ahogy a Tanács is megjegyzi, igaz, hogy a vizsgálati időszak folyamán megvalósított összes beruházás nem mérhető össze az ugyanazon időszak alatt elkönyvelt összes veszteséggel. Ennek ellenére tény, hogy az intézmények a beruházások tekintetében nem készítettek megfelelő be nem tudhatósági elemzést.
- 119 Noha a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése szerinti be nem tudhatósági elvet, az effajta jogsértés csak akkor szolgáltatathat alapot a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez, ha az intézmények okozati összefüggéseket érintő teljes értékelését érvényteleníti, és ezáltal kétségesse teszi a rendelet jogszerűségét (ebben az értelemben lásd a T-35/01. sz., Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítélet [EBHT 2004., II-3663. o.] 167. pontját). A felperesek nem terjesztettek elő erre vonatkozó érveket.
- 120 A Törvényszék úgy véli, hogy az említett jogsértés nem hat ki a megtámadott rendelet jogszerűségére. Mint ugyanis azt a Tanács is megjegyzi, a szóban forgó beruházások olyan gyártóberendezésekhez kapcsolódtak, amelyek értékcsökkenését hosszú évek alatt írták le, és 2005-ben, valamint a vizsgálati időszak folyamán csak egy részük érintette a közösségi iparág nyereségességét. Ezzel kapcsolatban a Tanács – a Törvényszék pervezető intézkedés keretében hozzá intézett írásbeli kérdésre adott válaszában – pontos mutatók és elemzések alapján közölte, hogy a 2005-ben megvalósított beruházások a közösségi iparág által 2005-ben elszenvedett veszteségnek legfeljebb 4,7%-át képviselték. Ennélfogva a beruházásokra nem lehet úgy tekinteni, mint a közösségi iparág 2005-ben és a vizsgálati időszak folyamán elszenvedett kárában számottevően közreható tényezőkre.
- 121 Mindezekből következően a megállapított jogsértés nem teszi kétségesse a megtámadott rendelet jogszerűségét, és a jelen kifogással együtt az első jogalap harmadik részét teljes egészében el kell utasítani.

c) Az első jogalap negyedik, a nyersanyagárak emelkedésének hatására vonatkozó részéről

A felek érvei

- ¹²² A felperesek arra hivatkoznak, hogy az intézmények a közösségi iparág által elszenvedett kár tekintetében nem vették megfelelően figyelembe a nyersanyagárak emelkedésének hatását, és ezáltal nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el.
- ¹²³ Először is, a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azáltal, hogy a megtámadott rendelet (99) preambulumbekkezdésében megállapította, hogy az ötvözetiparban megfigyelt termelési költség-növekedések általában világméretűek, ezért a világon mindenütt egyformán érintik az iparágat. A felperesek álláspontja szerint, bár a termelési költségek nőhetnek világszerte egyszerre, az effajta költség-növekedés a világon nem mindenütt jár ugyanazzal a hatással.
- ¹²⁴ Egyrészt ugyanis a Tanács nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a közösségi termelők a világ többi termelőjéhez képest magasabb termelési költségzinttel rendelkeznek. A felperesek szerint, még ha az összes termelő a termelési költségek hasonló növekedésével kerülne is szembe, a magasabb költségzintről induló termelő a többi termelőhöz képest gyorsabban és nagyobb mértékben szenvedne kárt. A felperesek álláspontja szerint ezért – ellentétben a Tanács megtámadott rendeletben megfogalmazott állításával – egy harmadik országbeli termelő nem szükségképpen kényszerül arra, hogy árait az ugyanazzal a költség-növekedéssel szembesülő közösségi termelővel azonos mértékben emelje, mivel a harmadik országbeli termelő az adott értékesítési ár mellett nyereségesebb helyzetből indul.

125 Márpedig, mindenekelőtt, az intézmények rendelkeztek olyan adatokkal, amelyekből kiderül, hogy a közösségi termelőket a ferroszilícium-termelésben a dömpingellenes eljárás alá vont országok termelőinél magasabb strukturális költségek terhelték. A felperesek azt kérik a Törvényszéktől, hogy rendelje el a szóban forgó adatok benyújtását. Azután a felperesek a közigazgatási eljárás folyamán bizonyítékot terjesztettek elő arra vonatkozóan, hogy a közösségi ferroszilícium-árak 2005-ben és a vizsgálati időszak idején a legmagasabbak voltak a világon, és a közösségi iparág termelési költségei egyre nagyobb mértékben haladták meg azokat. Végül a felperesek arra hivatkoznak, hogy 2005-ben és a vizsgálati időszak folyamán, vagyis amikor a közösségi iparág költségei drasztikusan növekedtek, a fogyasztás visszaesésével együtt a világ minden piacán csökkentek az árak. A közösségi iparág, annak ellenére, hogy a világ legmagasabb árain értékesített, termelési költségeinek megnövekedése következtében 2005-ben és a vizsgálati időszak folyamán veszteséget kezdett termelni.

126 Másrészt a felperesek azt állítják, hogy az intézmények nem vették figyelembe azt a tényt, hogy a mikroökonómiai különbségekre tekintettel a közösségi termelőkre a dömpingellenes vizsgálattal érintett országok termelőinél akkor is jobban kihatott volna a nyersanyagköltségek növekedése, ha az árak a makroökonómiai szempontok szerint minden piacon egyformák lettek volna. Az említett országok termelőinek többsége ugyanis vertikálisan integrált, ami védelmet nyújt számukra az árak világpiaci ingadozása ellen, és egyetlen közösségi termelőre sem jellemző hasonló vertikális integráció. A dömpingellenes vizsgálattal érintett országok termelőihez képest ráadásul a közösségi termelők nem rendelkeznek ugyanakkora méretgazdaságossággal. Például az Erdos Xijin Kuangye Co., Ltd., amely Kína egyik ferroszilícium termelője, az összes közösségi termelő együttes termelési kapacitásának majd kétszeresét birtokolja. Ennek következtében az egy egységre jutó termelési költség a harmadik országokban általában véve alacsonyabb.

127 Másodszor, az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el azzal, hogy az átmeneti rendelet (132) preambulumbekezdésében – arra az érvre válaszolva,

miszerint a növekvő termelési költségek vezettek a kárhoz – megállapították, hogy az energiaárak az egész világon emelkedtek, egyes helyeken sokkal nagyobb mértékben, mint Európában. A be nem tudhatósági elemzés követelményét ugyanis nem elégítette ki pusztán az, hogy a világ, illetve az dömpingellenes vizsgálattal érintett országok villamosenergia-árait összevetették az Európában uralkodó árakkal. A felperesek szerint az intézményeknek meg kellett volna határozniuk az emelkedő villamosenergia-árak közösségi iparágra gyakorolt hatását, majd a hatást el kellett volna különíteniük a ferroszilícium-behozatal hatásától. Pontosabban, az intézmények egyrészt nem vették figyelembe sem az Eurostat adatait, sem a közösségi villamosenergia-piacra irányuló saját vizsgálataikat, amelyek bármelyikéből kiderült volna, hogy az energiaárak a közösségi termelők székhelye szerinti tagállamokban jelentős mértékben megnövekedtek. Másrészt, az intézményeknek a közösségi termelők tényleges mutatóit kellett volna összevetniük a dömpingellenes vizsgálattal érintett országok termelőinek tényleges mutatóival, mivel a villamosenergia-árak az Európai Unión belül igen változatos képet mutatnak. Harmadrészt, a világban uralkodó villamosenergia-árak szintje nem releváns, mivel csak a közösségi ipárhoz mérhető ferroszilícium-termeléssel bíró országokban lezajló villamosenergiaár-növekedésnek van jelentősége. Negyedrészt, a felperesek szerint, még ha nőtték is az energiaárak a harmadik országokban, a közösségi iparág által viselt árköltiséget nem érték el, ami lehetővé tette, hogy a harmadik országok ferroszilícium-termelői még akkor is haszonnal működjenek, amikor a közösségi iparág veszteséget könyvelt el.

128 Harmadszor, a Tanács a megtámadott rendelet (92) preambulumbekkezdésében nyilvánvalóan tévesen értelmezte az „Analysis of economic indicators of the EU metals industry: the impact of raw materials and energy supply on competitiveness” („Az EU fémiparának gazdasági mutatói: a nyersanyag- és energiaellátás hatása a versenyképességre”) címet viselő bizottsági belső munkaanyagot (a továbbiakban: bizottsági munkaanyag), amelyre annak az érvek az elutasítása érdekében támaszkodott, hogy a közösségi iparág a költségszerkezete folytán nem versenyképes. A felperesek szerint az említett dokumentumból márpedig világosan látszik, hogy a közösségi fémipart

egyre nagyobb nyomás alá helyezik az eltérő termelési költségszerkezettel működő versenytársai. A dokumentum kifejezetten utal arra, hogy a leginkább energiaigényes vasötvözetek közösségi termelők általi értékesítése – vagyis a fémszilíciumé és a ferroszilíciumé – igen sebezhető a költségeken alapuló versenyképesség hiánya miatt.

- 129 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

A Törvényszék álláspontja

- 130 Az első jogalap e része arra a módra vonatkozik, ahogyan az intézmények a közösségi iparág által elszenvedett kár tekintetében a nyersanyagárak emelkedésének hatását értékelték. A felperesek lényegében három nyilvánvaló mérlegelési hibára hivatkoznak. Szerintük az említett hibákat a megtámadott rendelet (92) és (99) preambulumbekkezdése, valamint az átmeneti rendelet (132) preambulumbekkezdése tartalmazza.
- 131 Először is a megtámadott rendelet (99) preambulumbekkezdését illetően le kell szögezni, hogy annak szövege a következő:

„A költségnövekedésekre tekintettel a közösségi iparág állítása szerint az ötvözetiparban tapasztalható költségnövekedések általában világméretűek, ezért a világon mindenütt egyformán érintik az iparágat. A nagyobb költségtételek árainak a vizsgált időszakban megfigyelhető alakulásának elemzése során kiderült, hogy a költségek emelkedtek (a villamosenergia, a kvarc és az elektródák árai is). A vizsgálat azonban azt mutatta, hogy bár ezeket az emelkedéseket részben ellensúlyozták az értékesítési

áremelkedések, az alacsony áron elérhető dömpingbehozatal nem tette lehetővé a közösségi iparág számára, hogy ezeket a drágulásokat teljes mértékben érvényesítse az értékesítési árakban.”

- 132 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azáltal, hogy megállapította, hogy az ötvözetiparban megfigyelt termelési költség-növekedések világméretűek voltak, ezért a világon mindenütt egyformán érintették az iparágat.
- 133 Ezzel összefüggésben meg kell jegyezni, hogy – a felperesek kijelentéseivel ellentétben – a Tanács semmilyen módon nem állította a megtámadott rendelet (99) preambulumbekzdésében, hogy az ötvözetiparban megfigyelt termelési költség-növekedések világméretűek voltak, ezért a világon mindenütt egyformán érintették az iparágat. Az említett preambulumbekzdés megfogalmazásából világosan látható, hogy a Tanács pusztán idézte ezt az állítást, ahogyan azt a közösségi iparág megfogalmazta.
- 134 Mi több, a Tanács semmilyen módon nem támaszkodott a közösségi iparág állítására annak érdekében, hogy igazolja az átmeneti rendelet (133) preambulumbekzdésében levont következtetést, miszerint a termelési költségek növekedése nem szüntette meg a dömpingelt behozatal és a kár közötti okozati összefüggést. Így a Tanács a megtámadott rendelet (99) preambulumbekzdésében tudomásul vette bizonyos termelési költségek növekedését, ám arra jutott, hogy az említett költségnövekedést az értékesítési áremelkedések csak részben ellensúlyozták a dömpingelt behozatal jelenléte miatt. Másképpen fogalmazva, a Tanács azt állítja, hogy a megnövekedett termelési költségek ellenére a közösségi iparág által elszenvedett kár nem az említett költség-növekedésből, hanem abból származott, hogy a dömpingelt behozatal jelenléte miatt nem lehetett a növekedés hatásait teljes mértékben érvényesíteni az értékesítési árakban.

135 Márpedig a felperesek nem terjesztettek elő egyetlen olyan érvet sem, amely bizonyítaná, hogy a Tanács ezáltal nyilvánvaló mérlegelési hibát követett volna el, mivel pusztán csak azt kívánták bizonyítani, hogy helytelen volt azt állítani, hogy a költség-növekedés a világon mindenütt egyformán érintette az iparágot. Ebből következően a felpereseknek a megtámadott rendelet (99) preambulumbeközdésével kapcsolatos érvelését el kell utasítani, anélkül hogy szükség lenne dokumentumok beszerzésének elrendelésére.

136 Másodszor az átmeneti rendelet (132) preambulumbeközdésére vonatkozó érv tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság az említett preambulumbeközdésben először is azt állapította meg, hogy a villamosenergia-költségek az érintett termék előállítási költségeinek jelentős részét alkotják, majd másodszor azt, hogy a vizsgálat feltárta, hogy az energiaárak nemcsak az érintett országokban, de az egész világon emelkedtek, egyes helyeken sokkal nagyobb mértékben, mint az Európai Unióban. Az átmeneti rendelet (133) preambulumbeközdésében a Bizottság ennek figyelembevételével megállapította, hogy az energiakérdés nem szakítja meg a dömpingelt behozatal és a közösségi iparág által elszenvedett kár közötti okozati összefüggést.

137 A felperesek az említett preambulumbeközdéseket annak alapján vitatják, hogy az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdésében lefektetett be nem tudhatósági szabály betartására tekintettel a Bizottság nem állíthatta pusztán általános és érvekkel alá nem támasztott módon, hogy az energiaárak az egész világon emelkedtek, egyes helyeken sokkal nagyobb mértékben, mint az Unióban. A felperesek által ennek alátámasztására előadott két érv azonban nem meggyőző.

138 Egyrészt ugyanis a felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottságnak az Eurostat adatait és a közösségi villamosenergia-piacra irányuló saját vizsgálatainak eredményeit is értékelnie kellett volna, amelyekből – a felperesek szerint – látható, hogy a villamosenergia-költségek a közösségi ferroszilícium-termelők székhelye szerinti tagállamokban számottevően emelkedtek. A felperesek azonban ennek az állításnak az alátámasztására semmilyen bizonyítékot nem terjesztettek elő.

- 139 Másrészt a felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottságnak a közösségi termelőkre vonatkozó mutatókat össze kellett volna vetnie a dömpingellenes vizsgálattal érintett termelő-exportőrökre vonatkozó mutatókkal. A felperesek azonban nem terjesztettek elő semmiféle bizonyítékot annak igazolására, hogy az effajta statisztikai összehasonlításból kiderült volna, hogy a közösségi energiaköltségek növekedése okozta a közösségi iparág kárát. Ennek következtében a felpereseknek az átmeneti rendelet (132) preambulumbekzdésére vonatkozó érvét el kell utasítani.
- 140 Harmadszor a megtámadott rendelet (92) preambulumbekzdésére vonatkozó érvet illetően meg kell jegyezni, hogy az említett preambulumbekzdésben a Tanács a közösségi iparág versenyképességével és azzal a bizottsági munkaanyaggal foglalkozott, amely – a felperesek szerint – bizonyítja, hogy a közösségi iparág az általa viselt magas költségek miatt nem versenyképes. A (92) preambulumbekzdésben a Tanács megállapította, hogy a Bizottság az említett munkaanyagban semmiféle következtetést nem volt le az európai vasötvözetipar versenyképességének esetleges hiányát illetően. A Tanács szerint a munkaanyag ezzel szemben rámutat arra, hogy a vasötvözetgyártók harmadik országokból – például Kínából, Oroszországból, Ukrajnából, Brazíliából és Kazahsztánból – érkező, növekvő behozatallal néznek szembe, ami veszélyeztetheti az Európai Unió vasötvözetiparának hosszú távú fenntarthatóságát, ha nem biztosítanak számukra nagyon gyorsan a harmadik országokkal egyenlő versenyfeltételeket.
- 141 A felperesek úgy vélik, hogy a Tanács tévesen értelmezte a munkaanyagot. Különösen, szerintük az említett munkaanyagban a Bizottság többek között megerősítette, hogy a ferroszilícium közösségi értékesítése a költségeken alapuló versenyképesség hiányára tekintettel igen sebezhető.
- 142 Ezzel kapcsolatban a felperesekhez hasonlóan hangsúlyozni kell, hogy a bizottsági munkaanyag megállapítja, hogy a közösségi fémipart egyre nagyobb nyomás alá helyezik azok a veresenyársai, amelyek eltérő termelési költség szerkezettel működnek, és amelyek számára alacsonyabb költséggel jár a nyersanyagok és/vagy az energia beszerzése.

143 A Törvényszék azonban nem osztja a felperesek arra vonatkozó értelmezését, hogy a közösségi ferroszilícium-gyártók a költségszerkezetük folytán sebezhetőek. A felperesek ezzel kapcsolatban a munkaanyag azon pontjára hivatkoznak, mely szerint „az Európai Unió vasötvözetgyártói – különösen a fémszilícium- és a ferroszilícium-gyártók – harmadik országokból – például Kínából, Oroszországból, Ukrajnából, Brazíliából és Kazahsztánból – érkező, növekvő behozattal néznek szembe”, és ez „veszélyeztetheti az Európai Unió vasötvözetiparának hosszú távú fenntarthatóságát, ha nem biztosítanak számukra nagyon gyorsan a harmadik országokkal egyenlő versenyfeltételeket”. Márpedig sem a hivatkozott mondatok megfogalmazásából, sem azok tágabb összefüggésrendszeréből nem egyértelmű, hogy a közösségi ferroszilícium-értékesítés a közösségi termelők költségeken alapuló versenyképtelensége folytán lenne sebezhető. Először is, a józan ésszel ellentétes lenne, ha a harmadik országokkal egyenlő versenyfeltételek létrehozására való utalást úgy értelmeznénk, hogy a közösségi termelők költségszerkezetük folytán sebezhetőek. Sokkal ésszerűbb annak feltételezése, hogy a Bizottság a harmadik országbeli termelő-exportőrök rendellenesen alacsonyra szabott áaira kívánt utalni. Másodszor, a szóban forgó hivatkozást tartalmazó pont végén a Bizottság a ferromolibdénra vonatkozó dömpingellenes intézkedésekre hivatkozott, ami arra enged következtetni, hogy a Bizottság a harmadik országokkal egyenlő versenyfeltételek létrehozásának megemlítésével egy esetleges dömpingellenes intézkedés elfogadására utalt.

144 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperesek által felhozott egyik érv sem bizonyítja, hogy a Tanács a megtámadott rendelet (92) preambulumbekkezdésében tévesen értelmezte a bizottsági munkaanyagot, és nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el akkor, amikor a közösségi iparág termelési költségszerkezetének hatását értékelte a közösségi iparág által elszenvedett kár tekintetében.

145 Az eddigi megfontolások összességéből következően az első jogalap negyedik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

d) Az első jogalap ötödik, a kereslet 2005-ben bekövetkezett szűkülésének hatásaira vonatkozó részéről

A felek érvei

¹⁴⁶ A felperesek arra hivatkoznak, hogy az átmeneti rendelet (81) preambulumbekkezdése nyilvánvaló mérlegelési hibában szenved, amennyiben az szerepel benne, hogy a ferroszilícium közösségi felhasználása a vizsgált időszak során kiegyensúlyozott volt, a 2003-as és a 2004-es év kivételével, amikor is az acélipar kivételesen magas igényei következtében 6%-kal emelkedett. A Tanács ezzel kapcsolatban rosszul minősítette a kereslet megváltozásának hatását, és az árcsökkenést tévesen tudta be a dömpingelt behozatalnak, így megsértette az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdését.

¹⁴⁷ A felperesek szerint a közösségi felhasználás nem volt kiegyensúlyozott a vizsgált időszak folyamán. Ehhez kapcsolódóan a felperesek megjegyzik, hogy 2004 és 2005 között a közösségi felhasználás 4,4%-kal csökkent. A kereslet e szűkülése a kereslet stagnálását majd zuhanását tükrözte, amely igen kedvezőtlen hatást gyakorolt a közösségi árakra. A felperesek ezzel kapcsolatban megjegyzik, hogy az olyan átlátható és versengéssel jellemezhető piacon, mint a ferroszilícium piaca, az árakat elsősorban a világszintű kereslet és kínálat ingadozása, valamint egy bizonyos mértékben a termelési költségek határozzák meg. Növekvő kereslet és/vagy szűkülő kínálat ideje alatt az árak nőnek, míg szűkülő kereslet és/vagy növekvő kínálat idején csökkennek, amit a Törvényszék is kifejezetten elismert egy másik vasötvözet, a fémszilícium tekintetében, a fenti 27. pontban hivatkozott Aluminium Silicon Mill Products kontra Tanács ügyben hozott ítéletben. A ferroszilícium közösségi piaci ára ezért csökkent, míg a

közösségi termelők termelési költségei túlnőttek a piaci árakon, ami jelentős veszteségeket keletkeztetett a közösségi iparág számára.

148 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

A Törvényszék álláspontja

149 Az első jogalap e részében a felperesek lényegében azt az intézményi mérlegelést vitatják, amelynek keretében a vizsgált időszak folyamán beállott keresletváltozás hatását értékelték. Arra hivatkoznak, hogy különösen az átmeneti rendelet (81) preambulumbekkezdése szenved nyilvánvaló mérlegelési hibában.

150 Érdemes felidézni, hogy az átmeneti rendelet (81) preambulumbekkezdése a vizsgált időszakra vonatkozó közösségi felhasználási mutatók táblázata mellett a következő bizottsági megjegyzést tartalmazza: „[a] ferroszilícium közösségi felhasználása a vizsgált időszak során kiegyensúlyozott volt, a 2003-as és a 2004-es év kivételével, amikor is az acélipar kivételesen magas igényei következtében 6%-kal emelkedett” Azt is le kell szögezni, hogy az átmeneti rendelet (124) preambulumbekkezdésében a Bizottság a be nem tudhatósági elemzés kapcsán a következőt állapította meg:

„[...] a ferroszilícium közösségi piacon tapasztalt felhasználása a 2004. év kivételével jobbra kiegyensúlyozott volt a vizsgált időszakban. Ezért a közösségi iparág által elszenvedett anyagi kár nem tudható be a kereslet közösségi piacon lezajlott beszűkülésének.”

- 151 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az említett megállapítások helytelenek, mert a közösségi piacon tapasztalt felhasználás a vizsgált időszakban nem volt kiegyensúlyozott, hanem 2004 és 2005 között 4,4%-kal csökkent.
- 152 Ezzel kapcsolatban először is – a Tanács észrevételével egybehangzóan – le kell szögezni, hogy a felperesek nem vitatják az átmeneti rendelet (81) preambulumbekkezdésében közölt mutatók helytállóságát. Ahogy azt a Tanács is megjegyzi, a felek közötti vita csupán az említett adatok értelmezését érinti.
- 153 Ezt követően le kell szögezni, hogy a felperesek tévesen értelmezik a Bizottság által az átmeneti rendelet (81) preambulumbekkezdésébe foglalt észrevételeket. A felperesekkel ellentétben, a Bizottság ugyanis nem pusztán azt állította, hogy a közösségi felhasználás kiegyensúlyozott maradt, hanem azt is megállapította, hogy az 2003 és 2004 között az acélipari kereslet növekedésének köszönhetően megnőtt. Ezen túlmenően, az átmeneti rendelet (124) preambulumbekkezdéséből látható, hogy a Bizottság a be nem tudhatósági elemzés folyamán figyelembe vette a felhasználás 2004-ben történt megváltozását, de megállapította, hogy a változás ellenére a felhasználás általában véve kiegyensúlyozottnak tekinthető, ami azzal járt, hogy a közösségi iparág kárát nem lehetett a kereslet közösségi piacon lezajlott beszűkülésének betudni. Ezért meg kell állapítani, hogy a Bizottság teljesítette az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdéséből fakadó kötelezettségét a kifejezetten a kereslet szűkülése, illetve a felhasználási módok változása által okozott kár elválasztására és megkülönböztetésére vonatkozóan.
- 154 Végezetül a felperesek által előterjesztett egyik érv sem bizonyítja, hogy a Bizottság által az átmeneti rendelet (124) preambulumbekkezdésében levont következtetések nyilvánvaló mérlegelési hibának minősülnének. A felperesek pusztán az átmeneti rendelet (81) preambulumbekkezdésében közölt mutatókra vonatkozó saját értelmezésüket adják elő, ám nem mutatják be, hogy az említett mutatók értelmezésével hogyan követtek el az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát. Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy elképzelhető – ahogy azt a felperesek állítják –, hogy a

közösségi felhasználás 2004 és 2005 közötti, 4,4%-os csökkenése kedvezőtlenül hatott a közösségi árakra. Mindazonáltal az is elképzelhető, hogy az átmeneti rendelet (81) preambulumbekzdésében szereplő mutatókat az intézményekhez hasonlóan akként értelmezzük, hogy azok a vizsgálati időszak folyamán viszonylag kiegyensúlyozott keresletről tanúskodnak, amely esetben a 2004-es és 2005-ös év folyamán lezajlott változások úgy is értelmezhetőek, mint amelyek 2004-ben az acélipar kivételesen magas igényeit, 2005-ben pedig a kiindulási helyzetbe való visszatérést tükrözik. Az említett esetben ésszerűen feltehető, hogy a közösségi iparág által elszenvedett kár – ahogy az a vizsgált időszak teljességére vonatkozó adatokból megfigyelhető – nem tudható be a felhasználás 2004-ben és 2005-ben lezajlott megváltozásának. Ennek következtében meg kell állapítani, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el.

155 Következésképpen az első jogalap ötödik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

e) Az első jogalap hatodik, a harmadik országokból származó behozatal hatásaira vonatkozó részéről

A felek érvei

156 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az intézmények megsértették a be nem tudhatósági elvet, mivel nem vették megfelelően figyelembe a vizsgálati eljárás által érintett országokon kívüli, egyéb harmadik országokból (a továbbiakban: egyéb harmadik országok) származó behozatal hatásait. A felperesek szerint a Bizottság a – megtámadott rendelettel helybenhagyott – átmeneti rendeletben csupán kijelentette, hogy

az egyéb harmadik országokból származó behozatal hatását a dömpingelt behozatal mennyiségével és áraival összehasonlítva nem lehet meghatározó mértékűnek tekinteni, vagyis a hatás nem elegendő a be nem tudhatósági elv alkalmazásához.

¹⁵⁷ A felperesek álláspontja szerint ugyanis, noha az átmeneti rendelet (116), (118) és (120) preambulumbekzdésében az intézmények meghatározták az egyéb harmadik országokból származó behozatal bizonyos hatásait, azokat nem különítették el a kár okaira vonatkozó megfelelő betudhatósági elemzés készítése céljából. Először is, a Bizottság az átmeneti rendelet (116) preambulumbekzdésében megállapította, hogy az egyéb harmadik országokból származó behozatalból eredő árak a közösségi áraknál 2,3–5,7%-kal voltak alacsonyabbak. Márpedig az ehhez hasonló alákínálási különbözet az 1420/2007 rendeletben indokolta a dömpingellenes vámok kivetését. Másodszor, az átmeneti rendelet (118) és (120) preambulumbekzdésében a Bizottság, különösen az Izlandról és Venezuelából származó behozatalra vonatkozóan, megerősítette, hogy az említett behozatalok kedvezőtlenül hatottak a közösségi iparág helyzetére. Ennek következtében az intézmények kötelesek lettek volna a kár összes egyéb ismert tényezője, valamint a harmadik országokból származó teljes behozatal összesített káros hatását figyelembe venni és az említett hatásokat nem egyszerűen a szóban forgó behozatalnak betudni.

¹⁵⁸ A felperesek válaszukban ehhez hozzáteszik, hogy a Tanács elsiklott a fölött, hogy a dömpingelt behozatal mennyiség növekedésének nagyrésze azt a piaci „űrt” volt hivatott betölteni, amely azáltal támadt, hogy egyes harmadik országbeli termelők a vizsgált időszak folyamán onnan kivonultak.

¹⁵⁹ A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

A Törvényszék álláspontja

- ¹⁶⁰ Az első jogalap jelen részével a felperesek lényegében azt az intézményi mérleget kérdőjelezzik meg, amelynek keretében az egyéb harmadik országokból származó behozatal hatását értékelték a közösségi iparág kárára vonatkozóan. A felperesek különösen azzal érvelnek, hogy az átmeneti rendelet (116), (118) és (120) preambulumbekzdése nyilvánvaló mérlegelési hibában szenved, amennyiben a Bizottság e preambulumbekzdésekben ugyan meghatározta az említett behozatal bizonyos hatásait, ám azokat nem különítette el megfelelően.
- ¹⁶¹ Emlékeztetni kell rá, hogy az átmeneti rendelet (116) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapította, hogy a vizsgált időszak folyamán az egyéb harmadik országokból származó behozatal általánosságban mintegy 45%-kal csökkent; a behozatal piaci részesedése 54,8%-ról 30%-ra csökkent; e behozatal árai ugyanezen időszak alatt 7%-kal nőttek; és a behozatal átlagos árai a vizsgált időszak során a dömpingelt behozatal árai fölött voltak, és 2,3–5,7%-kal alacsonyabbak voltak a közösségi iparág árainál az azonos időszak során. A Bizottság, az említett rendelet (117)–(120) preambulumbekzdésében, elemezte a Norvégiából, Izlandról, Brazíliából és Venezuelából származó behozatal kárra gyakorolt hatását. Megállapította, hogy sem a Brazíliából, sem a Norvégiából származó behozatal nem hatott közre a közösségi iparágat ért kárban. Arra a következtetésre jutott ezzel szemben, hogy az Izlandról és Venezuelából származó behozatalnak lehetett kedvezőtlen hatása a közösségi iparág helyzetére, ugyanakkor ezt a hatást a dömpingelt behozatal mennyiségével és áraival összehasonlítva nem lehet meghatározó mértékűnek tekinteni. Az átmeneti rendelet (121) preambulumbekzdésében a Bizottság a rendelet (116)–(120) preambulumbekzdésének tartalmából arra következtetett, hogy az egyéb harmadik országokból származó behozatal nem hatott lényegesen közre a közösségi iparágat ért kár keletkezésében.
- ¹⁶² A felperesek által előadott érvek nem bizonyítják, hogy az említett gondolatmenet nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz.

163 Először is, a felpereseknek az átmeneti rendelet (116) preambulumbekkezdésével kapcsolatos érvét illetően, le kell szögezni, hogy a felperesek pusztán azt állítják, hogy az 1420/2007 rendeletben a 2,3–5,7%-os alákínálási különbözet indokolta a dömpingellenes vám kivetését, amiből – véleményük szerint – látható, hogy a Bizottság nem juthatott arra a következtetésre, hogy az egyéb harmadik országokból származó behozatal nem hatott közre a kár keletkezésében.

164 Ezzel kapcsolatosan egyrészt emlékeztetni kell egyfelől arra, hogy – mint az a fenti 90. pontban is megállapítást nyert – az intézmények mérlegelési jogkörük gyakorlásakor kötelesek megvizsgálni, hogy érte-e kár a közösségi iparágat, és hogy az említett kár a dömpingelt behozatalnak tudható-e be, vagy egyéb tényező hatott közre a kárban, másfelől pedig arra, hogy az effajta mérlegelési jogkört az összes releváns tény fényében esetről esetre kell gyakorolni. Mindenesetre le kell szögezni, hogy az 1420/2007 rendeletben a dömpingellenes intézkedés bevezetéséhez alapul vett alákínálási különbözet 4,5% volt. Az említett rendeletben a Tanács nem hivatkozott a felperesek által idézett értékekre. Továbbá, az 1420/2007 rendeletben egyébként a Tanács számos egyéb tényezőre támaszkodva jutott arra, hogy szükséges az említett intézkedések elfogadása. Ezért abból a tényből, hogy a Tanács az 1420/2007 rendeletben 4,5%-os alákínálási különbözetet számított ki, majd dömpingellenes intézkedést vezetett be, nem vonható le semmiféle következtetés.

165 Másrészt, a Tanács észrevételével egybehangzóan megjegyzendő, hogy az átmeneti rendelet (116) preambulumbekkezdésében a Bizottság nem az egyéb harmadik országokból származó behozatal alákínálási különbözetére hivatkozott, hanem megállapította, hogy az említett behozatal árai a vizsgált időszak folyamán a közösségi iparágénál alacsonyabbak voltak. Márpedig a fenti 65. pontban megállapítást nyert, hogy az alákínálás az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdésében rögzített jogi fogalom, és az intézmények a közösségi árakat a kiigazított behozatali árakkal e fogalomnak megfelelően hasonlítják össze annak érdekében, hogy egy százalékban kifejezett alákínálási

különbözetre tegyenek szert. Ennek következtében az alákínálási különbszet és egy egyszerű árösszehasonlítás között nem vonható párhuzam.

¹⁶⁶ Harmadrészt a Bizottság árszintre vonatkozó álláspontja csak az egyik aspektusa az átmeneti rendelet (116) preambulumbekkezdésében részletesebben kifejtett gondolatmenetnek. Noha az egyéb harmadik országokból származó behozatal árainak közösségi árákéhoz viszonyított szintje bizonyítékkal szolgálhat arra, hogy az említett behozatal közrehatott a közösségi iparágat ért kárban, a Bizottság érvelésének egyéb, az effajta közrehatás kizárásához vezető aspektusait nem lehet figyelmen kívül hagyni. A Bizottság így megállapította, hogy az említett behozatal piaci részesedése csökkent a vizsgált időszak folyamán, továbbá azt is, hogy a behozatal árai ugyanazon időszakban növekedtek, és mindig is magasabbak voltak a dömpingelt behozatal árainál. Eből, ahogy a Tanács is megjegyezte, az következik, hogy feltéve, hogy a felhasználás nem nőtt, lehetetlen, hogy – a dömpingelt behozattal szemben – az egyéb harmadik országokból származó együttes behozatal a közösségi iparág rovására növelte volna piaci részesedését.

¹⁶⁷ Ezért a felperesek által előadott egyik érv sem bizonyítja, hogy az átmeneti rendelet (116) bekezdése nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz.

¹⁶⁸ Másodszor, az átmeneti rendelet (118)–(120) preambulumbekkezdéséhez fűzött érv tekintetében, le kell szögezni, hogy a felperesek nem vitatják a Bizottság azon álláspontját, miszerint az Izlandról és Venezuelából származó behozatalnak ugyan lehetett kedvezőtlen hatása a közösségi iparág helyzetére, azonban ezt a hatást a dömpingelt behozatal mennyiségével és áraival összehasonlítva nem lehet meghatározó mértékűnek tekinteni. A felperesek egyszerűen csak azt állítják, hogy az intézményeknek az egyéb harmadik országokból származó behozatal összesített hatását és a kár egyéb összes ismert tényezőjét együttesen kellett volna értékelniük.

169 Egyrészt, az egyéb harmadik országokból származó behozatal összesített hatásának értékelését illetően, le kell szögezni, hogy a felperesek állításával ellentétben a Bizottság valójában végzett ilyen elemzést. Az említett értékelés az első lépcső az egyéb harmadik országokból származó behozatal hatásainak háromlépcsős vizsgálatában. A Bizottság mindenekelőtt, az átmeneti rendelet (116) preambulumbekkezdésében, az egyéb harmadik országokból származó összes behozatalra vonatkozó gazdasági mutatók változását rögzítette. Ahogy az a fenti 166. pontban megállapítást nyert, az egyéb harmadik országokból származó együttes behozatalra az említett változások következtében nem lehetett úgy tekintetni, mintha az a közösségi iparág rovására növelte volna piaci részesedését. A Bizottság ezt követően, az átmeneti rendelet (117)–(120) preambulumbekkezdésében, azt vizsgálta, hogy a Norvégiából, Izlandról, Brazíliából és Venezuelából származó behozatal hatása külön-külön okozhatott-e kárt. Ahogy az a fenti 161. pontban kifejtésre került, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy bár az Izlandról és Venezuelából származó behozatalnak külön-külön lehetett kedvezőtlen hatása a közösségi iparág helyzetére, e hatást a dömpingelt behozatal mennyiségével és áraival összehasonlítva nem lehet meghatározó mértékűnek tekinteni. Végezetül a Bizottság, saját érvelése első két lépcsőjéből logikusan levezetve, az átmeneti rendelet (121) preambulumbekkezdésében megállapította, hogy az egyéb harmadik országokból származó behozatal nem hatott közre a kárban.

170 Másrészt, a kár minden egyéb ismert tényezőjének együttes értékelését illetően, a fenti 47. pontban megállapítást nyert, hogy mielőtt eldönthetnénk, hogy az együttes értékelés adott körülmények között szükséges-e, először a kár minden egyéb ismert tényezőjének önálló értékelésére vonatkozó felperesi kifogást kell megvizsgálni. E kérdés vizsgálatára a jelen ítélet 204–215. pontjában kerül sor.

171 Mindezek következtében a felperesek által előadott egyik érv sem bizonyítja, hogy az átmeneti rendelet (118)–(120) preambulumbekkezdése nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz.

- 172 Harmadszor, az egyéb harmadik országok bizonyos termelőinek kivonulása következtében keletkezett piaci „űrre” vonatkozó, először a válaszban előadott érvet illetően meg kell állapítani, hogy az érveléssel nem azt kívánták bizonyítani, hogy az intézmények hibásan értékelték az egyéb harmadik országokból származó behozatal által okozott kárt, hanem inkább csak azt, hogy a dömpingelt behozatal azért nem okozott a közösségi iparágnak kárt, mert az egyéb harmadik országokból származó behozatal helyére lépett. Ennek következtében az érv nem kapcsolódik szervesen a keresetlevélben eredetileg előterjesztett jogalaphoz, és nem képezi annak kiterjesztését. Ebből következően, mivel az érv nem az eljárás során felhozott jogi vagy ténybeli elemeken alapul, az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a alapján új jogalapnak kell tekinteni (ebben az értelemben lásd a T-211/95. sz., Petit-Laurent kontra Bizottság ügyben 1997. február 5-én hozott ítélet [EBHT 1997., II-57. o.] 43–45. pontját). Az érvelést tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 173 Az eddig kifejtettek fényében az első jogalap hatodik részét részben mint megalapozatlant, részben pedig mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

f) Az első jogalap hetedik, a közösségi termelők bármilyen káros dömpinget megelőzően fennálló versenyképtelenségére vonatkozó részéről

A felek érvei

- 174 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el és megsértette az alapelvet 3. cikkének (7) bekezdését azzal, hogy a megtámadott rendelet (93) és (94) preambulumbekkezdésében azt az érvet, miszerint a közösségi

termelők legtöbbje már a káros dömpinget megelőzően is veszteséges volt, azzal az indokkal utasította el, hogy a közösségi iparág 2004-ben általában véve nyereséges volt. A felperesek ezzel kapcsolatban rámutatnak, hogy a hat közösségi termelőből három már 2003-ban is veszteséggel működött, majd a 2004. év, vagyis a vasötvözet iparág számára „kivételesen eredményes év” folyamán – a FerroAtlántica kivételével – mindegyikük veszteséget könyvelt el. A közösségi iparág 2004-re vonatkozó, 3%-os összesített nyereségessége egyedül a FerroAtlánticának tulajdonítható. Mi több, a közösségi iparág 2003-as évihez viszonyítottan erősebb 2004-es átfogó teljesítménye ellenére és annak dacára, hogy az árak 10%-kal emelkedtek, a hat termelőből öt a dömpingelt behozatallal kapcsolatba nem hozható okok miatt rosszabb helyzetet tapasztalt. Az intézményeknek legalább e tényt figyelembe kellett volna venniük, mivel ez fontos indoka a közösségi termelőket ért kár alakulásának, és világosan megmutatja a közösségi iparág versenyképességének hiányát, kiváltképp annak költségserkezetére tekintettel. Az említett tényt alátámasztja, hogy a közösségi iparág 2004-ben annak ellenére hajtott végre termelésátállítást és -csökkentést, hogy a ferroszilícium felhasználása nőtt és az értékesítés nyereséges volt.

- 175 A beavatkozók által támogatott Tanács lényegében azzal érvel, hogy a felperesek ugyan azt állítják, hogy az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el azzal, hogy a közösségi iparágat a 2003-as és 2004-es évben nyereségesnek írták le, mégsem kérdőjelezi meg a megtámadott rendelet (94) preambulumbekzdésében hivatkozott adózás előtti haszonkulcs mutatóit. A Tanács ezen túlmenően azt állítja, hogy nem alapozza meg nyilvánvaló hiba megállapítását az, hogy a felperesek az egyes közösségi termelők 2003-ban és 2004-ben fennálló egyéni helyzetére hivatkoznak. Először is a kár felmérését és az okozati összefüggés értékelését a közösségi iparág egészére, nem pedig az egyes közösségi termelőkre vonatkozóan kell elvégezni. Másodszor az a tény, hogy a közösségi termelés egészének 24–28%-át együttesen képviselő három közösségi termelő 2003-ban veszteséget szenvedett el, még nem jelenti azt, hogy a közösségi iparág egészét a versenyképesség hiánya sújtotta. Harmadszor a Tanács megjegyzi, hogy a 2004. évet a közösségi iparág piaci részesedésének csökkenése, az értékesítés 2003-hoz viszonyított 2%-os visszaesése, a dömpingelt behozatal és a behozatal piaci részesedésének növekedése, valamint a behozatal árainak csökkenése jellemezte, ami

azt jelenti, hogy egyes közösségi termelőkre a dömpingelt behozatal már 2004-ben, annak ellenére kedvezőtlenül hatott, hogy a közösségi iparág általános jelleggel még képes volt növelni a nyereségét.

A Törvényszék álláspontja

- ¹⁷⁶ Az első jogalap jelen részében a felperesek azt kifogásolják, hogy a Tanács a megtámadott rendelet (93) és (94) preambulumbekzdésében elutasította azt az érvet, amely szerint a közösségi iparág már a káros dömpinget megelőzően is veszteséges volt.
- ¹⁷⁷ Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendelet (94) preambulumbekzdésében a Tanács az említett évrre adott válaszában kifejtette, hogy a közösségi iparág, ahogy az az átmeneti rendelet (97) preambulumbekzdéséből is világosan látszik, 2003-ban nyereséges volt, adózás előtt 2,3% haszonkulcsot realizált, amely 2004-ben 2,7%-ra növekedett, továbbá hogy az 2005-ben és a vizsgálati időszak folyamán veszteség keletkezett.
- ¹⁷⁸ Jóllehet a felperesek, ahogy azt a Tanács is megjegyzi, nem vitatják az átmeneti rendelet (97) preambulumbekzdésében szereplő azon mutatókat, amelyekből kiderül, hogy a közösségi iparág 2003-ban és 2004-ben összességében nyereséges volt, ezzel szemben kifogásolják, hogy az intézmények nem vették figyelembe a hat közösségi termelőből háromnak az egyéni helyzetét a 2003-as évben, és a hat közösségi termelőből ötnak az egyéni helyzetét a 2004-es évben.

- 179 Ezzel kapcsolatban le kell szögezni, hogy a felperesek érvelésüket olyan mutatókra alapítják, amelyekből az látszik, hogy 2004-ben a hat közösségi termelőből öt veszteségesen működött. A Tanács nem vitatja az említett mutatókat. A felperesek ezen túlmenően azt állítják, hogy a hat közösségi termelőből három volt veszteséges 2003-ban. A Tanács, noha a felperesek nem terjesztenek elő semmiféle bizonyítékot az említett állítás alátámasztására, írásbeli beadványában elismeri, hogy ez volt a helyzet.
- 180 Ezzel kapcsolatban, ahogy arra a fenti 88. pont is utal, emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács állításaival szemben, az okozati összefüggés fennállására vonatkozó elemzést nem szükségszerűen oly módon kell lefolytatni a közösségi iparág egészének szintjén, hogy a dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényező által valamely egyedi közösségi termelőnek okozott kárt ne lehetne figyelembe venni. A dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényező által valamely egyedi közösségi termelőnek okozott kárt figyelembe kell venni, ha közrehatott a közösségi iparág egészével kapcsolatban tapasztalható kárban.
- 181 Mivel a felperesek által szolgáltatott adatokból valóban kiderül, hogy egyes közösségi termelők 2003-ban és 2004-ben veszteségesek voltak, az intézmények kötelesek lettek volna megbecsülni, hogy az említett helyzet milyen hatással volt a közösségi iparág egészét ért kárra, ám azt nem becsülték meg. Ebből következően az intézmények nem teljesítették a be nem tudhatósági elemzés elkészítésére vonatkozó kötelezettségüket, és ezáltal megsértették az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdését.
- 182 Mindazonáltal, ahogy az a fenti 119. pontban is megállapítást nyert, nem kerülhető meg annak bizonyítása, hogy az effajta jogsértés, az intézmények okozati összefüggéseket érintő teljes értékelését érvénytelenítve, kétségesse teszi a rendelet jogszerűségét. A jelen ügyben a felpereseknek ennek megfelelően bizonyítaniuk kell, hogy némely közösségi termelő 2003-ban és 2004-ben kialakult különleges helyzete okozta az egész közösségi iparágnak a kárt, vagy közrehatott abban. Azt is bizonyítaniuk kell,

hogy a hat közösségi termelőből öt által elszenvedett kár nem a dömpingelt behozatal eredményeként keletkezett.

183 A felperesek a fentiek bizonyítása céljából azt állítják, hogy a hat közösségi termelőből ötnél a nyereség 2004-es elmaradása versenyképességük hiányának eredménye, amit – szerintük – megerősít az, hogy a közösségi iparág 2004-ben annak ellenére hajtott végre termelésátállítást és -csökkentést, hogy a ferroszilícium felhasználása nőtt és az értékesítés nyereséges volt. A Törvényszék azonban úgy véli, hogy a 2004-re vonatkozó mutatók másképp is értelmezhetők. Így 2003-ban a közösségi termelés egészének 24–28%-át együttesen képviselő három közösségi termelő szenvedett el veszteséget, 2004-ben pedig öt működött veszteségesen. A Tanács észrevételével összhangban le kell azonban szögezni, hogy – a felhasználás növekedése ellenére – a 2004. évet a közösségi iparág piaci részesedésének csökkenése, az értékesítés 2003-hoz viszonyított 2%-os visszaesése, a dömpingelt behozatal és a behozatal piaci részesedésének növekedése, valamint a behozatal árainak csökkenése jellemezte, ami azt is jelentheti, hogy a közösségi termelők a dömpingelt behozatal már 2004-ben, annak ellenére kedvezőtlenül hatott, hogy a közösségi iparág még általános jelleggel képes volt nyereségét növelni.

184 Mivel az egyes közösségi termelők által 2003-ban és 2004-ben tapasztalt veszteséget a dömpingelt behozatal is okozhatta, a fenti 181. pontban megállapított jogsértés nem vezet a megtámadott rendelet jogszerűtlenségéhez.

185 Az eddig kifejtettekre tekintettel az első jogalap hetedik részét el kell utasítani.

g) Az első jogalpnak a termelők egyéni körülményeire vonatkozó nyolcadik részéről

A felek érvei

¹⁸⁶ A felperesek arra hivatkoznak, hogy az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el és megsértették az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdését, amikor megtagadták az egyes közösségi termelőknek kárt okozó tényezők vizsgálatát, miközben azok a közösségi iparág egészére kihatottak, és a termelők száma csekély, gazdasági helyzetük pedig igen heterogén volt.

¹⁸⁷ Ezzel kapcsolatban a felperesek először is a Huta Laziska tekintetében rámutatnak arra, hogy az 2004-ben, a nyereségesség növelése érdekében ferroszilíciumról szilícium-mangánra állította át termelésének egy részét. Ez a vállalatnál a ferroszilícium-termelés csökkenését és a független felek részére történő értékesítés visszaesését eredményezte. A termelés változatlan fix költségek mellett lezajlott csökkentésének következtében a vállalat termelési költségei 2004-ben tonnánként mintegy 17%-kal nőttek, és vesztesége több mint háromszorosára emelkedett a behozataltól független okok miatt. Mindazonáltal, a független felek körében elért forgalom nőtt. A Huta Laziska 2005-ben, a közte és villamosenergia-szolgáltatója között folyó vita következtében először csökkentette, majd a vizsgálati időszakban leállította a termelést. Ennek folyományaképpen értékesítése visszaesett, és az egy egységre jutó termelési költségei lényegesen megnövekedtek, aminek következtében a Huta Laziska nyereségessége és piaci részesedése is csökkent.

¹⁸⁸ Másodszor az OFZ tekintetében a felperesek mindenekelőtt hangsúlyozták, hogy az 2004-ben személyi állományának 47%-át áthelyezte vagy elbocsátotta, ami azzal járt,

hogy képtelen volt a növekvő kereslet kielégítésére. Az OFZ ráadásul nyeresége növelése érdekében ferroszilíciumról szilícium-mangánra állította át termelésének egy részét. Ennek eredményeképpen a független felek részére történő értékesítés 19%-kal csökkent. Mindazonáltal, annak ellenére, hogy a termelési költségek – részben a magas fix költségek melletti termelés-csökkentés következtében – 14%-kal emelkedtek, a vállalatnak – erős piaci helyzetének köszönhetően – sikerült a forgalomcsökkenést 11%-ra mérsékelni. A felperesek ezt követően kijelentik, hogy az OFZ szerkezetét 2005-ben átalakították, hogy lehetővé váljék számára, hogy csökkentse a termelési költségeit és növelje a nyereségességét. Ehhez ideiglenesen csökkentenie kellett az értékesítéseit és a piaci részesedését.

- 189 Harmadszor a TDR – Metalurgija d.d. tekintetében a felperesek megjegyzik, hogy a vállalat 2004-ben a kereslet emelkedésénél nagyobb mértékben növelte a független felek részére történő értékesítés mennyiségét, hogy növelte termelését és magasabb árakból tett szert nyereségre a független felek részére történő értékesítésből származó forgalomnövekedés révén. A termelési költségek általános jelleggel történő, 12%-os növekedése következtében azonban nyereséges működését nem tudta helyreállítani. A piac 2005-ben bekövetkezett romlásakor a TDR képtelen volt a 2004., vagyis a „kivételesen eredményes év” folyamán nyújtott rossz teljesítményéből talpra állni.

- 190 Negyedszer a Vargön Alloys tekintetében a felperesek azt állítják, hogy a vállalat 2004-ben a kereslet emelkedésénél nagyobb mértékben növelte a független felek részére történő értékesítés mennyiségét, hogy növelte termelését és magasabb árakból tett szert nyereségre a független felek részére történő értékesítésből származó forgalomnövekedés révén. Termelési költségei azonban 15%-kal növekedtek. A felperesek megjegyzik, hogy az intézmények szerint a Vargön Alloys további 45%-os veszteséget szenvedett. Az intézmények ugyan nem szolgáltak erre vonatkozóan magyarázattal, ám nyilvánvaló, hogy az említett változás a vállalat egyéni problémáinak tudható be, és nem a szóban forgó behozatalnak. 2004 és 2005 között a Vargön Alloys a felére csökkentette a ferroszilícium-termelését a villamosenergia-árak emelkedése miatt. A

vállalat ráadásul a vizsgálati időszak folyamán, a nyereségesség növelése érdekében a ferroszilícium-termelésének egy részét átállította, ami a ferroszilícium-értékesítés és a piaci részesedés csökkenéséhez vezetett.

- ¹⁹¹ Ötödször, a FerroPem SAS és a FerroAtlántica tekintetében, a felperesek azzal érvelnek, hogy 2003 és 2004 között a FerroPem kevesebb ferroszilíciumot értékesített független felhasználók részére, ám növelte teljesítményét és készleteket szabadított fel, ami arra utal, hogy a FerroPem megnövelte a kötött felhasználást. A felperesek szerint ennek eredményeképpen csökkent a FerroPem független felek részére történő értékesítésből származó forgalma. Ezen túlmenően, mivel termelési költségei ugyanazon időszak alatt 24%-kal növekedtek, logikus, hogy a FerroPem jövedelmezősége jelentősen csökkent. A villamosenergia-árak emelkedése következtében a FerroAtlántica a felhasználási csúcsidőben leállította a termelést, amivel a villamosenergia-előállító részleg számára nyereségnövekedést tett lehetővé. Sőt, a FerroPem megszerzése mindkét vállalat számára szerkezetátalakítási költségekkel járt. Mindazonáltal, a 2004 és 2005 közötti időszakban a piac legjobb teljesítményét nyújtották, egy olyan időszakban, amikor a Közösségben az összfelhasználás visszaesett. A 2005. évre és a vizsgálati időszakra vonatkozóan a FerroAtlántica venezuelai részlege növelte a Közösség területére irányuló kivitelét. A FerroAtlántica-csoport a maga egészében igen jól teljesített, és nem tűnik úgy, hogy kárt szenvedett volna. A felperesek arra hivatkoznak, hogy az effajta kárt mindenesetre nem lehet a dömpingelt behozatalnak betudni.

- ¹⁹² A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

A Törvényszék álláspontja

- ¹⁹³ Az első jogalap nyolcadik részében a felperesek különösen azt kifogásolják, hogy az intézmények nem vették figyelembe azokat a tényezőket, amelyek kárt okoztak

az egyes közösségi termelőknek, ezzel együtt pedig a közösségi iparág egészére is kihatottak.

¹⁹⁴ A fenti 88. pontban megállapítást nyert, hogy a Tanács állításaival ellentétben az okozati összefüggés fennállására vonatkozó elemzést nem szükségszerűen oly módon kell lefolytatni a közösségi iparág egészének szintjén, hogy a dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényező által valamely egyedi közösségi termelőnek okozott kárt ne lehetne figyelembe venni. A dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényező által valamely egyedi közösségi termelőnek okozott kárt figyelembe kell venni, ha az közrehatott a közösségi iparág egészével kapcsolatban tapasztalható kárban.

¹⁹⁵ Le kell azonban szögezni, hogy a valamely egyedi közösségi termelőnek kárt okozó és a közösségi iparág egésze által elszenvedett kárban közreható tényezők figyelembevétele a jelen ügyben nem jelenti azt, hogy az intézmények rendszeresen kötelesek minden egyes közösségi termelő egyéni helyzetének elemzésére.

¹⁹⁶ Az említettekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperesek által előadott érvek nem bizonyítják, hogy a közösségi termelők egyéni helyzete okozta a közösségi iparág egésze által elszenvedett kárt, vagy legalábbis közrehatott abban.

- 197 Így először is a Huta Laziska helyzetére vonatkozóan előadott érvek lényegében meg-
egyeznek az első jogalap harmadik részének alátámasztása céljából előterjesztett ér-
vekkel. Márpedig az említett érveket a Törvényszék megalapozatlannak találta. Ennek
következtében ezeket az érveket a jogalap jelen részével összefüggésben is mint meg-
alapozatlant kell elutasítani.
- 198 Másodszor az OFZ helyzetét illetően, a felperesek által leírt tények annak bizonyítá-
sára hivatottak, hogy a vállalat szerkezetátalakításon esett át, ami közrehatott a kö-
zösségi iparág által elszenvedett kárban. Azonban a jelen jogalap harmadik részével
összefüggésben megállapítást nyert, hogy az intézmények a termelés átállításait, köz-
tük az OFZ által elvégzett átállításokat is, figyelembe vették. Ezen túlmenően, noha a
felperesek által a 2004. és 2005. évre vonatkozóan leírt helyzet a kárban valóban köz-
rehatott, a Tanács állításával egybehangzóan az is elképzelhető, hogy az alacsony
árú dömpingelt behozatal közösségi piaci jelenléte idézett elő effajta helyzetet. Ebből
következően nem állítható, hogy a felperesek bizonyították, hogy az OFZ helyzete
közrehatott a közösségi iparág által elszenvedett kárban.
- 199 Harmadszor a TDR helyzetére vonatkozóan, a felperesek által leírt tények annak bi-
zonyítására hivatottak, hogy a vállalat által elszenvedett kár a termelési költségek nö-
vekedéséhez köthető. Mivel az ilyen állítást a Törvényszék a jelen jogalap negyedik
részével összefüggésben már elutasította, a TDR helyzetére vonatkozóan a jogalap e
része keretében előadott érveket megalapozatlanokként szintén kell elutasítani.
- 200 Negyedszer a Vargön Alloys helyzetét illetően, a felperesek az említett vállalat által
végrehajtott termelésátállításokra és a termelési költségek növekedésére utalnak. Mi-
vel a Törvényszék az említett tényezők közösségi iparágban keletkezett kárra kifejtett

hatására vonatkozó érveket a jelen jogalap harmadik és negyedik részével összefüggésben már elutasította, a Vargön Alloys helyzetére vonatkozóan a jogalap e része keretében előadott érveket szintén el kell utasítani.

201 Ötödször a FerroPem és a FerroAtlántica helyzetét illetően meg kell jegyezni, hogy a felperesek az említett vállalatok általánosan kedvező gazdasági helyzetét írják le, és nem bizonyítják, hogy az effajta helyzet hogyan hathatott közre a közösségi iparág által elszenvedett kárban. Ennélfogva a két említett vállalat helyzetére vonatkozó érvelésnek nem lehet helyt adni.

202 Ebből következően az első jogalap nyolcadik, a termelők egyéni körülményeire vonatkozó részét mint megalapozatlant kell elutasítani.

203 Az összes eddig kifejtett megfontolás fényében az első jogalap első, második, negyedik és ötödik részét, az első jogalap harmadik részének első három kifogását és az első jogalap nyolcadik részét – amennyiben az a kár tényezőinek önálló értékelésére vonatkozik – megalapozatlanként el kell utasítani. Ezen túlmenően, az első jogalap hatodik részét – részben mint megalapozatlant, részben mint elfogadhatatlant – el kell utasítani. Végezetül meg kell állapítani, hogy az első jogalap harmadik részének negyedik kifogását és a jogalap hetedik részét vizsgálva megállapított jogsértések nem szolgáltatnak alapot a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez.

3. A kártényezők együttes értékelésének mellőzéséről (az első jogalap első és nyolcadik része)

a) A felek érvei

- 204 Az első jogalap első részében a felperesek arra hivatkoznak, hogy nyilvánvalóan hibás a Tanács álláspontja abban a tekintetben, hogy azt vizsgálta, hogy az egyéb tényezők önállóan okozhattak-e kárt a közösségi iparág számára, holott az adott körülmények között az egyéb tényezők együttes hatását kellett volna vizsgálni. Először is, számos egyéb tényező hatott a közösségi iparágra, és az említett iparág kára csekély volt. Másodszor, a közösségi termelők egyéni helyzete jelentősen eltért egymástól. Harmadszor, a dömpingellenes eljárásban érdekelt felek közül az eljárás folyamán többen rámutattak, hogy együttesen felfogott egyéb tényezők magyarázattal szolgálnak a közösségi iparág által elszenvedett anyagi kárra.
- 205 Az első jogalap nyolcadik részében a felperesek arra hivatkoznak, hogy az intézményeknek a dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényezők hatását együttesen kellett volna értékelni. A felperesek szerint ugyanis ezek a tényezők egyenként, egymástól elkülönítve talán nem elegendőek a vizsgálati eljárás tárgyát képező behozatal és a kár közötti okozati összefüggés megszakításához, ám lehetséges, hogy az említett tényezők összessége már megszakítja azt. Ha a jelen ügyben végeztek volna effajta értékelést, az megerősítette volna, hogy a közösségi iparág kárát nem a vizsgálati eljárás tárgyát képező behozatal, hanem a költségek és a piac változásai okozták.
- 206 Ezzel kapcsolatban a felperesek először is azt állítják, hogy az árak 2005-ös és a vizsgálati időszak alatti alakulásáért – vagyis, hogy az árak 2005-ben 15%-kal, a vizsgálati időszak folyamán pedig 6%-kal voltak alacsonyabbak a 2004. évekhez képest – a

vizsgálati eljárás tárgyát képező behozatal nem okolható, mert az árak említett alakulása a piaci árak 2004. évhez viszonyított világszintű kiegyenlítődésének része volt. A felperesek szerint ugyanis az árak visszaesése logikus következménye a kereslet 2005-ben bekövetkezett visszaesésének. Megjósolható, hogy a kereslet szűkülésének időtartama alatt a közösségi termelők csökkenő nyereséggel néznek szembe, ami azt jelenti, hogy a lecsökkent nyereség önmagában nem elegendő a kár bizonyításához.

207 Másodszor, a felperesek felhívják a figyelmet a termelési költségek és a nyereségesség csökkenése közti szoros összefüggésre. Ennek megfelelően azzal érvelnek, hogy a piac beszűkülése folytán 2005-ben bekövetkezett nyereségcsökkenést tovább súlyosbította a költségek növekedése, amely már 2004-ben is komoly hatást gyakorolt a közösségi termelők nyereségességére. A termelési költségek növekedése és a nyereségesség csökkenése lavinahatást idézett elő, amelyet a termelés lecsökkentése tartott fenn. A felperesek továbbá megjegyzik, hogy a közösségi iparág termelési költségei 2005-ben és a vizsgálati időszak folyamán túlnőttek a piac árakon, noha azok 2005-ben a világ legmagasabb árai voltak. Mi több, a felperesek azt állítják, hogy a termelési költségek növekedése a megnövekedett nyersanyagköltségek, a termelés lecsökkentése vagy átállítása folytán bekövetkezett méretgazdaságosság-csökkenés és a jogvita tárgyát képező behozataltól független egyéb tényezők eredménye volt.

208 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

209 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 43. pontban már megállapítást nyert, hogy a kár tényezőinek együttes értékelése bizonyos körülmények között szükségessé válhat, így különösen akkor, amikor az intézmények megállapítják, hogy a

kárban a dömpingelt behozatalon kívül számos egyéb tényező is közrehatott, ám azok hatása önmagában nem tekinthető jelentősnek.

210 A jelen ügyben az intézmények, az átmeneti rendelet (115)–(136) preambulumbekkezdésében és a megtámadott rendelet (87)–(101) preambulumbekkezdésében, a dömpingelt behozatalon kívül tizenkét egyéb kártényezőt értékeltek önállóan: a Norvégiából, az Izlandról, a Brazíliából és a Venezuelából származó behozatalt, a többi közösségi termelővel való versenyt, a kereslet változásait, a közösségi iparág kiviteli teljesítményét, a valutaingadozásokat, a termelési költségeket, a termelésátállítást, a ferroszilícium ára meghatározásának módját és a közösségi iparág versenyképességét. Az intézmények arra a következtetésre jutottak, hogy – az Izlandról és a Venezuelából származó behozatal kivételével, amelynek hatását azonban nem tekintették jelentős mértékűnek – önmagában egyik tényező sem hatott közre a közösségi iparág által elszenvedett kárban.

211 Márpedig a fenti 49–203. pontban szereplő értékelés megállapította, hogy a kár tényezőinek önálló értékelése nem valósított meg nyilvánvaló mérlegelési hibát, két olyan tényező kivételével, amelyekre az első jogalap harmadik részének negyedik kifogásával és a jogalap hetedik részével összefüggésben hivatkoztak, és amelyek értékelését az intézmények mellőzték, ám a felperesek nem tudták bizonyítani, hogy azok az adott körülmények között közrehatottak a közösségi iparág által elszenvedett kárban. Ezért azt a következtetést kell levonni, hogy az intézmények tartózkodhattak a kár dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényezőinek együttes értékelésének elvégzésétől anélkül, hogy nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek volna el.

212 Az említett következtetéseket nem teszik kétségesse a felperesek által az első jogalap első részével kapcsolatban előadott érvek. Először is, a dömpingellenes eljárásban érdekelte többi fél által a vizsgálati eljárás folyamán tett észrevételekre alapított érvelést, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani, mert a felperesek lényegében semmiféle

érvet nem terjesztenek elő, csak egyszerűen utalnak az említett többi fél által tett és a keresetlevélhez mellékelte észrevételekre. A Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdése alapján, amely az említett alapokmány 53. cikkének első bekezdése alapján a Törvényszékre is alkalmazandó, valamint a Törvényszék eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) és d) pontja alapján a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, a felperes kérelmeit és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ennek kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését és a Törvényszék számára a keresetről való határozathozatalt. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához szükséges, hogy maga a keresetlevél tartalmazza az alapjául szolgáló alapvető jogi és ténybeli elemeket, legalább összefoglaló jelleggel, de összefüggő és érthető módon (a T-195/95. sz., Guérin automobiles kontra Bizottság ügyben 1997. május 6-án hozott ítélet [EBHT 1997., II-679. o.] 20. pontja, és a T-19/01. sz., Chiquita Brands és társai kontra Bizottság ügyben 2005. február 3-án hozott ítélet [EBHT 2005., II-315. o.] 64. pontja). Míg a keresetlevél szövegének egyes pontjait alá lehet támasztani és ki lehet egészíteni a mellékletként csatolt ügyiratvonalatokra történő hivatkozással, a más – akár a keresetlevélhez mellékelte – iratokra történő általános hivatkozás nem pótolja a jogi érvelés azon lényeges elemeinek hiányát, amelyeket a keresetlevélnek a fent említett előírások szerint tartalmaznia kell (a T-154/98. sz., Asia Motor France és társai kontra Bizottság ügyben 1999. május 21-én hozott végzésének [EBHT 1999., II-1703. o.] 49. pontja).

213 Másodszor az egyes közösségi termelők lényegesen eltérő helyzetére vonatkozó érvel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy az lényegében megegyezik az első jogalap nyolcadik részének alátámasztása érdekében előadott érvelnek a közösségi termelők egyéni körülményeire vonatkozó részével. Mivel a Törvényszék úgy határozott, hogy az első jogalap említett részét megalapozatlanként el kell utasítani, az érvelés nem segíti annak bizonyítását, hogy a kár dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényezőinek együttes értékelése a jelen ügyben szükséges lett volna.

214 Az említett következtetést az első jogalap nyolcadik részének alátámasztására felhozott felperesi érvek szintén nem teszik kétségesse. Az említett érvek ugyanis lényegében

megegyeznek az első jogalap harmadik, negyedik és ötödik részének alátámasztására felhozott érvekkel. Mivel a jogalap említett részeinek vizsgálatának keretében a Törvényszék úgy határozott, hogy az említett érvek megalapozatlanok, azok nem segítik annak bizonyítását, hogy a jelen ügyben szükséges lett volna a kár dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényezőinek együttes értékelése.

- 215 Ennek következtében az első jogalap első és nyolcadik részét, amennyiben az a kártényezők együttes értékelésének mellőzésére épül, megalapozatlanként el kell utasítani. Sőt, az említett következtetés fényében az első jogalap első részét abban a tekintetben is el kell utasítani, amennyiben az azt állítja, hogy az intézmények a kár különböző tényezőinek együttes értékelésére vonatkozó kötelezettség tekintetében tévesen alkalmazták a jogot.

B – A közösségi érdek fennállására vonatkozó második jogalapról

1. A második jogalap első, a ferroszilícium-árak vizsgálati időszakot követő erősödésére vonatkozó részéről

a) A felek érvei

- 216 A felperesek először is azt állítják, hogy a Tanács nyilvánvalóan tévesen értelmezte az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdését (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése lépett). Így a Tanács a megtámadott rendelet

(106) preambulumbekzdésében helytelenül hivatkozott az említett rendelkezésre annak megállapításakor, hogy a közösségi érdekek mérlegelése folyamán nem kell figyelembe venni a vizsgálati időszakot követő fejleményeket. Az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdése csak a dömping és a kár felmérésére vonatkozik. Az alaprendelet közösségi érdekre vonatkozó 21. cikke (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 21. cikke lépett) nem tartalmaz időbeli korlátozásokat. A közösségi érdekek tesztje ennél fogva előretekint, így alkalmazása *per definitionem* nem korlátozódhat a vizsgálat megindítását megelőzően lezárt időszak adataira. Mi több, az intézmények rendszeresen figyelembe szoktak venni a vizsgálati időszakot követően keletkezett információkat, ahogy azt például az 1420/2007 rendeletben is tették. A Törvényszék továbbá a T-138/02. sz., Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben 2006. november 14-én hozott ítéletének (EBHT 2006., II-4347. o.) 59. pontjában megállapította, hogy a vizsgálati időszakot követően keletkezett tényezők figyelembevételének tilalma annak biztosítására irányul, hogy azon tényezőket, amelyeken a dömping és a kár meghatározása alapszik, ne befolyásolja az érdekelt termelőknek a dömpingellenes eljárás megindítását követő magatartása. A felperesek szerint azonban az említett érvelés nem alkalmazható a közösségi érdekek mérlegelése kapcsán, mert az utóbbit nem képesek a vizsgálattal érintett felek befolyásolni.

- ²¹⁷ Másodszor a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a megtámadott rendelet (106) preambulumbekzdésében akkor, amikor megállapította, hogy annak ellenére, hogy a ferroszilícium-árak erősödni kezdtek, a termelési költségeknek a vizsgálati időszakot követő hónapokban lezajló növekedése folytán a közösségi iparág nem élénkült fel annyira, hogy a dömpingellenes intézkedések hatálybalépése okafogyottá vált volna. A felperesek szerint a ferroszilícium-termelés fő költségei valóban tovább emelkedtek a vizsgálati időszakot követően is, ám az említett költségek növekedésének mértéke a ferroszilícium-árakénál jóval korlátozottabb volt. Ezért míg a ferroszilícium-árak a vizsgálati időszak és a megtámadott rendelet elfogadása közötti időben 50%-kal nőttek, addig a villamosenergia

ára – amely a legfontosabb termelési költség – csak mintegy 4%-kal emelkedett 2007 második felében. Ez a közösségi termelők számára lehetővé tette, hogy meghaladják a megtámadott rendelet által ésszerűnek tekintett 5%-os nyereségszintet. Ezért a közösségi termelők ismét megkezdték a ferroszilícium termelését.

218 Harmadszor a felperesek válaszukban arra hivatkoznak, hogy a Tanács nem indokolta megfelelően a felperesek azon érveinek és bizonyítékainak elutasítását, amelyeket azok a dömpingellenes vizsgálat folyamán annak bizonyítása érdekében terjesztettek elő, hogy a ferroszilícium-árak a vizsgálati időszakot követően jelentősebben növekedtek a költségeknél.

219 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

220 A második jogalap jelen részének vizsgálata folyamán először is azt kell eldönteni, hogy a Tanács a megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdésében tévesen alkalmazta-e a jogot akkor, amikor leszögezte, hogy az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdése alkalmazandó annak eldöntésével összefüggésben, hogy állt-e fenn a dömpingellenes intézkedések bevezetését igénylő közösségi érdek, ami magában foglalja, hogy a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó információt – rendszerint – nem lehet az említett döntés céljából felhasználni.

221 Az alaprendelet 6. cikke (1) bekezdésének és 21. cikke (1) bekezdésének (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 21. cikkének (1) bekezdése lépett) nyelvtani és teleologikus értelmezéséből következik, hogy – a Tanács által a megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdésében kifejtett állításokkal szemben – az alaprendelet

6. cikkének (1) bekezdése nem alkalmazandó annak eldöntésével összefüggésben, hogy fennáll-e az alaprendelet 21. cikkének (1) bekezdésének értelmében vett közösségi érdek, ami azt jelenti, hogy a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó információt az említett célokra tekintettel figyelembe lehet venni.

222 Emlékeztetni kell rá, hogy az alaprendelet 6. cikke „A vizsgálat” címet viseli. Az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a vizsgálatnak „ki kell terjednie mind a dömpingre, mind a kárra, és a kettőt egyszerre kell vizsgálni”. A cikk azt is rögzíti, hogy „[a] reprezentatív tények megállapítása céljából ki kell választani egy vizsgálati időszakot”, és hogy „[a] vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó információkat rendszerint nem lehet figyelembe venni”. Mivel az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a vizsgálat csak a dömping és a kár felmérésére vonatkozik, a rendelkezés utolsó mondata, amely szerint a vizsgálati időszakot követően lezajló fejleményeket rendszerint nem lehet figyelembe venni, szintén csak a dömping és a kár felmérésére vonatkozik.

223 Ezt az értelmezést erősíti meg az alaprendelet 6. cikke (1) bekezdésének céljára vonatkozó elemzés. Megállapítást nyert, hogy a vizsgálati időszak meghatározása és az azt követő tényezők figyelembevételének kizárása annak biztosítására irányul, hogy a vizsgálat eredményei reprezentatívak és megbízhatóak legyenek (a T-188/99. sz., Euroalliances kontra Bizottság ügyben 2001. június 20-án hozott ítélet [EBHT 2001., II-1757. o.] 74. pontja). Az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdésében előírt vizsgálati időszak ugyanis különösen annak biztosítására irányul, hogy azon tényezőket, amelyeken a dömping és a kár meghatározása alapszik, ne befolyásolja az érdekelt termelőknek a dömpingellenes eljárás megindítását követő magatartása, és ezzel annak biztosítására, hogy az eljárás végén kivetett végleges vám alkalmas legyen a dömpingből eredő kár tényleges orvoslására (a fenti 216. pontban hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ítélet 59. pontja). Másrésztől azonban, ahogy azt a felperesek is megjegyezték, le kell szögezni, hogy bár az érdekelt felek kereskedelmi politikájuk megváltoztatásával befolyásolhatják a dömping és a kár felmérését, a közösségi érdek fennállásának mérlegelésére vonatkozóan nincs ilyen lehetőség. Ennek következtében

az alaprendelet 21. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben nincs jelentősége annak a célnak, hogy a vizsgálati időszakot, amelyet követően már nem lehet információt figyelembe venni, jól körül kell határolni.

224 Ehhez hasonlóan, egyrészt hangsúlyozni kell, hogy az alaprendelet 21. cikke nem tartalmaz időbeli korlátozást arra nézve, hogy az intézmények milyen információkat vehetnek figyelembe a közösségi érdek fennállására vonatkozó döntés meghozatala érdekében. Másrészt, az ítélkezési gyakorlat szerint, a közösségi érdek vizsgálata megköveteli a közösségi iparági és az egyéb érintett érdekek szempontjából várható következmények értékelését, amelyek a javasolt intézkedés alkalmazásával, illetve mellőzésével járnának. Az említett értékelés része a jövőbeni fejleményekre vonatkozó feltevésekre alapított előrejelzés is, amely az összetett gazdasági helyzetek értékelését is magában foglalja (lásd a T-132/01. sz., Euroalliages és társai kontra Bizottság ügyben 2003. július 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., II-2359. o.] 47. pontját). Mivel az alaprendelet 21. cikkében szereplő értékelés előretétele, az intézmények részéről szükséges lehet azoknak az információknak a figyelembevétele is, amelyek nem a vizsgálati időszakra, hanem az azt követő időszakra vonatkoznak.

225 Ebből következően meg kell állapítani, hogy – a felperesek érvelésének megfelelően – a Tanács a megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdésében tévesen alkalmazta a jogot, amikor a közösségi érdek fennállásának meghatározásával összefüggésben az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdését alkalmazta.

226 Azonban annak ellenére, hogy az intézmények a közösségi érdek fennállásának meghatározásával összefüggésben alkalmazhatónak tekintették az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdését, a megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdésében mégis értékelték a rendelkezésre álló, a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó információkat. Ebből kifolyólag a téves jogalkalmazás önmagában nem gyakorol hatást a megtámadott rendelet jogszerűségére.

- 227 Másodszor azt kell eldönteni, hogy nyilvánvaló mérlegelési hibától szenved-e a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó információk azon vizsgálata, amelyet az intézmények a megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdésében hajtottak végre. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy egy összetett gazdasági helyzet értékelése esetén a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a közösségi érdek értékelésekor. Az uniós bíróságoknak ezért felülvizsgálatukat annak igazolására kell korlátozniuk, hogy az eljárási szabályokat betartották-e, a megtámadott határozatot megalapozó tények a valóságnak megfelelnek-e, nem történt-e nyilvánvaló mérlegelési hiba, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés (a fenti 224. pontban hivatkozott Euroalliances és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 67. pontja).
- 228 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdésében a tanács megállapította, hogy nem vonható le olyan következtetés, miszerint a közösségi iparág annyira felélénkült volna, hogy az intézkedések bevezetése okafogyottá vált volna, mivel, annak ellenére, hogy ferroszilícium-árak a vizsgálati időszakot követő hónapokban emelkedtek, a ferroszilícium főbb költségtenyezőinek árai szintén növekedtek.
- 229 A felperesek azon állításait, miszerint a megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdése nyilvánvaló mérlegelési hibától szenved, két érvre alapítják. Elsőként arra, hogy az árak a vizsgálati időszak és a megtámadott rendelet elfogadása között 50%-kal emelkedtek. Másodikként pedig arra, hogy a termelési költségek nem a ferroszilícium-árakkal egyenlő mértékben nőttek.
- 230 Meg kell azonban jegyezni, hogy azoknak a dokumentumoknak, amelyeket a felperesek az említett érvek alátámasztása érdekében a Törvényszék előtti és a dömpingellenes eljárás folyamán bemutatnak, alapvető hiányosságuk van. A dokumentumok ugyan bizonyítják, hogy a ferroszilícium-árak a vizsgálati időszakot követő hónapokban emelkedtek, ám azt nem, hogy a költségek általános emelkedése ennél jóval alacsonyabb volt. E tekintetben a felperesek csak egy, a villamosenergia-árak 4%-os növekedéséről tanúskodó dokumentumot mutatnak be, amely nem tartalmaz semmilyen utalást az egyéb termelési tényezők árváltozására vonatkozóan.

- 231 Márpedig az alaprendelet 21. cikkének (7) bekezdése értelmében (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 21. cikkének (7) bekezdése lépett) az intézmények elé terjesztett információkat csak akkor lehet figyelembe venni, ha hitelességüket tényleges bizonyítékok támasztják alá. Mivel ilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát.
- 232 A felperesek érvelése, az általuk előterjesztett bizonyítékok elégtelenségére tekintettel, már csak azért sem indokolt, mert az alaprendelet konkrétan rögzíti a vizsgálati időszakot követően kialakuló bizonyos fejlemények elbírálására kialakított mechanizmust (erről lásd a 258/84. sz., Nippon Seiko kontra Tanács ügyben 1987. május 7-én hozott ítélet [EBHT 1987., 1923. o.] 53. pontját). Az alaprendelet 11. cikkének (3) bekezdése (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 11. cikkének (3) bekezdése lépett) előírja, hogy időközi felülvizsgálatot három esetben lehet indítani: ha a dömping ellensúlyozásához már nincs szükség az intézkedés további fenntartására, ha az intézkedés megszüntetése vagy módosítása esetén a károkozás folytatódása vagy megismétlődése valószínűtlen lenne, és ha a meglévő intézkedés nem vagy már nem elegendő a kárt okozó dömping ellensúlyozására. Az alaprendelet 11. cikkének (8) bekezdése (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 11. cikkének (8) bekezdése lépett) a dömpingellenes vámok visszatérítését írja elő, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt, vagy olyan szintre csökkent, amely az érvényben lévő vám szintje alatt van. Végezetül, az alaprendelet 14. cikkének (4) bekezdése értelmében (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 14. cikkének (4) bekezdése lépett) a dömpingellenes intézkedések felfüggeszthetőek, ha a piaci viszonyok átmenetileg olyan mértékben megváltoznak, hogy a felfüggesztés eredményeként további kár nem valószínűsíthető.
- 233 Az eddig kifejtettek fényében nem tekinthető úgy, hogy a megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdése nyilvánvaló mérlegelési hibában szenved.
- 234 Harmadszor, megalapozatlan a felperesek azon érve, amellyel arra hivatkoznak, hogy az előterjesztett bizonyítékok elutasítását nem indokolták megfelelően.

A fenti 230. pontban ugyanis megállapítást nyert, hogy a felpereseknek az intézmények elé terjesztett dokumentumai ugyan bizonyítják, hogy a ferroszilícium-árak a vizsgálati időszakot követő hónapokban emelkedtek, ám azt nem, hogy a költségek általános emelkedése ennél jóval alacsonyabb volt. A megtámadott rendelet (106) preambulumbekkezdésében szereplő indokolás ezért elegendő alapot nyújt az említett dokumentumok elutasításához.

- ²³⁵ Az eddigi megfontolások összességére tekintettel a második jogalap első részét teljes egészében el kell utasítani. Meg kell állapítani, hogy a jogalap jelen részének vizsgálata folyamán felfedett téves jogalkalmazás nem szolgáltat alapot a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez.

2. A második jogalap azon korábbi tapasztalatokra vonatkozó második részéről, amelyek azt bizonyítják, hogy a dömpingellenes intézkedések nem javítanak a közösségi iparág helyzetén

a) A felek érvei

- ²³⁶ A felperesek azt állítják, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el akkor, amikor a megtámadott rendelet (117) és (118) preambulumbekkezdésében megtagadta a korábbi tapasztalatok figyelembevételét, holott azok bizonyítják, hogy egyrészt a dömpingellenes intézkedések a ferroszilícium-ágazatban nem érték el a kívánt javító hatást, másrészt pedig az intézkedések indokolatlan terhet róttak a közösségi iparágra. A felperesek szerint igaz ugyan, hogy a dömpingellenes intézkedéseket bevezető határozatot a vonatkozó vizsgálat során összegyűjtött és elemzett információ alapján kell meghozni, ám a korábbi dömpingellenes intézkedések hatása is fontos és releváns tényező, amelyet az alaprendelet 21. cikke értelmében figyelembe kell venni. A Brazíliából, a Kínai Népköztársaságból, Kazahsztánból, Oroszországból, Ukrajnából

és Venezuelából származó ferroszilícium behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megszüntetéséről szóló, 2001. február 21-i 2001/230/EK bizottsági határozatban (HL L 84., 36. o., a továbbiakban: 2001/230 bizottsági határozat) a Bizottság megszüntette a ferroszilícium-behozatalra 1987 óta alkalmazandó dömpingellenes intézkedéseket, mivel nem érték el a kívánt javító hatást, viszont jelentős terhet róttak a közösségi felhasználókra. A Bizottság határozatát a Törvényszék helybenhagyta. Az említett döntésre tekintettel a felperesek azzal érvelnek, hogy az intézményeknek – az elemzés különbségeit igazolandó – vizsgálniuk kellett volna, hogy a jelen ügy menyiben tér el a korábbitól.

²³⁷ A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

²³⁸ A második jogalap jelenlegi részével összefüggésben a felperesek lényegében azt állítják, hogy az intézményeknek a megtámadott rendelet (117) és (118) preambulumbekkezdésében figyelembe kellett volna venniük a 2001/230 bizottsági határozatot, amely a ferroszilícium-behozatalra vonatkozó dömpingellenes intézkedéseket azzal az indokkal szüntette meg, hogy azok nem érték el a várt javító hatást. Az említett kifogást a fenti 227. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján kell vizsgálni.

²³⁹ Le kell szögezni, hogy a megtámadott rendelet (117) és (118) preambulumbekkezdésében a Tanács azért tagadta meg a 2001/230 bizottsági határozat figyelembevételét, mert az alaprendelet szerint a határozatot a vonatkozó vizsgálat, nem pedig a korábbi vizsgálatok során összegyűjtött és elemzett információ alapján kell meghozni.

- ²⁴⁰ Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 21. cikkének (1) bekezdése értelmében annak megállapítása, hogy a közösségi érdek védelme igényel-e beavatkozást, a különböző érdekek összességének, mint például a közösségi iparág, a felhasználók és a fogyasztók érdekeinek értékelésén kell alapulnia. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a közösségi érdek mérlegelése a különböző érdekelt felek és a köz érdekének szembeállítását is megköveteli (lásd a 224. pontban hivatkozott Euroalliances és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 48. pontját).
- ²⁴¹ Hangsúlyozni kell még azt is, hogy – mint az a fenti 227. pontban is szerepel – a Bizottság a közösségi érdek értékelésekor széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Ezt a mérlegelési jogkört az összes releváns tény fényében esetről esetre kell gyakorolni (lásd ebben az értelemben a fenti 227. pontban hivatkozott Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 43. pontját). Mindazonáltal az alaprendelet 21. cikke (1) bekezdésének alkalmazása keretében akkor lehet releváns az olyan korábbi határozat, amely a vizsgálati eljárással érintettekkel azonos országokból származó azonos termékek behozatalával kapcsolatban bevezetett dömpingellenes intézkedések javító hatásának hiányát állapítja meg, ha e határozat elősegíti annak bizonyítását, hogy a dömpingellenes intézkedések elfogadása nem szolgálta a köz érdekét. Ilyen esetben azonban a korábbi határozatra hivatkozó felet terheli annak igazolása, hogy a határozat meghozatalának körülményei mennyiben hasonlóak a folyamatban lévő dömpingellenes eljárás körülményeihez, továbbá hogy a hivatkozott határozatban levont következtetéseket miért is kellene a szóban forgó eljárásban alkalmazni.
- ²⁴² A jelen ügyben a felperesek nem tudták bizonyítani, hogy a 2001/230 bizottsági határozat meghozatalának körülményei hasonlóak voltak, és hogy annak következtetéseit indokolt lett volna a jelen ügy tényállására alkalmazni. Ráadásul, ahogy azt a Tanács is megjegyzi, a 2001/230 bizottsági határozat meghozatalának körülményei eltértek a jelen ügy körülményeitől. Az említett határozat meghozatalára ugyanis a megszűnés felülvizsgálatát követően került sor, és az intézkedések évekig voltak hatályban a különböző országok tekintetében, ami azt jelenti, hogy a közösségi iparág hosszú ideig állt a piacon védelem alatt. A jelen ügyben nem ez volt a helyzet. Sőt, a 2001/230 bizottsági határozatban, a Bizottság a dömpingellenes intézkedések elfogadásának

helytelenségére vonatkozó következtetés levonásánál arra a tényre támaszkodott, hogy a közösségi iparág helyzete a hosszú ideje fennálló védelem ellenére nem javult. Így a közösségi ferroszilícium-piacnak a 2001/230 bizottsági határozatban megvizsgált körülményei jelentősen különböztek a jelen ügyben tapasztalt körülményektől.

- ²⁴³ Mindarra tekintettel, hogy a felperesek egyik érve sem bizonyítja, hogy a megtámadott rendelet (117) és (118) preambulumbekzdése nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz, a második jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. A második jogalap harmadik, a dömpingellenes intézkedések felhasználókra gyakorolt hatásának elemzésére vonatkozó részéről

a) A felek érvei

- ²⁴⁴ A felperesek elsősorban arra hivatkoznak, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor arra következtetett, hogy a dömpingellenes intézkedések felhasználókra gyakorolt hatása jelentéktelen. Először is, a Tanács a megtámadott rendelet (115) preambulumbekzdésében pusztán a nyereségre gyakorolt hatást említi százalékban kifejezve. Ez félrevezető, mivel az átlagosan 23,4%-ot kitevő vám mellett a felhasználó iparágak évente mintegy 104 millió eurót kitevő közvetlen többletköltséget viselnek. A dömpingellenes intézkedések a közösségi felhasználóknak ráadásul

további, az ellátás zavaraiával és a ferroszilícium árának rövid- és középtávú emelkedésével összefüggésbe hozható, közvetett költségeket okoznak.

245 Másodszor a felperesek azzal érvelnek, hogy a Tanács nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a vizsgált időszak folyamán a közösségi felhasználók ferroszilícium-szükségeik kielégítése érdekében egyre növekvő mértékben támaszkodtak a behozatalra, mivel a közösségi termelők az említett szükségleteket nem voltak képesek vagy hajlandók kielégíteni. Mi több, a vizsgált időszakot követően az ellátási problémák csak tovább súlyosbodtak, mivel a Vargön Alloys megszüntette ferroszilícium-termelését, az OFZ úgy határozott, hogy az ArcelorMittal részére történő kötött termelésre irányítja figyelmét, a TDR úgy döntött, hogy szilíciumtermelésre áll át, a Huta Laziska pedig a villamosenergia-ellátás zavartalanságához fűződő bizonytalansággal terhelt, bírósági felügyelet mellett folytathatta tevékenységét.

246 A felperesek másodsorban arra hivatkoznak, hogy az arányosság elvének tiszteletben tartása érdekében a felhasználók magas költségeit is mérlegre kell tenni a közösségi iparág hasznáival szemben. A korábbi dömpingellenes eljárásokra és a piaci körülmények megváltozására tekintettel a közösségi érdek a vámok kivetése ellen szól.

247 A felperesek – harmadsorban – azt állítják válaszukban, hogy a Tanács nem indokolta megfelelően azt a döntést, hogy nem vette figyelembe a közösségi felhasználók termelési zavarokból eredeztethető költségeit.

248 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

- 249 A második jogalap e részével összefüggésben a felperesek lényegében azt vonják kétségbe, hogy a dömpingellenes intézkedések felhasználókra gyakorolt hatása jelentéktelen volt. A jogalap első két részével megegyezően ezt a részt is a fenti 227. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében kell értékelni.
- 250 A felperesek elsősorban arra hivatkoznak, hogy a megtámadott rendelet (115) preambulumbekzdése nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy a Tanács az említett preambulumbekzdésben megállapította, hogy tekintettel arra, hogy az átlagos végleges vám 23,4%, az intézkedések hatása az acél- és öntödeiparra a várakozások szerint nem lesz jelentős, mivel az ágazat pénzügyi eredményeit legfeljebb 0,16%, illetve 0,33% mértékben érinti majd.
- 251 A felperesek először is azzal érvelnek, hogy az említett preambulumbekzdés félrevezető, mert a ferroszilícium-felhasználók évente mintegy 104 millió eurót kitevő közvetlen többletköltséget viselnének. Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem állítják, hogy a Tanács által a (115) preambulumbekzdésben, a felhasználók pénzügyi eredményeire vonatkozóan idézett mutatók helytelenek lennének. Egyszerűen csak a felhasználók által viselt abszolút többletköltségnek megfelelő számadatot terjesztik elő anélkül, hogy bemutatnák, hogy az említett mutató miért lenne megbízhatóbb és fontosabb a Tanács által idézettnél.
- 252 Másodszor, a felhasználók közvetett költségeit illetően, a felperesek nem terjesztettek elő semmilyen bizonyítékot annak az állításnak az alátámasztására, hogy a ferroszilícium-felhasználóknak az ellátás zavarai miatt kellett számolniuk. Ráadásul, ahogy azt a Tanács is megjegyzi, le kell szögezni, hogy az állítás tisztán spekulatív jellegű, mivel a dömpingellenes intézkedések bevezetése nem önmagában a vizsgálati

eljárásban érintett országokból származó ferroszilícium értékesítését, hanem csupán azt gátolja, hogy az exportőrök dömpingáron értékesítsék azt.

253 Harmadszor, a felperesek azon állítását illetően, miszerint a közösségi termelők a felhasználók szükségleteit a vizsgált időszak folyamán nem voltak képesek, sem pedig hajlandók kielégíteni, meg kell jegyezni, hogy a felperesek az említett állítást két olyan dokumentumra alapozzák, amelyeket a vizsgálati eljárás folyamán a European Confederation of Iron and Steel Industries (az Európai Vas- és Acélipari Szövetség) terjesztett a Bizottság elé. Mivel az említett dokumentumok önmagukban nem tartalmaznak egyebet, mint egy másik érdekelt fél állításait, nem rendelkeznek bizonyító erővel. A felperesek továbbá egy, a szaksajtóban megjelent cikkekre is hivatkoznak, amely beszámol arról, hogy a Vargön Alloys úgy döntött, hogy ferroszilícium-termelését ferrokróm termelésére állítja át. Az említett cikk nem elegendő annak bizonyításához, hogy a közösségi termelők összessége nem volt képes, sem pedig hajlandó a közösségi felhasználók ferroszilícium-szükségleteinek kielégítésére.

254 Ebből következően a felperesek egyik érve sem bizonyítja, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azzal, hogy különösen a megtámadott rendelet (115) preambulumbeközdésében megállapította, hogy a dömpingellenes intézkedések jelentéktelen hatást gyakoroltak a felhasználókra.

255 Másodsorban, az arányosság elvének megsértésére vonatkozó kifogást illetően, elegendő megjegyezni, hogy az említett kifogás lényegében a második jogalap első és második részének alátámasztása érdekében előadott érvelést ismétli meg. Mivel az említett érvelést a Törvényszék megalapozatlannak találta, a jelen kifogást mint megalapozatlant szintén el kell utasítani.

256 Harmadsorban, a termelés zavaraira vonatkozó megfelelő indokolás mellőzését illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikk által megkövetelt indokolásnak világosan és félreérthetetlenül be kell mutatnia a kifogásolt jogi aktust elfogadó uniós hatóság érvelését, oly módon, hogy az érdekelt megismerhessék a meghozott intézkedést alátámasztó körülményeket, és így jogukat érvényesíthessék, illetve a közösségi bíróság felülvizsgálati jogkörét gyakorolhassa (a T-48/96. sz., Acme Industry kontra Tanács ügyben 1999. október 12-én hozott ítélet [EBHT 1999., II-3089. o.] 141. pontja). Ezzel szemben az intézmények az átmeneti vagy a végleges rendelet indokolásában nem kötelesek válaszolni az érdekelt által a közigazgatási eljárás során hivatkozott minden ténybeli és jogkérdésre (lásd ebben az értelemben a T-371/94. sz. és T-394/94. sz., British Airways és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. június 25-én hozott ítélet [EBHT 1998., II-2405. o.] 94. pontját).

257 Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a Bizottság az átmeneti rendelet (159)–(166) preambulumbekzdésében világos és félreérthetetlen módon elemezte a dömpingellenes intézkedések közösségi ferroszilícium-felhasználókra gyakorolt hatását. A Tanács ehhez hasonlóan, a megtámadott rendelet (113)–(116) preambulumbekzdésében, ugyan rövidebben, de hasonlóan világos módon vizsgálta a dömpingellenes vámok bevezetésének az említett felhasználókra gyakorolt hatását. Következésképpen annak figyelembevételével, hogy az intézmények nem kötelesek minden, az érdekelt által a közigazgatási eljárás során hivatkozott ténybeli és jogkérdésre válaszolni, a felperesek nem hivatkozhatnak eredményesen arra, hogy az intézmények az indokolási kötelezettség megsértésével jártak el.

258 Következésképpen a második jogalap harmadik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

259 Az eddig kifejtett megfontolások összességére tekintettel a második jogalapot el kell utasítani.

C – Az együttműködés hiányára, a rendelkezésre álló tények felhasználására és a piacgazdasági elbánás megadására vonatkozó harmadik jogalapról

1. A harmadik jogalapnak az együttműködés hiányára vonatkozó első részéről

a) A felek érvei

²⁶⁰ A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, továbbá megsértette az alaprendelet 18. cikkének (1) és (3) bekezdését (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 18. cikkének (1) és (3) bekezdése lépett), valamint a dömpingellenes megállapodás 6.8 cikkét és a hozzá kapcsolódó II. melléklet 3. és 5. pontját azzal, hogy megállapította, hogy a felperesek megtagadták az együttműködést, hogy emiatt a piacgazdasági elbánásra vonatkozó kérelmüket elutasította, és végül azzal, hogy a dömping- és kárkülönbözet kiszámítása céljából a rendelkezésre álló tényekre támaszkodott.

²⁶¹ A felperesek elsősorban azt állítják, hogy együttműködtek a dömpingellenes vizsgálat során. Az együttműködésüket a dömpingellenes eljárás folyamán általuk benyújtott észrevételek is bizonyítják. Az említett észrevételeket tartalmazó iratok száma jóval nagyobb volt, mint az effajta eljárásban általában megkívánt mennyiség.

²⁶² A felperesek másodsorban azzal érvelnek, hogy igaz ugyan, hogy az akaratukon kívül előállt kivételes körülmények folytán nem tehetők lehetővé az ellenőrző látogatást, ám az említett helyzet nem meríti ki az alaprendelet értelmében vett együttműködés hiányát, mivel az ellenőrzés kivételével mindent megtettek a vizsgálatban való teljes

együttműködés érdekében. A felperesek e tekintetben azt állítják, hogy szándékukban állt a szóban forgó látogatást lehetővé tenni, ám azt – annak kezdete előtt mindössze hat nappal – le kellett mondaniuk. Ezt azzal magyarázzák, hogy a látogatáshoz szükséges személyzet nem állt rendelkezésre, mivel a személyzet egy több millió euróra rúgó első nyilvános részvénykibocsátást készített elő a Londoni Értéktőzsdén, valamint a szilícium-mangánra vonatkozó dömpingellenes vizsgálaton dolgozott. Tekintettel arra, hogy milyen rendkívüli mennyiségű munka szükséges már egyetlen dömpingellenes vizsgálatban való teljes együttműködéshez is, továbbá hogy a nyilvános részvénykibocsátás előkészítése is komoly személyzeti erőforrásokat igényelt, a felperesek választani kényszerültek a szilícium-mangánra vonatkozó – és már lassan a vége felé közeledő – dömpingellenes vizsgálatban való teljes együttműködés és a ferroszilíciumra vonatkozó vizsgálatban való teljes együttműködés folytatása között. Márpedig a szilícium-magánra vonatkozó vizsgálat kevesebb erőfeszítést igényelt, mivel az ellenőrző látogatás már megtörtént, és üzletileg is fontosabb perspektívát jelentett, mivel a felperesek a szilícium-mangán termelésüket nem csökkentették, csak a ferroszilíciumét. A felperesek ezért tájékoztatták a Bizottságot arról, hogy továbbra is együttműködnek a ferroszilíciumra vonatkozó vizsgálatban, de a szilícium-mangánra vonatkozó vizsgálatához képest kevésbé tevékenyen vesznek benne részt.

- 263 A felperesek harmadsorban azzal érvelnek, hogy az ellenőrző látogatás szükségtelen volt. Először is hangsúlyozzák, hogy számos WTO-vizsgálóbizottság pontosította a dömpingellenes megállapodás 6.8 cikkének és a hozzá kapcsolódó II. melléklet 3. és 5. pontjának értelmezését, amely pontokat az alaprendelet 18. cikkének – a rendelet (5) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett – (1) és (3) bekezdése ültette át. A WTO-vizsgálóbizottság a WT/DS206/R. sz., „Egyesült Államok – Acéllemezek” ügyben megállapította, hogy az információnak ellenőrizhetőnek kell lennie, ám a vizsgálatot végző hatóságok nem dönthetnek a részükre szolgáltatott információ figyelmen kívül hagyása mellett pusztán a helyszíni ellenőrzés elmaradására tekintettel. E kijelentést erősítette meg a WTO-vizsgálóbizottság a WT/DS337/R. sz. „EK – Norvég lazac”-ügyben, és hozzátette, hogy a dömpingellenes megállapodás elismeri, hogy nem a helyszíni vizsgálatok jelentik az egyetlen módszert az információ

ellenőrizhetőségének kiderítésére. Másodszor, a felperesek szerint, abban az esetben, ha az együttműködő felek helyszíni ellenőrzéssel nem igazolható információt terjesztenek elő, a Bizottság csak akkor utasíthatja el azt, ha annak hitelességét egyéb források megkérdőjelezzik. A felperesek ezért javasolták a Bizottságnak, hogy a közölt adatokat a többi rendelkezésre álló információ fényében ellenőrizze. A felperesek kifejtik, hogy biztosra vették, hogy a közölt információt nem kérdőjelezi meg semmi, és hogy az uniós intézmények számára ennek megfelelően semmi nem indokolhatja azt, hogy ne használják ezt az információt következtetések levonására.

264 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

265 A harmadik jogalap jelen részével összefüggésben azt kell eldönteni, hogy az intézmények megsértették-e az alaprendeletet és a dömpingellenes megállapodást azzal, hogy a rendelkezésre álló tények alapján határoztak – mivel a felperesek úgy döntöttek, hogy Bizottság szolgálatai által beütemezett ellenőrző látogatást nem teszik lehetővé –, annak ellenére, hogy a felperesek a vizsgálati eljárás további részében tevékenyen együttműködtek, és az általuk szolgáltatott információ az ellenőrző látogatáson kívüli egyéb eszközökkel is ellenőrizhető volt.

266 A felek közötti vita lényegében az alaprendelet 18. cikke (1) és (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozik, amely rendelkezések a dömpingellenes megállapodás 6.8 cikkét és a hozzá kapcsolódó II. melléklet 3. és 5. pontját ültették át az uniós jogba. Különösen azt kell megvizsgálni, hogy az alaprendelet 18. cikke (1) és (3) bekezdésének értelmében indokoltan használja-e fel az egyik fél a rendelkezésre álló tényeket akkor, amikor a másik fél megtagadja az ellenőrző látogatás lehetővé tételét. E kérdés

megválaszolásához egyrészt az alaprendelet 18. cikke (1) és (3) bekezdésének szövegét és célkitűzését, másrészt a rendelet tágabb logikai rendszerét kell figyelembe venni.

267 Először is meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 18. cikke (1) és (3) bekezdésének szövege alapján az intézmények jogosultak a rendelkezésre álló tényeket használni, ha bármely érdekelt fél hátráltatja a Bizottság szolgálatai által beütemezett ellenőrző látogatást.

268 Az alaprendelet 18. cikkének (1) és (3) bekezdése ugyanis arra vonatkozik, amikor az intézmények – az érdekelt felek számára kedvezőtlen módon – az érdekelt felek helyzetére vonatkozó tényekkel szemben a rendelkezésre álló tényeket használják fel. Míg az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése a rendelkezésre álló tények felhasználhatóságának eseteit határozza meg, addig a rendelet (3) bekezdése azokat az eseteket, amelyekben nem szükséges a rendelkezésre álló tények felhasználása. Az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése szerint négy esetben lehet a rendelkezésre álló tényekhez folyamodni: ha az érdekelt felek bármelyike megtagadja a szükséges információkhoz való hozzáférést; a szükséges információkat nem szolgáltatja a megszabott határidőn belül; a vizsgálatot jelentősen hátráltatja; vagy hamis vagy félrevezető információkat szolgáltat. Az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy az érdekelt fél által benyújtott információkat abban az esetben sem szabad figyelmen kívül hagyni, ha azok nem minden szempontból tökéletesek, feltéve, hogy az ésszerűen pontos ténymegállapítást a hiányosságok nem nehezítik meg indokolatlanul, az információk ellenőrizhetők, és azokat időben és megfelelő módon nyújtják be, továbbá hogy a fél a legjobb tudása szerint járt el.

269 Következésképpen az alaprendelet 18. cikkének (1) és (3) bekezdése eltérő helyzetekre vonatkozik. Tehát míg az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése általános jelleggel azokat az eseteket határozza meg, amelyekben a vizsgálathoz szükséges információt nem bocsátották az intézmények rendelkezésére, az alaprendelet 18. cikkének

(3) bekezdése azokkal az esetekkel foglalkozik, amelyekben a vizsgálatához szükséges információt rendelkezésre bocsátották ugyan, de az nem minden szempontból tökéletes.

270 A Törvényszék úgy véli, hogy ha az ellenőrző látogatást valamely érdekelt fél mondja le, azt nem lehet az alaprendelet 18. cikke (3) bekezdésének, csak a rendelet 18. cikke (1) bekezdésének fényében értékelni. Egyrészt ugyanis az effajta lemondás az alaprendelet 18. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik. A lemondás kétségkívül nem tartozik bele az említett rendelkezésben felsorolt, a fenti 268. pontban is említett, utolsó három eset egyikébe sem. Így az effajta lemondással az érdekelt fél nyilvánvalóan nem a szükséges információkat nem bocsátja rendelkezésre a megszabott határidőn belül, és nem szolgáltat hamis vagy félrevezető információkat. Ehhez hasonlóan, a jelen ügyben az ellenőrző látogatás lemondását övező körülményekre tekintettel az sem állítható, hogy a felperesek jelentősen hátráltatták a vizsgálatot. Mindazonáltal, bár az ellenőrző látogatás effajta lemondása nem esik az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdésében szabályozott utolsó három eset egyikének körébe sem, a lemondást – a *vis maior* eseteinek kivételével –, az említett rendelkezésben rögzített első esethez hasonlóan, a Bizottság által szükségesnek ítélt információhoz való hozzáférés megtagadásának kell tekinteni. A jelen ügyben az ellenőrző látogatás lemondására felhozott felperesi indokok nem képezik a már említett *vis maior* esetét.

271 Másrészt az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése – ellentétben azzal, amit a felperesek állítanak – nem alkalmazható az ellenőrző látogatás lehetővé tételére vonatkozó kötelezettség megkerülése érdekében, amikor a Bizottság szolgálatai az effajta látogatást szükségesnek ítélik meg. Nem fér hozzá kétség, hogy az ellenőrző látogatás célja, hogy megerősítse az érdekelt fél által a vizsgálati eljárás során rendelkezésre bocsátott tényeket, továbbá lehetséges, hogy az említett tényeket az érdekelt fél telephelyeinek felkeresésén kívüli egyéb eszközökkel is lehet ellenőrizni. Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 18. cikke (3) bekezdésének értelmében abban az esetben, ha az információ nem minden szempontból tökéletes, a rendelkezésre álló tények

felhasználását csak akkor szabad figyelmen kívül hagyni, ha az érdekelt fél a legjobb tudása szerint járt el. Márpedig egy ellenőrző látogatás lehetővé tételének megtagadása esetén a félre nem lehet úgy tekinteni, mint aki a legjobb tudása szerint járt el.

- 272 Másodsorban az alaprendelet 18. cikke (1) és (3) bekezdésének célja megerősíti, hogy egy ellenőrző látogatás lehetővé tételének megtagadása megalapozza a rendelkezésre álló tények felhasználását. Ezért az alaprendelet 18. cikke (1) bekezdésének célját illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint, mivel az alaprendelet nem ruház a Bizottságra semmilyen olyan vizsgálati hatáskört, amely lehetővé tenné számára, hogy valamely panasz által érintett termelőket vagy exportőröket a vizsgálatban való részvételre vagy információ szolgáltatására kényszerítse, a Tanács és a Bizottság rá vannak utalva a felek abban megnyilvánuló önkéntes együttműködésére, hogy azok számukra az előírt határidőn belül rendelkezésre bocsátják a szükséges információkat. Ezen összefüggés keretében a feleknek az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdésében (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése lépett) előírt kérdőívre adott válaszai, valamint az ugyanezen rendelet 16. cikkében (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 16. cikke lépett) előírt, a Bizottság által ezt követően végezhető helyszíni ellenőrzés a dömpingellenes eljárás lefolytatásának lényeges részét alkotják. Az a kockázat, hogy a vizsgálatban érintett vállalkozások együttműködésének elmaradása esetén az intézmények nem a kérdőívre adott válaszként rendelkezésre bocsátott információkat veszik figyelembe, a dömpingellenes eljárás velejárója, célja pedig e vállalkozások jóhiszemű és gondos együttműködésre való ösztönzése (a Törvényszék T-413/03. sz., Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben 2006. július 13-án hozott ítéletének (EBHT 2006., II-2243. o.) 65. pontja). Az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése ezzel szemben annak biztosítását célozza, hogy az intézmények ne hagyjanak indokolatlanul figyelmen kívül olyan információkat, amelyek tökéletlenségük ellenére még felhasználhatók és ellenőrizhetők.

- 273 A rendelkezésre álló tényekhez való folyamódás az említett célokkal összeegyeztethető, ha az érdekelt felek bármelyike megtagadja az ellenőrző látogatás lehetővé tételét. Az effajta megtagadás ellentétes a jóhiszemű és gondos együttműködés céljával, amelynek tiszteletben tartását az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése kívánja biztosítani. Továbbá az intézményeket, az említett körülmények között, nem lehet az

információk indokolatlan figyelmen kívül hagyásával vádolni, ami azt jelenti, hogy a helyszínen nem ellenőrzött információt nem feltétlenül kell egyéb eszközök útján ellenőrizni, hanem az egyszerűen figyelmen kívül hagyható.

274 Harmadsorban azt, hogy a rendelkezésre álló tényekhez lehet folyamodni, amikor az érdekelt felek bármelyike megtagadja az ellenőrző látogatás lehetővé tételét, az alaprendelet tágabb logikai rendszerének elemzése is megerősíti. Ezzel kapcsolatban le kell szögezni, hogy az alaprendelet 6. cikkének (8) bekezdése értelmében (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 6. cikkének (8) bekezdése lépett) a Bizottságnak – az alaprendelet 18. cikkében rögzített körülmények fennálltának kivételével – a dömping és a kár általa végzendő vizsgálata folyamán a lehető legalaposabban kell megvizsgálnia azoknak az információknak a helytállóságát, amelyeket az érdekelt felek szolgáltatnak, és amelyeken a ténymegállapítások alapulnak. Ezen túlmenően, az alaprendelet 16. cikkének (1) bekezdése értelmében (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 16. cikkének (1) bekezdése lépett) a Bizottságnak az általa szükségesnek tartott esetben látogatásokat kell tennie az importőrök, exportőrök, kereskedők, képviselők, gyártók, kereskedelmi szövetségek és szervezetek által nyilvántartott adatok megvizsgálása, továbbá a dömpinggel és a károkkal kapcsolatos információk ellenőrzése érdekében.

275 Ebből először is az következik, hogy az intézményeknek kell eldönteniük, hogy az érdekelt fél által szolgáltatott információk ellenőrzésére tekintettel szükségesnek ítélik-e, hogy a közölt információkat a fél telephelyein végzendő ellenőrző látogatással erősítsék meg, továbbá másodszor az, hogy az alaprendelet 18. cikkét alkalmazva a rendelkezésre álló tények felhasználhatók abban az esetben, ha az általa szolgáltatott információ ellenőrzését bármelyik érdekelt fél hátráltatja.

276 Az eddig kifejtettekből következően meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése az intézmények számára lehetővé teszi a rendelkezésre álló tények felhasználását abban az esetben, ha az ellenőrző látogatást bármelyik érdekelt fél hátráltatja, és hogy az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése nem kötelezi az

intézményeket arra, hogy az érdekelt fél által szolgáltatott, ám a helyszínen nem ellenőrzött információt a rendelkezésre álló információ forrásán kívül egyéb forrásokból ellenőrizze.

277 E következtetést nem befolyásolja sem a WTO-vizsgálóbizottságnak az „Egyesült Államok – Acéllemezek”-ügyben 2002. július 29-én elfogadott WT/DS206/R. sz. jelentése, sem az „EK – Norvég lazac”-ügyben 2008. január 15-én elfogadott jelentése.

278 Egyik jelentés sem taglalja annak kérdését, hogy az intézmények hogyan viszonyuljanak ahhoz, ha bármely érdekelt fél megtagadja egy ellenőrző látogatás lehetővé tételét. Így az „Egyesült Államok – Acéllemezek”-ügyre vonatkozó, a felperesek írásbeli beadványában is hivatkozott jelentés kivonatában a WTO-vizsgálóbizottság az Egyesült Államok azon állításával foglalkozott, miszerint a vizsgálati eljárásban azért utasítottak el bizonyos információkat, mert azok nem teljesítették a dömpingellenes megállapodás II. mellékletének 3. pontjában rögzített követelményeket. A WTO-vizsgálóbizottság ennek kapcsán meghatározta az „ellenőrizhető” információ fogalmát. A felperesek írásbeli beadványában hivatkozott „EK – Norvég lazac”-ügyben elfogadott WTO-vizsgálóbizottsági jelentés ehhez hasonlóan azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy ellenőrizhetőnek tekinthető-e az az információ, amelyet a helyszíni ellenőrzést követően nyújtottak be.

279 Az eddig kifejtett megfontolások összességéből következően meg kell állapítani, hogy a felperesek azon döntésére tekintettel, hogy nem teszik lehetővé a Bizottság szolgálati által beütemezett ellenőrző látogatást, a Tanács jogszerűen folyamodott a rendelkezésre álló tényekhez, és ezáltal nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát.

280 Következésképpen a harmadik jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. A harmadik jogalap második, a rendelkezésre álló tényeknek az ellenőrizhető információ figyelmen kívül hagyásával történő felhasználására vonatkozó részéről

a) A felek érvei

²⁸¹ A felperesek szerint a Tanács megsértette az alaprendelet 18. cikkének (5) bekezdését (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 18. cikkének (5) bekezdése lépett), a dömpingellenes megállapodás 6.8 cikkét és a hozzá kapcsolódó II. melléklet 3. és 5. pontját azzal, hogy mellőzte a vele időben és teljes körűen közölt ellenőrizhető információk vizsgálatát. Az intézmények ugyanis kötelesek voltak megállapításaikat ellenőrzésképpen a felperesek által érdekelt félként szolgáltatott információkkal és az egyéb rendelkezésre álló információkkal összehasonlítani. Ezt a WTO vizsgálóbizottsága a „Mexikó – Rizs behozatalára alkalmazandó dömpingellenes intézkedések”-ügyben 2005. december 20-án elfogadott WT/DS295/R. sz. jelentése is megerősíti.

²⁸² A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

²⁸³ A felperesek a harmadik jogalap második részével összefüggésben azt állítják, hogy az intézményeknek megállapításaikat a felperesek által nyújtott információkkal összehasonlítva kellett volna ellenőrizni.

- 284 Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 18. cikke (5) bekezdésének fényében az intézmények a rendelkezésre álló tények felhasználása esetén valóban kötelesek azokat a lehető legteljesebb mértékben az egyéb független forrásból származó vagy a többi érdekelt fél által a vizsgálat során nyújtott információkkal összehasonlítva ellenőrizni.
- 285 A jelen ügyben mindazonáltal – a Tanács észrevételével egybehangzóan – le kell szögezni, hogy a felperesek nem határozták meg közelebbről, hogy mely megállapításokat kérdőjelezte volna meg, ha a rendelkezésre álló tényeket ellenőrzésképpen az általuk nyújtott információkkal hasonlították volna össze. Azt sem határozták meg közelebbről, hogy mely információ szolgált volna az említett megállapítások megkérdőjelezésének alapjául.
- 286 A fenti 212. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következően a harmadik jogalap jelen részét mint elfogadhatatlant kell elutasítani.

3. A harmadik jogalap harmadik, a piaccgazdasági elbánás iránti kérelem elutasítására vonatkozó részéről

a) A felek érvei

- 287 A felperesek elsősorban arra hivatkoznak, hogy az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el és megsértették az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját azáltal, hogy az említett rendelkezésben nem szereplő további feltételeket írtak elő, és hogy pusztán azért nem vettek figyelembe fontos információkat, mert a

felperesek – az akaratukon kívül előállt kivételes körülmények folytán – nem tehették az ellenőrző látogatást lehetővé.

288 Így először is, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja – ellentétben az-
 al, amire az intézmények az átmeneti rendelet (10)–(25) preambulumbekkezdésében
 utalnak – a piacgazdasági elbánás iránti kérelemhez nem követeli meg a helyszíni
 ellenőrzést. Ez az intézmények gyakorlatából is világossá válik, amelyek azokban az
 esetekben, amikor bizonyos információkat lehetetlen a helyszínen ellenőrizni, a do-
 kumentumok pusztá elemzésére támaszkodnak. Ez volt a helyzet a Kínai Népköztár-
 saságból származó egyes öntvények behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes
 vám kivetéséről szóló, 2005. július 25-i 1212/2005/EK tanácsi rendelet (HL L 199.,
 1. o.) és a Kínai Népköztársaságból származó, egyes végtelen poliészter szálból ké-
 szült ruhaszövet késztermékek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes
 vám kivetéséről szóló, 2005. március 15-i 426/2005/EK bizottsági rendelet (HL L 69.,
 6. o.) elfogadásával záruló dömpingellenes vizsgálatok során is.

289 Másodszor a felperesek szerint az intézmények a felperesek működési körülményeit
 illetően részletes információkkal rendelkeztek, mivel a szilícium-mangánra vonatko-
 zó dömpingellenes vizsgálat folyamán a Bizottság megerősítette, hogy a felperesek
 piacgazdasági feltételek alapján működnek, és részükre megadható a piacgazdasági
 elbánás.

290 A felperesek másodsorban arra hivatkoznak, hogy az intézmények megsértették az
 alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját azáltal, hogy a felpereseket 2007.
 július 5-ig, vagyis a vizsgálat megindítását követően hét hónapig nem tájékoztatták a
 piacgazdasági elbánás iránti kérelem elutasításáról. A felperesek szerint az alaprende-
 let 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja előírja, hogy a vizsgálat megkezdésétől számí-
 tott három hónapon belül döntést kell hozni, amit a Törvényszék is megerősített. A
 felperesek ezen túlmenően azt állítják, hogy abban az esetben, ha a Bizottság az előírt
 három hónapos határidőn belül járt volna el, az lehetővé tette volna az ellenőrző láto-
 gatás fogadását, mivel az nem esett volna egybe az IPO-val.

291 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

292 A felperesek elsősorban arra hivatkoznak, az intézmények nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek el és megsértették az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját, amikor a piacgazdasági elbánás iránti kérelmet az ellenőrző látogatás lefolytatásának hiánya miatt elutasították, hiszen az említett rendelkezés nem ír elő ellenőrző látogatást, továbbá az intézmények a felperesek működési körülményeit illetően részletes információkkal rendelkeztek, amelyekre a szilícium-mangánra vonatkozó dömping-ellenes vizsgálat folyamán tettek szert.

293 Először is azt az érvet illetően, miszerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja nem követeli meg ellenőrző látogatás lefolytatását, az alaprendelet 6. cikkének (8) bekezdése és 16. cikkének (1) bekezdése már a fenti 274. pontban említésre került.

294 Az alaprendelet 6. cikke (8) bekezdésének értelmében a Bizottságnak a lehető legalaposabban meg kell vizsgálnia azoknak az információknak a helytállóságát, amelyeket az érdekelt felek szolgáltatnak, és amelyeken a ténymegállapítások alapulnak. Mivel az alaprendelet 6. cikkének (8) bekezdése nem korlátozza az intézmények megállapításaihoz alapul veendő tények ellenőrzésére vonatkozó kötelezettség hatókörét, e kötelezettség kiterjed az érdekelt fél által a piacgazdasági elbánás iránti kérelemben szolgáltatott információkra is.

295 Ráadásul a Bizottság az alaprendelet 16. cikke (1) bekezdésének értelmében, az általa szükségesnek tartott esetben látogatást tehet az érdekelt felek telephelyein az ellenőrzési kötelezettség teljesítése érdekében. E rendelkezés nem tartalmaz semmilyen korlátozást az effajta látogatások lehetőségét illetően aszerint, hogy a Bizottság milyen információt kíván megerősíteni. Következésképpen az alaprendelet 16. cikkének (1) bekezdése a Bizottságot felhatalmazza arra, hogy bármely termelő-exportőr telephelyein látogatást tegyen azért, hogy annak piacgazdasági elbánás iránti kérelmét elbírálhassa, és hogy a kérelemben foglalt információk helytállóságáról a szükségesnek ítélt esetekben meggyőződhesen.

296 Következésképpen az, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja nem követeli meg a piacgazdasági elbánás iránti kérelmet előterjesztő termelő-exportőr telephelyein ellenőrző látogatás lefolytatását, nem jelenti azt, hogy ilyen látogatásra nem kerülhet sor. Továbbá egy piacgazdasági elbánás iránti kérelem elbírálása keretében ellenőrző látogatást szervezni ugyancsak nem tekinthető az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában szereplő feltételekhez képest további feltétel előírásának.

297 E következtetést nem vonják kétségbe a felperesek által hivatkozott azon ügyek, amelyekben a Bizottság a piacgazdasági elbánás iránti kérelem elbírálásakor nem tett ellenőrző látogatást, csak a dokumentumok pusztá elemzésére szorítkozott.

298 Mindenekelőtt ugyanis, a fenti 295. ponthoz hasonlóan, meg kell jegyezni, hogy az intézmények kötelessége annak mérlegelése, hogy szükséges-e ellenőrző látogatás. Ebből kifolyólag az, hogy az effajta látogatás adott dömpingellenes vizsgálat folyamán nem feltétlenül szükséges, nem jelenti azt, hogy egyéb vizsgálatokban is szükségtelen lenne.

299 A felperesek által hivatkozott ügyek nem hasonlíthatók a jelen ügy körülményeihez. Az intézmények az 1212/2005 és a 426/2005 rendeletben is az alaprendelet 17. cikke (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 17. cikke lépett) szerinti mintavétel

módszeréhez folyamodtak, tekintettel a piacgazdasági elbánás iránti kérelmet előterjesztő érdekelt termelő-exportőrök nagy számára. Ennek keretében az intézmények csak a mintában szereplő termelő-exportőrök telephelyein tettek ellenőrző látogatást. A többi termelő-exportőr esetében az intézmények a dokumentumok pusztá elemzésére szorítkoztak.

300 Másodszor – azt az érvet illetően, miszerint az intézmények a felperesek helyzetét érintő, a szilícium-mangánra vonatkozó dömpingellenes vizsgálat folyamán megszerzett részletes információkkal rendelkeztek – emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja szerint a piacgazdasági elbánás megadása érdekében a vizsgálat alá eső termelő megfelelően indokolt kérelme alapján bizonyítani kell, hogy az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében az említett termelőnél piacgazdasági feltételek érvényesülnek. Ennek folyományaképpen, az intézmények által a vizsgálat során egy adott termékre vonatkozóan levont következtetések nem alkalmazhatók egy másik termék tekintetében. Ezzel kapcsolatban – a Tanács észrevételeivel egybehangzóan – meg kell jegyezni, hogy a vizsgálat ugyan lehetővé teszi annak eldöntését, hogy a vállalat egy adott termék tekintetében kielégíti-e a piacgazdasági elbánás követelményeit, ez azonban nem feltétlenül jelenti azt, hogy a vállalat egy másik termék vonatkozásában is teljesíti az említett követelményeket, mivel példának okáért lehetséges, hogy egy államnak stratégiai érdeke fűződik egy termékhez, és beavatkozik az annak árát, költségeit és termelési tényezőit érintő döntésekbe.

301 Ebből következően a szilícium-mangánra vonatkozó vizsgálatban benyújtott piacgazdasági elbánás iránti kérelem elbírálása folyamán megszerzett információkat nem lehet a ferroszilíciumra vonatkozó vizsgálatban benyújtott piacgazdasági elbánás iránti kérelem elbírálásánál felhasználni.

302 Másodsorban, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának megsértésére vonatkozó kifogást illetően, a felperesek is rámutatnak arra, hogy az említett rendelkezés szerint a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést kell hozni arról, hogy a termelőnél piacgazdasági feltételek érvényesülnek-e. A jelen ügyben az eljárás megindításáról szóló határozatot 2006. november 30-án tették közzé a Hivatalos Lapban. A három hónapos határidő 2007. február 28-án járt le. A felperesek azonban csak 2007. július 5-én, vagyis hat hónappal az eljárás megindítását követően kaptak választ a piacgazdasági elbánás iránti kérelmükre. Ebből következően – a felperesek érvelésének megfelelően – meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában rögzített határidőt túllépték.

303 E szabálytalanság azonban nem befolyásolja a megtámadott rendelet jogszerűségét, hacsak a felperesek nem bizonyítják, hogy a piacgazdasági elbánás iránti kérelemre adott válasz a határidő megtartásával más lett volna. Márpedig a felperesek azon kijelentését, miszerint az ellenőrző látogatást lehetővé tudták volna tenni, ha a Bizottság a három hónapos határidőt tiszteletben tartva jár el, semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. A felperesek ezzel kapcsolatban a tárgyaláson kijelentették, hogy a 2007. február 21. és 2007. március 2. közötti időszakra ütemezett ellenőrző látogatást akkor tudták volna lehetővé tenni, ha azt 2007 januárjára szervezik, mivel a nyilvános részvénykibocsátás csak 2007 februárja végétől igényelt további teendőket. A felperesek semmilyen dokumentumot nem nyújtottak be ennek az állításnak az alátámasztására. Ellenkezőleg, a 2007. február 14-i levelükben és írásbeli beadványukban azt állították, hogy 2007 februárjában a nyilvános részvénykibocsátás előkészítése már hónapok óta zajlott.

304 Ezen túlmenően, mivel bizonyára mind az IPO, mind a szilícium-mangánra vonatkozó vizsgálat viszonylag hosszú ideje lekötötte a felperesek munkaerejének figyelmét, tekintettel arra a tényre, hogy a piacgazdasági elbánás iránti kérelmet csak 2006. december 15-én nyújtották be, nem tűnik valószínűnek, hogy a felperesek abban a helyzetben lettek volna, hogy a korábban lefolytatandó ellenőrző látogatást lehetővé tudták volna tenni.

305 E körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja tekintetében észlelt szabálytalanság alapot szolgáltatna a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez.

306 Következésképp a harmadik jogalap harmadik részét el kell utasítani.

D – A felperesek védelemhez való jogára vonatkozó negyedik jogalapról

1. A negyedik jogalap első, a felperesek védelemhez való jogának azáltal történő megsértésére vonatkozó részéről, hogy az intézmények a bizalmas ügyiratról nem szolgáltatottak nekik használható, következetes és időben készített összefoglalót

a) A felek érvei

307 A felperesek arra hivatkoznak, hogy sérült a védelemhez való joguk, mivel a rendelkezésükre bocsátott nem bizalmas iratok minősége és a rendelkezésre bocsátás időpontja jelentősen megnehezítette, hogy válaszolhassanak arra az állításra, miszerint a vita tárgyát képező behozatal anyagi kárt okozott.

308 A felperesek ezért elsősorban azzal érvelnek, hogy a közösségi szolgáltatók által indexált adatok formájában benyújtott nem bizalmas adatok nem voltak kielégítőek.

Először is, az adatok nem voltak megfelelő részletességűek ahhoz, hogy azokból a bizalmas jelleggel rendelkezésre bocsátott információk lényege érthető legyen. A felperesek ezzel kapcsolatban azt állítják, hogy a nem bizalmas indexált adatok jelentős részéhez nem társult magyarázó leírás, így védelemhez való joguk hatékony gyakorlásában akadályozták őket. Másodszor az említett adatok – a felperesek szerint – nem tartalmaztak a kár összes mutatójára vonatkozóan információt. A kivételre és az üzleti kapcsolatban álló vállalkozások részére történő értékesítésekre vonatkozó adatok például hiányoztak.

309 A felperesek másodszorban azzal érvelnek, hogy az indexált információ összefoglalóinak már 2007 januárjában a nem bizalmas iratok között kellett volna szerepelniük, azonban csak 2007. augusztus 28-án, vagyis az átmeneti rendelet közzétételének napján kerültek az iratokba. Ez lényegében azt jelenti, hogy a felperesek az említett adatok vizsgálatára vonatkozóan kilenc hónapot veszítettek el, és ezért – az eljárás igen kései szakaszáig – képtelenek voltak a már benyújtott érvek lényegi részének felülvizsgálatára. Pontosabban fogalmazva, az átmeneti tájékoztatást tartalmazó dokumentumhoz fűződő észrevételek benyújtására nyitva álló határidő előtt képtelenek voltak a fennmaradó kérdések megválaszolására és a releváns információk beszerzésére.

310 A felperesek harmadszorban azzal érvelnek, hogy az indexált adatoknak a nem bizalmas iratok közé 2007. augusztus 28-án bekerült összefoglalói ellentétesek a korábbi nem bizalmas adatokkal, ami azt jelenti, hogy az ellenőrzés a benyújtott adatok pontatlanságát fedte fel. Mi több, a felperesek azt állítják válaszukban, hogy az említett adatok számos szabálytalanságot tartalmaztak, különösen a FerroAtlántica és a FerroPem adatait illetően.

311 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

- 312 Az alaprendelet 19. cikkének (1) és (2) bekezdését (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 19. cikkének (1) és (2) bekezdése lépett) és a fenti 110. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot alapul véve kell eldönteni, hogy a közösségi termelők által a gazdasági helyzetük alakulására vonatkozóan egyenként szolgáltatott adatok nem bizalmas jellegű összefoglalóinak rossz minőségére és az említett nem bizalmas változat iratokba kerülésének időpontjára tekintettel, valóban sérült-e a felperesek védelemhez való joga.
- 313 Elsősorban, azt az érvet illetően, miszerint az összefoglalók nem bizalmas változata először is a leíró magyarázat hiánya miatt elégtelen, le kell szögezni, hogy az összefoglalók olyan táblázatokból állnak, amelyek a kár 19 különböző tényezőjének a 2003 és a vizsgálati időszak közötti éves alakulását rögzítik minden egyes közösségi termelőre vonatkozóan. Az igaz ugyan, hogy a hivatkozott adatok az említett táblázatokban indexáltan szerepelnek, ám megfelelő érthetőséggel mutatják, hogyan alakult a különböző termelők helyzete. Az említett változások megértéséhez nem szükséges leíró magyarázat, valamint a felperesek számára lehetővé tették az említett változásokkal kapcsolatos álláspontjuk érdemi kifejtését.
- 314 Ezen túlmenően, a felperesek írásbeli beadványukban azt állítják ugyan, hogy a leíró magyarázat hiánya folytán csak a közösségi termelők tényleges helyzetének kitalálásával próbálkozhattak, így képtelenek voltak védelemhez való joguk hatékony gyakorlására, az átmeneti tájékoztatást tartalmazó dokumentumhoz fűzött észrevételeikből azonban világosan látszik, hogy valójában a közösségi termelők mindegyikével kapcsolatban megfigyelt tendenciák okaira vonatkozó magyarázat hiányát kifogásolják. Az intézmények azonban nem voltak kötelesek a közösségi termelőktől effajta magyarázatot kérni, mivel nem az említett termelők feladata az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése (amelynek helyébe az 1225/2009 rendelet 3. cikkének (7) bekezdése

lépett) szerinti be nem tudhatósági elemzés elvégzése. Épp ellenkezőleg, az effajta elemzést az intézményeknek kell elvégezniük az átmeneti és a végleges döntések meghozatala céljából. Másképpen fogalmazva, effajta magyarázatra a közösségi termelők által szolgáltatott adatok nem bizalmas változatában nem lehetett igényt tartani, csak az intézmények elemzésében.

315 Ahogy az a fenti 193–203. pontból is kitűnik, az intézmények elemezték a közösségi termelőkre vonatkozó bizonyos egyedi tendenciák okait. Mivel az említett elemzés mind az átmeneti rendeletben, mind az átmeneti és a végleges tájékoztatást tartalmazó dokumentumokban szerepelt, a felpereseknek lehetőségük volt az erre vonatkozó észrevételeik benyújtására, amely lehetőséggel egyébként ténylegesen éltek is. Így például az átmeneti tájékoztatást tartalmazó dokumentumhoz fűzött észrevételeik azon fejezetében, amelyben azt állítják, hogy a közösségi termelők egyéni gazdasági helyzetének alakulására vonatkozó adatok nem bizalmas változatához leíró magyarázatot kellene társítani, a felperesek számos érvet adnak elő a közösségi termelők mindegyikével kapcsolatban megfigyelt tendenciák okait illetően.

316 Ebből következően meg kell állapítani, hogy a felperesek gyakorolták védelemhez való jogukat, és hogy a nem bizalmas iratokban a közösségi termelők indexált adataihoz társuló leíró magyarázat hiánya nem alapozza meg azt az állítást, hogy az intézmények az említett jogot megsértették.

317 Másodszor, a kár bizonyos tényezőivel kapcsolatos adatok hiányára vonatkozó érvet illetően, le kell szögezni, hogy a felperesek a kivitelre és az üzleti kapcsolatban álló vállalkozások részére történő értékesítésekre vonatkozó adatokra utalnak. Márpedig egyrészt, a felperesek állításaival szemben, a közösségi termelőktől származó adatokat összefoglaló táblázatok tartalmazznak kivitelre vonatkozó információt. Másrészt, az üzleti kapcsolatban álló vállalkozások részére történő értékesítésekre vonatkozó adatok tekintetében a Tanács az írásbeli beadványában kifejti, hogy noha az említett adatokat a közösségi termelők kárának mutatóit összesítő táblázatok nem foglalták magukban, azok a nem bizalmas iratok egyéb részében szerepeltek, amelyekről a

felpereseket számos alkalommal tájékoztatták. A Tanács a dokumentumok benyújtására vonatkozó – a Törvényszék által pervezető intézkedés keretében hozzá intézett – felhívásra adott válaszában az említett adatokat abban a formában nyújtotta be, ahogy azok az ügy iratainak nem bizalmas változatában szerepeltek.

- 318 Az eddig kifejtettek fényében a kár bizonyos mutatóira vonatkozó adatok hiányára épített érvelést mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 319 Másodsorban, a közösségi termelőkre vonatkozó nem bizalmas adatok felperesek részére való megküldésének időpontját illetően, le kell szögezni, hogy az adatok 2007. augusztus 28-án kerültek a nem bizalmas iratokba, és a megtámadott rendeletet csak 2008. február 25-én fogadták el. A felperesek az átmeneti rendelet elfogadását megelőzően kétségkívül nem fejthették ki az említett adatokra vonatkozó álláspontjukat. Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlat szerint, még ha a védelemhez való jog elve megköveteli is, hogy a termelő-exportőröket tájékoztassák azokról az alapvető tényekről és megfontolásokról, amelyek alapján ideiglenes vámokat szándékoznak kivetni, e jog tiszteletben tartásának hiánya önmagában nem járhat azzal a következménnyel, hogy a végleges vámokat kivető rendelet hibás legyen, amennyiben az utóbbi rendelet elfogadására irányuló eljárás során orvosolták az ideiglenes vámokat kivető megfelelő rendelet elfogadására irányuló eljárás hibáját okozó hiányosságot (a Bíróság C-76/98 P. és C-77/98 P. sz., Ajinomoto és Nutrasweet kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2001. május 3-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-3223. o.] 67. pontja).
- 320 Mivel a felpereseknek a megtámadott rendelet elfogadását megelőzően több hónap állt rendelkezésükre az említett adatokkal kapcsolatos álláspontjuk kifejtésére, a védelemhez való joguk nem sérült annak eredményeképpen, hogy az adatokat későn csatolták az iratokhoz.

321 Harmadsorban, az említett adatok állítólagos következetlenségét és szabálytalanságát illetően, a felpereseknek nem szabad összekeverni a védelemhez való joguk tiszteletben tartásának mellőzését az olyan egyéb – anyagi jogi – hibák fennállásával, amelyek a megtámadott rendelet jogszerűségére hatnak ki. Az a tény, hogy a felperesek véleménye szerint a közösségi termelőkre vonatkozó adatok következetlenek és szabálytalanságokat tartalmaznak, még nem bizonyítja, hogy a Bizottság megsértette a felperesek védelemhez való jogát.

322 Ebből következik, hogy a negyedik jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. A negyedik jogalap második, a felperesek védelemhez való jogának a nem bizalmas iratokban szereplő szabálytalanságokhoz kapcsolódó intézményi válasz mellőzésével történt állítólagos megsértésére vonatkozó részéről

a) A felek érvei

323 A felperesek azt állítják, hogy a nem bizalmas iratokban meglévő szabálytalanságok, amelyekkel az intézmények az erre vonatkozó kérelmek ellenére sem foglalkoztak, komolyan csökkentették az iratokban rendelkezésre álló információk értékét, és ezáltal jelentősen megnehezítették a felperesek számára a védelemhez való joguk gyakorlását. Először is, sem a nem bizalmas iratok, sem a végleges tájékoztatást tartalmazó dokumentum nem szolgál magyarázattal arra, hogy az OFZ 2003 és 2004 között miért csökkentette felére az alkalmazottai számát. Másodszor, sem a nem bizalmas iratok, sem a végleges tájékoztatást tartalmazó dokumentum nem szolgál magyarázattal arra, hogy a költségeket a FerroPem FerroAtlántica általi 2005-ben történt megszerzését követően hogyan csoportosították át. Pedig ez jelentős hatást gyakorolt az említett vállalkozások nyereséges működésére. Harmadszor, a befektetésekre vonatkozó adatok mellé nem nyújtottak leíró magyarázatot. Negyedszer, a felperesek nem

értik, hogy a FerroAtlántica hogyan tudta értékesítéseit növelni akkor, amikor a Huta Laziska értékesítései kétharmadukkal csökkentek. Ötödször a felperesek a kezdetben közölt és az iratok közé később bekerült információk közötti különbségekre hívják fel a figyelmet.

324 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

325 A negyedik jogalap jelen része keretében előadott érvelés újabb változata az ugyan-ezen jogalap első része keretében felhozott felperesi érveknek, melyek szerint a nem bizalmas iratokban szereplő adatokat bizonyos szabálytalanságok befolyásolták. A felperesek a nem bizalmas iratokban szereplő adatok tekintetében szabálytalanságokra hívják fel a figyelmet, és azt állítják, hogy e szabálytalanságokra az eljárás folyamán az intézmények előtt is rámutattak, ám azok nem tettek lépéseket ezzel kapcsolatban.

326 Ezzel kapcsolatban, ahogy az a fenti 321. pontban is kifejtésre került, a felpereseknek nem szabad összekeverni a védelemhez való joguk tiszteletben tartásának mellőzését az olyan egyéb – anyagi jogi – hibák fennállásával, amelyek a megtámadott rendelet jogszerűségére hatnak ki. Ráadásul az a körülmény, hogy a felperesek véleménye szerint a közösségi termelőkre vonatkozó adatok következtelenek és szabálytalanságokat tartalmaznak, még nem bizonyítja, hogy a Bizottság megsértette a védelemhez való jogukat.

327 Mindenesetre a felperesek, amennyiben azt állítják, hogy felhívták az intézmények figyelmét az említett szabálytalanságok jelenlétére, éppen ezzel bizonyítják, hogy ki-fejtették e szabálytalanságokkal kapcsolatban az érdemi álláspontjukat. Ennélfogva a felperesek nem hivatkozhatnak eredményesen a védelemhez való joguk megsértésére. Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell rá, hogy a fenti 110. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a védelemhez való jog tiszteletben tartása érdekében az intézmények nem kötelesek az eljárás folyamán a valamely termelő-exportőr által előterjesztett összes érvre válaszolni, hanem csak arra kötelesek, hogy az érdekelt felek számára biztosítsák a hatékony érdekvédelem lehetőségét.

328 Ebből következik, hogy a negyedik jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. A negyedik jogalap harmadik, a felperesek védelemhez való jogának – a felek érveivel kapcsolódó intézményi válasz mellőzésével történő – állítólagos megsértésére vonatkozó részéről

a) A felek érvei

329 A felperesek azt állítják, hogy az intézmények megsértették a védelemhez való jogukat azáltal, hogy az eljárás folyamán előterjesztett több érvüket is figyelmen kívül hagyták, és hogy az említett érvek elutasítását nem indokolták meg. A felperesek azt állítják, hogy az intézmények nem válaszoltak például arra az érvre, miszerint a felperesek képtelenek voltak az ellenőrző látogatást lehetővé tenni, és legjobb tudásuk szerint működtek együtt; a közösségi piac ferroszilícium-árai voltak a világon a legmagasabbak; a foglalkoztatás csökkenése megelőzte a közösségi iparág termelésének visszaesését; a Huta Laziska állítása alapján annak termelése a vizsgálati időszakban csupán a 2003. évi termelés 29%-át tette ki, holott lényegében ugyanannyi alkalmazottat

alkalmazott, mint az említett évben; a ferroszilícium-árak a világ minden nagyobb piacán ugyanúgy alakultak; továbbá a ferroszilíciumra vonatkozó korábbi dömpingellenes eljárás figyelembevételével kiderülne, hogy a dömpingellenes intézkedések a közösségi iparág számára valószínűleg nem fognak tényleges előnyöket eredményezni.

330 A beavatkozók által támogatott Tanács vitatja a felperesek érvelését.

b) A Törvényszék álláspontja

331 A negyedik jogalap jelen részének címéből egyértelműen látszik, hogy a felperesek védelemhez való joguk megsértésére hivatkoznak. Azonban le kell szögezni, hogy a felperesek valójában az indokolási kötelezettség megsértésére is hivatkoznak. Márpedig az ítélkezési gyakorlat szerint a bármely felperes által hivatkozott jogalapot inkább annak lényege, mint jogi besorolása szerint kell értékelni (a 19/60., 21/60., 2/61. és 3/61. sz., Fives Lille Cail és társai kontra Főhatóság ügyben 1961. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1961., 561. o., 559. o.]). Következésképpen nemcsak a felperesek védelemhez való jogának megsértésére vonatkozó kifogást, hanem az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó kifogást is meg kell vizsgálni.

332 Először is, a felperesek védelemhez való jogának állítólagos megsértésére vonatkozó kifogást illetően, érdemes felidézni, hogy a fenti 110. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a védelemhez való jog tiszteletben tartása érdekében az intézmények nem kötelesek az eljárás folyamán a valamely termelő-exportőr által előterjesztett összes érvre válaszolni, hanem csak arra kötelesek, hogy az érdekelt felek

számára biztosítsák a hatékony érdekvédelem lehetőségét. Ezen túlmenően, mivel a felperesek azt állítják, hogy a dömpingellenes eljárás folyamán már számos érvet előterjesztettek, bizonyítják, hogy lehetőségük nyílt érdemi álláspontjuk kifejtésére. A felperesek ennél fogva nem hivatkozhatnak eredményesen a védelemhez való joguk megsértésére.

333 Másodszor, az indokolási kötelezettség állítólagos megsértését illetően, meg kell állapítani, hogy a megtámadott és az átmeneti rendelet is világosan és félreérthetetlenül feltárja azokat az okokat, amelyek alapján az intézmények ideiglenes, majd ezt követően végleges dömpingellenes vámokat vetettek ki. Különösen, az intézmények elvégezték az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése szerinti be nem tudhatósági elemzést. A fenti 256. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében, mivel az említett elemzés ténymegállapításait az átmeneti rendelet (115)–(136) preambulumbekkezdése és a megtámadott rendelet (96)–(101) preambulumbekkezdése tartalmazza, az intézmények nem kötelesek a felperesek azon érveire válaszolni, amelyek a ferroszilícium-árak közösségi, illetve világpiacon szintjére és alakulására, a foglalkoztatás csökkenése és a közösségi iparág termelésének visszaesése közötti kapcsolatra, a Huta Laziska különös helyzetére és a korábbi dömpingellenes eljárásra vonatkoznak. Ehhez hasonlóképpen, mivel a Bizottság az átmeneti rendelet (10) és (25) preambulumbekkezdésében kifejtette, hogy meglátása szerint az a tény, hogy a felperesek az ellenőrző látogatást hátráltatták, igazolja az általuk szolgáltatott adatoknak az – alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett – figyelmen kívül hagyását, az intézményeknek nem volt szükséges a látogatás elmaradásának következményeire vonatkozó, részletekbe menően kifejtett felperesi érvekre válaszolni.

334 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy az intézmények az összes említett évrre válaszoltak. Először is, a felperesek ellenőrző látogatásra vonatkozó érveit illetően, a Bizottság – részben – az átmeneti rendelet (25) preambulumbekkezdésében válaszolt. Az említett rendelkezésben ugyanis kifejtette, miért nem alkalmazhatóak a szilícium-mangánra vonatkozó vizsgálat megállapításai a ferroszilíciumra vonatkozó vizsgálatra. Másodszor, a ferroszilícium-árak közösségi, illetve világpiacon szintjére és alakulására

vonatkozó érveket a megtámadott rendelet (87)–(90) preambulumbekkezdésében vették figyelembe. Harmadszor, az intézmények a közösségi foglalkoztatás és termelés változásait az átmeneti rendelet (91), (102) és (103) preambulumbekkezdésében elemezték. Negyedszer, az intézmények figyelembe vették a Huta Laziska helyzetét, különösen az átmeneti rendelet (93), illetve a megtámadott rendelet (100) és (101) preambulumbekkezdésében. Ötödször, a Tanács a megtámadott rendelet (117) és (118) preambulumbekkezdésében kifejtette, miért helyezkedett arra az álláspontra, hogy a korábbi dömpingellenes eljárást nem lehetséges döntése alapjául venni.

335 Ebből következően a felperesek nem bizonyították az indokolási kötelezettség megsértését. Ezért a negyedik jogalap harmadik részét mint megalapozatlant és a negyedik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

336 Az eddig kifejtett megfontolások összességéből következően a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

337 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek pervesztesek lettek, a Tanács és az Euroalliages kérelmének megfelelően kötelezni kell őket a költségek viselésére.

³³⁸ Ezenkívül az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése szerint az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. Ebből következően a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) **A Transnational Company „Kazchrome” AO és az ENRC Marketing maguk viselik saját költségeiket, továbbá kötelesek viselni az Európai Unió Tanácsa és az Euroalliages részéről felmerült költségeket is.**
- 3) **Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. október 25-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei	II - 7461
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 7464
A jogkérdésről	II - 7466
A – A dömpingelt behozatal és a kár közötti okozati összefüggésre vonatkozó első jogalapról	II - 7467
1. Az okozati összefüggés elemzésekor alkalmazandó jogelvek értelmezéséről (az első jogalap első része)	II - 7468
a) A felek érvei	II - 7468
b) A Törvényszék álláspontja	II - 7469
2. A kár dömpingelt behozatalon kívüli egyéb tényezőinek önálló értékeléséről (az első jogalap másodikától nyolcadikig terjedő részéről)	II - 7476
a) Az első jogalap második, az acél iránti keresletnek és az acél árának közösségi és világpiaci ingadozására vonatkozó részéről	II - 7477
A felek érvei	II - 7477
A Törvényszék álláspontja	II - 7479
b) Az első jogalap harmadik, a közösségi iparág „önkárosításának” hatásaira vonatkozó részéről	II - 7483
Az egyes közösségi termelők által végzett termelésátállításra vonatkozó első kifogásról	II - 7483
– A felek érvei	II - 7483
– A Törvényszék álláspontja	II - 7485
	II - 7577

A termelés egyes közösségi termelők általi megszakítására vonatkozó második kifogásról	II - 7487
– A felek érvei	II - 7487
– A Törvényszék álláspontja	II - 7489
Az elméleti névleges termelési kapacitás alkalmazására vonatkozó harmadik kifogásról	II - 7493
– A felek érvei	II - 7493
– A Törvényszék álláspontja	II - 7495
A közösségi iparág által 2005-ben és a vizsgálati időszakban megvalósított beruházásokra vonatkozó negyedik kifogásról	II - 7499
– A felek érvei	II - 7499
– A Törvényszék álláspontja	II - 7500
c) Az első jogalap negyedik, a nyersanyagárak emelkedésének hatására vonatkozó részéről	II - 7503
A felek érvei	II - 7503
A Törvényszék álláspontja	II - 7506
d) Az első jogalap ötödik, a kereslet 2005-ben bekövetkezett szűkülésének hatásaira vonatkozó részéről	II - 7511
A felek érvei	II - 7511
A Törvényszék álláspontja	II - 7512
e) Az első jogalap hatodik, a harmadik országokból származó behozatal hatásaira vonatkozó részéről	II - 7514
A felek érvei	II - 7514
A Törvényszék álláspontja	II - 7516

f)	Az első jogalap hetedik, a közösségi termelők bármínemű káros dömpinget megelőzően fennálló versenyképtelenségére vonatkozó részéről	II - 7520
	A felek érvei	II - 7520
	A Törvényszék álláspontja	II - 7522
g)	Az első jogalapnak a termelők egyéni körülményeire vonatkozó nyolcadik részéről	II - 7525
	A felek érvei	II - 7525
	A Törvényszék álláspontja	II - 7527
3.	A kártényezők együttes értékelésének mellőzéséről (az első jogalap első és nyolcadik része)	II - 7531
a)	A felek érvei	II - 7531
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7532
B –	A közösségi érdek fennállására vonatkozó második jogalapról	II - 7535
1.	A második jogalap első, a ferroszilícium-árak vizsgálati időszakot követő erősödésére vonatkozó részéről	II - 7535
a)	A felek érvei	II - 7535
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7537
2.	A második jogalap azon korábbi tapasztalatokra vonatkozó második részéről, amelyek azt bizonyítják, hogy a dömpingellenes intézkedések nem javítanak a közösségi iparág helyzetén	II - 7542
a)	A felek érvei	II - 7542
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7543
		II - 7579

3.	A második jogalap harmadik, a dömpingellenes intézkedések felhasználókra gyakorolt hatásának elemzésére vonatkozó részéről	II - 7545
a)	A felek érvei	II - 7545
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7547
C –	Az együttműködés hiányára, a rendelkezésre álló tények felhasználására és a piacgazdasági elbánás megadására vonatkozó harmadik jogalapról	II - 7550
1.	A harmadik jogalapnak az együttműködés hiányára vonatkozó első részéről	II - 7550
a)	A felek érvei	II - 7550
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7552
2.	A harmadik jogalap második, a rendelkezésre álló tényeknek az ellenőrizhető információ figyelmen kívül hagyásával történő felhasználására vonatkozó részéről	II - 7558
a)	A felek érvei	II - 7558
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7558
3.	A harmadik jogalap harmadik, a piacgazdasági elbánás iránti kérelem elutasítására vonatkozó részéről	II - 7559
a)	A felek érvei	II - 7559
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7561
D –	A felperesek védelemhez való jogára vonatkozó negyedik jogalapról	II - 7565
1.	A negyedik jogalap első, a felperesek védelemhez való jogának azáltal történő megsértésére vonatkozó részéről, hogy az intézmények a bizalmas ügyiratról nem szolgáltatottak nekik használható, következetes és időben készített összefoglalót	II - 7565
a)	A felek érvei	II - 7565
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7567

2.	A negyedik jogalap második, a felperesek védelemhez való jogának a nem bizalmas iratokban szereplő szabálytalanságokhoz kapcsolódó intézményi válasz mellőzésével történt állítólagos megsértésére vonatkozó részéről	II - 7570
a)	A felek érvei	II - 7570
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7571
3.	A negyedik jogalap harmadik, a felperesek védelemhez való jogának – a felek érveikhez kapcsolódó intézményi válasz mellőzésével történő – állítólagos megsértésére vonatkozó részéről	II - 7572
a)	A felek érvei	II - 7572
b)	A Törvényszék álláspontja	II - 7573
	A költségekről	II - 7575